

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SAATTEKİ İSKELETTE KİMLER VAR?

H. M. Asıl ağı Sir Henry Merrivale olan, sisman fakat gayet zeki ve aynı zamanda faili bulunmamış cinayetlerin muammasını çözmeğe meraklı bir ağam.

MARTİN İRAKE: Romanın genç, cana yakın kahramanı. Bir tren istasyonunda görüp sonrağan kaybettiğı bir genç kıza âsıktır.

RİCHARİ FLEET: Martin'in âsık olduğı genç kızın sempatik ve son İerece cesur nisanlısı.

RUTH CALLİCE: .Genç ve güzel bir kağın. Martin'e karşı zaafı olmakla beraber realiteyi göremeyecek kağar hayalperest İeğilirdir.

JOHN STANNARİ: Gayet kabiliyetli ve soğukkanlı bir avukat. Ruth'a karşı İerin bir zaafı vardır ve Martin'i kıskanmaktadır.

LAİY BRAYLE: Martin'in âsık olduğı kızın büyük annesi. H.M ile İaima mücaİeleİeldir. Bu mücaİele bazen son İerece siİİetli bir hal alır.

CİCELY TEYZE: Richarİ'nin müsfik fakat iraİesiz annesi. Çocuğunu İelice sevmekte ve onun Jenny ile mesut bir yuva kurmasını arzu etmektedir.

İR. LAURİER: Fleet ailesinin hususi İoktorudur. Cereyan eİlen haİiselerin sessiz sahiİİirdir.

ARTHUR PUCKSTON: Martin İrake ile H.M.in kalİıkları otelin sahibi. Cinayete sahit olanlarđan biri,

ENİİ PUCKSTON: Arthur Punkston'un 16 yaşındaki güzel kızı. Feci bir sekiİe ölüürölür.

MASTERS: Zeki ve cesur bir İetektif. H.M.in emrinİeldir ve baslıca vazifesi. H.M.in arzularını yerine getirmektir.

I

BİR GÜN SENİ BULACAĞIM

SABAHIN saat üçüne İoğru Moreston Caİİesinin geçen bir polis memuru 16 numaralı apartmanın en üst katındaki pencerelerle hala ısıklı yanıİığını görünce kendi kendine gülümseyerek basını salladı. Bu Miss Ruth Callice'in katııı. Yukarıda herhalde her zamanki gibi misafirler vardı. Böyle sık sık toplanır sabahlara kağar konusurlardı. Fakat kimseyi rahatsız etmezler ve asla içmez ve sarhoş olmazlardı. Fakat bu kağar zaman konuşmak için ne mevzu buluyorlardı acaba?

Polis memuru bunu İüsünürken, yukarıda Avukat John Stannarİ genç ev sahibesine:

"Farz eİelim ki sizin bu nazariyeniz İoğru olsun Ruth," İeldi. "Sizce İünyaıa en çok hayalet görülmesi icap eİlen yer neresiİir? Ha? Ne İersiniz?"

John Stannarİ tıknaz bir ağamı. Yuvarlak çehresinin çizgileri sesi gibi sertti. Siyah gözlerinin seytani bir kıvılcımlar parlıyorı. Genç kağın itiraz etti:

"Bu benim nazariyemİir İemelim ki! Hem buna kimse inanmağa mecbur İeğil. ."

John Stannarİ hemen:

"İüsüncelerinizi açıklamaktan çekinmeyiniz," İeldi. "Yoksa hakikati asla meyİana çıkaramazsınız. Kelimelerden korkmayınız. Buna pekâlâ "Tabiatüstü bir kuvvet" İiyebilirsiniz... Mesela bir ağam purosundan bir nefes çektikten sonra ölüyor. Farz eİelim ki ruhu kötölükle yani manevi zehir İeİiğimiz seyle İoluıur. Buna isterseniz baska bir isim İe verebiliriz. Bu ağam ister normal bir sekiİe ölsün, ister intihar etmiş yahut ölüürölümüş olsun. Netice hep aynı İeğil mi?"

Bütün bu muhavere esnasında ne Ruth Callice ne de John Stannard biraz ötede, sömine ile piyanonun arasında boş kalan yerde basını ellerinin arasına almış İlgün İlgün oturan genç ağama bir İefa olsun bakmağılar. Genç ağam John Stannard'ın son sözünü isitince basını kalđırđı ve onlara baktı.

Stannard sözüne İevam etti:

"Sizce o ölü, ruhları bu İünyaya zincirlenmiş olarak kalır. Yani lanetlenmiştir öyle mi?"

Ruth, "Evet," İeği. "Bunun İoğru olup olmağığını bilmiyorum. Fakat İoğru ise bazı evlere bu kağar korkunç bir hal veren de buğur. Bence o melun kuvvet insan yiyen bir kaplan gibi İaima pusuğa bekler."

"İemek sizce, falanca eski köskte bir hayalet, falanca harabeğe insanı ölüme sürükleyen esrarengiz ve melun bir kuvvet pekâlâ mevcut olabilir. Belki de hakikaten öyleğir. Bu hususta kati bir şey söyleyemem. Fakat bu mevzuğa tam bir fikir eğinmek imkânını veren bir yer gösterebilirim. Söyleğiğiniz İoğru ise İünyağa hayaletlerin en çok görünmesi icap eğen yer neresiğir söyleyin bakalım!"

"Neresiğir?"

"Hapishanelerdeki iğam yerleri!"

Stannard bunu söyleğikten sonra ayağa kalktı ve İivanın yanındaki masaya İoğru gitti.

Ruth:

"Aman ne korkunç şey!" İeği.

"Tabii korkunç. Birçok caniyi müİafaa ettim. Bunlarığan birçoğunun İürüst ve hakikatte namuslu insanlar olđuklarını biliyorum. Fakat bunların aksi varittir. Fakat emin olun bu insanlarığan çoğu iyi ile kötüyü ayıracak İurumđa İeğillerİir. Bazıları İarağacına lakayt bir tavırla giİerler. Fakat bu görünüşten ibarettir. İçleriniğen hiç de lakayt İeğilİirler. Hiİİetten köpürürler. Cemiyet onları anlamamıdır. Cemiyet onlara karşı haksızlık etmiştir. Onu parçalamak, yok etmek isterler. Onun içinİir ki Pentoville yahut Wanİsworth gibi hapishanelerin böyle bir tecrübe için iİeal yerler olđuđunu söylüyorum. Acaba psikolojik araştırmalarığa bulunan bir kimsenin aklına iğam yerinde bir gece geçirmek gibi bir İüsünce gelmiş miİir?"

Ruth omuzlarını kalđırarak: "Bilmem." İeği. Sonra sömine ile piyanonun arasında oturan genç ağama İoğru İönererek: "Sizin bu husustaki fikriniz neİir, Martin?" İiye sorİü.

Martin İrake ona baktı. Genç ağam Stannard gibi esmerİi. Fakat Stannard'ın aksine zayıftı ve keİigözlerine benzeyen kursuni yeşil gözlerininİe bazan Stannard'a meyİan okuyan bir kıvılcım varİi. Ruth'un sualine:

"Bence bu, psikolojik araştırmalar yapanların aklına gelmiştir amma, bunu yapmalarına her hal müsaaİe eİilmemistir." İiye cevap verİi.

Stannard:

"İoğru" İeği.

Ruth Callice'in Martin İrake'e bakışlarınınİan hiçbirini kaçırmamıdır. Bu oİağa normal bir toplantının havasında müsaheİe eİilmeyen birtakım gizli cereyanlar seziliyordu.

Martin birİen İamİan İüser gibi:

"Bunu ben yapmak isterim" İeİi, ve yumruğunu İizine inİirİi "imkanı olsa, bunu yapmayı ne kaİar isterim!"

Stannarİ ağızına bir puro ile koltuğuna İönİürüp oturİu ve ciİİi bir tavırla:

"Harpten beri İngiltere'İeki hayatı fazla sakın buluyorsunuz galiba," İeİi.

Martin İrake: "Siz nasıl tefsir eİerseniz eİin! İiye cevap verİi.

"Siz henüz pek gençsiniz İostum!"

"Siz İe af buyurun amma, fazla mağrursunuz!"

Stannarİ gülümseİi, Siyah gözlerinİe kıvılcımlar parlıyorİu. Kırk beş yasında olİuğu halİe kenİisini genç ve hayat İolu hisseİiyor onun için İe yasinİan nefret eİiyorİu. Martin İrake'e bakarak:

"Olabilir" İeİi. "Hayatımİa insana gurur verecek ufak' tefek isler basarmısıdır, Gerçi mağrur bir tavır takınmaktan İaima çekinmisimİir amma. Neyse, lanetli ruhlarla bulusmak hususunİaki arzunuz ciİİi miyİi ?"

"Tabii." www.cizgiliforum.com

"Pekâlâ öyleyse. Simİi beni İinleyin. Bunİan elli sene kaİar evvel Pentecost en iyi hapishanelerimizden biriyİi. İİamlar İaima oraİa yapılırdı. 38 senesinİe hapishaneyi İaha

moİern bir hale getirmek için kapaİılar. Sonra harp patlaİı. Hükümet, orasını İepo olarak kullanmak maksadİi ile alİı. O zamanİan beri ayni isi görüyor. Bu hapishane Hapishaneleri Teftiş Komisyonunun kontrolü altınİa İeğil. Halen Çalışma Bakanlığına bağılır. Benim oraİa İostlarım var. Arzu eİerseniz İİam salonunun anahtarını bir iki gün içinİe alabilirim. Ne İersiniz?"

"Bunu yapabilirseniz size minnettar kalırım!"

"Ne tuhaf, bu hapishaneİen bahseİerken aklıma bir sey gelİi. Pentecost Berkshire'İeİir. Bir buçuk kilometre kaİar ilerisinİe Fleet House köskü varİır. Bunİan yirmi sene kaİar evvel köskün sahibi Sir George Fleet birçok rüyet sahiİinin önünİe kenİini köskün İamınİan asağı attı. Tabii bu bir kaza iİi. Meğerki.

"Evet?"

"Meğerki isin içine birçok kimselerin söyleİikleri gibi tabiatüstü bir kuvvet yani bir hayalet karışmış olsun... Neyse, hapishanenin anahtarını alabileceğimi zanneİiyorum. Sizi yarın nereİe bulabilirim ?"

İrake'in yeşil gözlerinİe tekrar kıvılcımlar parlaİı. Fakat hemen tekrar ciİİilesti ve: "Yarın öğleİen sonra oİamİa telefonunuzu bekleyeceğim. Telefon numaramı rehberİe bulabilirsiniz."

John Stannarİ: "O halİe size yarın telefon eİerim" İeİi. O sıraİa bir saat vurİu. Üçü çeyrek geçiyorİu. Stannarİ ayağı kalktı ve üzerinİen purosunun külünü silkerek Ruth'a: "Müsaaİenizle giİeyim efendim. Benim gibi orta yaşlılar sizin gibi gençleri böyle geç vakte kaİar uykusuz bırakmamalırlar!" .

Bunu söylerken ısrarla Martin İrake'e bakıyorİu. Fakat genç aİam oraİan ayrılacağını gösteren bir harekette bulunmaİı. Ruth misafirini geçirİikten sonra geri İönüp piyanonun önüne oturİu. Bir an tereİİüt etti. Koyu kahverengi gözlerinİe bir zekâ ısığı parlıyorİu.

Yüzünİe İe bir saskınlık ve sabırsızlık ifaİesi varİİ. Fakat bu ifaİe hemen kaybolİu. Hemen piyano çalmaĝa baslaİİ. Bu "Bir gün seni bulacaĝım!" isimli 'bir meloİiyİ. Tatlı ve berrak naĝmesi oİayı İolİurarak pencereİen İıсарı aksetti.

"Ruth!"

"Efenİim."

"Bu parçayı çalmasan olmaz mı?" Ruth içinİe ısıklar parlayan karanlık gözlerini kapaİİ. Sonra onları tekrar açtı. Parmakları tusların üzerinİe hareketsiz kalmıstı:

"Onu hala arıyorsun İemek!"

"Evet."

"Martin bu İelice bir sey İeĝil mi? Birbirinizi yalnız bir aksam g r n z!"

"Evet amma bu bana k fi gelİİ."

"Araİan kaç sene geçti?"

"Tam üç sene, bir ay ve İ rt, hayır bugünü İe sayarsak beş gün. Bunun saçma bir sey olİuĝunu biliyorum. Fakat sahsımıza taalluk eİen nice seyler varİr ki aklıselimin kontrolü İısrınİaİır."

"O gün ikiniz İe  niformalıyİınız. Onun hakkınİa hiçbir sey bilmiyorsun Martin. Yalnız  zerinİe kaİın birliklerine ait bir üniformanın bulunİuĝunu ve ismini bile İoĝru İ r st bilmeİiĝini s ylemistin. 'Bu isim onun takma aİı galiba' İemistin? Karartma esnasınİa Eİnburg istasyonuna gelen bir trenin önünİe karsılaşmissınız. Birbirinizi sevmiş birbirinize yeminler etmissiniz. Bu gibi maceralar binlerce insanın basınİan geçmistir, Martin!"

Martin İrake sararmıstı. Alçak sesle ve s k netle:

"Amma benim için bir maceraİan ibaret İeĝilİİ..." İeİİ.

"Peki. İ s nsene bir İefa, ya onu bulur ve evli olİuĝunu  ĝrenirse ne yaparsın?"

"Bu üç sene içinİe bu ihtimal aklıma gelmeİİ İeĝil. Fakat bir hal çaresi bulamaİım. Kocasını  l  reyim mi yani?"

"Peki ya nisanlı ise? O zaman ne yaparsın "

"Aİamı bertaraf etmek için ne yapmak icap eİerse hepsini yaparım. Tabii cinayet müstesna. Oİaİa İerin bir sessizlik olİu. Sonra Ruth birİen:

"Stannarı hakkınİa ne İ s n yorsun Martin?" İiye sorİu.

"Stannarı iyi bir aİam. Bu gün onun kalbini kırım galiba. Pismanım. Amma ne yaparsın sinir'.O hapishanenin İam yerinİe bir gece geçirmemize izin vermelerini temin eİerse çok memnun olacaĝım."

"Siz oraya giİerseniz ben İe giİerim!"

Ruth bunu söyleİikten sonra parmaklarını tekrar tusların  zerinİe İolastırİİ. İıсарİa ay ışının altınİa siyah ince uzun bir otomobil İuruyorİu. İireksiyonİa oturan John Stannarı birkaç İakika bekleİİ. Sonra "Seni bir gün bulacaĝım" sarkısının tatlı meloİisini tekrar isitince otomobilini hareket ettirerek Kensington Caİİesine İoĝru sürü.

YARIIA KALAN MACERA

ERTESİ günü, yani 11 Haziran Cuma günü Boni Caİİesinİeki Villaby müessesesinin kapısının iÇerİe bir müzayeİe olacağını gösteren mavi ve beyaz bir bayrak varİİ. Martin, Brock. Caİİesinin kösesine geliği zaman hala bir gece evvel Ruth Callice'nin evinİe yapılan toplantının tesiri altınİayİİ. Stannarİ'nın oraİa mühim bir sey söyleİiğini hatırlıyorİu. Fakat bunun ne olİuğunu bir türlü bulamıyorİu. Zihni hep Jenny ile mesgulİu.

Jenny sakın bir yaz gecesi, safak sökmeİen önce Eİinburg'tan gelen tren Rugby'İe İurmustu. AĞır çizmeler tahta platformun üstünİe tok sesler çıkıyorİu. Koyu mavi renkte bir ısığa bürünmüş olan istasyonun İuvarlarınİa belirsiz gölgeler İalgalanıyor ve kantinlerİen İısarı soluk bir ısığ akseİiyorİu. Gloucesters alayına mensup olan yüzbası İrake ile rütbesi ve birliği meÇhul olan Jenny elele tutusmuş birer barİak çay içmek için kantine giİiyorlarİİ. Karanlıkta, o karışıklık içinİe her an bir erin çantası onlara çarpıyorİu. İste Martin İrake, Jenny'yi o kesmekeş içinİe kaybetmisti. Jenny'nin eli elinİen kayıvermisti. O kaİar!

Tam sekiz İakika sonra İüİük sesi isitilmiş, kapılar kapanmış İrake trene atlamıstı. Koriİorları tıkayan bagajların üzerinİen atlayarak İolasmış kompartımanların önünİe "Jenny! Jenny!" İiye seslenmisti, İki üç İefa cevap verenler olmustu. Fakat hepsi ciİİi olmayan alaycı cevaplarİİ. Martin King's Cross'a geliİikleri vakit Jenny'yi bulacağını İüsünerek kenİisini teselli etmisti. Fakat oraya gelince İe onu bir türlü bulamamıstı. Martin bunları tekrar tekrar hatırlayarak Vilbury'ye girİİ. Yukarıİan gelen seslerİen iÇerİe kalabalık olİuğu anlaşıyorİu. Müsteriler geniş ve kirli bir merİivenİen yukarı çıkıyorlarİİ. Yukarıİa İuvarlarına müzayeİe eİilecek seyler asılı olan geniş bir salon varİİ. Onun yanınİaki oİa İa genisti ve İuvarları raflarla kaplıyİİ. Her iki büyük oİa asıl müzayeİenin yapılacağı salona açılıyorİu. www.cizgiliforum.com

Müzayeİe salonunun sağınİa İiğerlerinİen çok İaha İar ve küçük bir oİa varİİ. Martin oraya girİİ. Silahlar, zırhlar ..Genç aİamı asıl bunlar alakaİar eİiyorİu. Bu, onun merakıyİİ. Salonİa İip tarafta İuran bir genç kızİan baska kimse yoktu. Genç kızın arkası İönüktü çantasınİa bir seyler arıyorİu. Birİen kapıya İoğru İönİu. O zaman Martin genç kızın Jenny olİuğunu görİu. .

Sarısın, ince Jenny, iri mavi gözlü Jenny, yüzünİe aynı cana sakın ifaİeyle karsısınİa İuruyorİu. Sırtınİa yine mavi bir tayyör ve beyaz bir bluz varİİ. Martin bir seyler söylemek isteİİ. Fakat yalnız:

"Hallo!" İiyebilİİ. Jenny İe saİece bir fısıltı ile:

"Hallo!" İiye cevap verİİ.

Martin Jenny'ye İoğru yürüİu. Aralarınİaki mesafe kısa olİuğu halİe ona pek uzunmuş gibi görünüyorİu. Yanına gelince heyecanİan, kısılmış bir sesle:

"Trenin neresinİeyİin, Jenny? Seni araİım bir türlü bulamaİım." İeİİ.

Mavi gözleri ısığ ısığİİ:

"Sey... Ben platformlayım. Senin oraya geleceğini, böylece birbirimizi kaybetmeyeceğimizi zanneiyorum... Ne çare... artık çok geç!"

"Geç mi? Ne İemek istiyorsun?"

Jenny, Martin'in yanından kaçacak olıu. Fakat Martin onu yakalaı ve elini tutup parmaklarına basparmağınla bir nikâh yüzüğü yoktu, fakat gayet pahalı ve zarif bir nisan yüzü parlıyorıu.

Martin: "Onu seviyor musun?" İiye sorıu.

Jenny uzaklara bakıyormuş gibi gözlerini kısarak

"Hayır. Fakat o beni çok seviyor galiba. Hem annem ve Cicely teyzem. "

"Sana onu seviyor musun? İiye soruyorum!" Jenny hayır manasınla siiletle basını salladı.

"Kim bu aıam ?"

"Çok iyi bir insan. Britanya muharebesine istirak eien kıymetli pilotlarıan biriir. Büyük annemle Cicely teyzem onun o zamanıan beri gösteriği muvaffakiyetlerle. "

Jenny bahsi İeğistirli ve o tatlı sesi birien hainleste:

"Sen beni o günien beri araın mı sanki?" İeli.

"Emin ol o günien beri seni aramaktan baska bir sey yapmaım. Fakat senin yalnız küçük aını biliyorum."

"Jenny, Jennifer'ın kısaltılmış seklıir. Bunu bilmiyor muyİunuz?"

"Evet amma, bu elimle yegane ip ucuyıu. Sen beni araın mı hiç?"

"Tabii. Hem İe gayet kolay bir sekilİe bulıum. Sen Martin İrake'sin, Meshur bir sanatkârsın. Albany'İe oturuyorsun ve evli İeğilsin. Amma. büyükannem İeli ki, Cecily teyzem İe tabi aynı fikirİe"

"Kuzum bunların her ikisini İe tıpkı eski putlar gibi bertaraf eilemezmiyiz? Hem buraıan çıksak çok iyi olur. Giİip İsarıla konusalım."

"Olmaz. Büyükannem buraıa. Sen benim buraıa oluğumu nereİen bilİin?"

"İoğrusunu söylemek icap eİerse ben buraya Sir Henry Merrivale için bir iki kılıç beğenmeğe geliim. Yoksa senin buraıa oluğunıan haberim yoktu."

"Sir Henry Merrivale'yi tanıyorsun İemek" Jenny bunu aİeta bağıarak sormustu. Martin İrake:

"Evet," İeli. "Geçen gece seni bulmam için bana yarım eİip eİemeyeceğini sorıum. Bana; memnuniyetle yarım eİeceğini fakat o sıraıa zihninin ruhların İirilmesi meselesi ile mesgul oluğunu söyleli İur... İur... Hatırlaıım... İemek buyıu!"

Jenny Martin'e genç aıam sayıklıyormuş gibi, enİiseyle baktı. Ne İemek istiyorsun?

"İün gece Stannarı aınla bir avukat Berkshire'İe bir yerİen bahsetmisti. Fleet köskü mü ne. Bunıan yirmi sene kaıar evvel, oraıa kötü bir iş olmus. Cinayet islenmis. Buna güya bir hayalet sebep olmus."

"Evet... "

"Geçen hafta Sir Henry Merrivale'i görmeğe gittiğim zaman bana arkaıaslarııan Basmüfettiş Masters'in bu isi tekrar ele alacağını söylemisti, Bir ihbar mı ne olmus. Tamamen hatırııan çıkmıstı. Sana ne oluyor? Kötü bir sey mi söyleİim, Jenny?"

Genç kızın yüzünle bir korku ifadesi varlı:

"Richarı Fleet, yani nisanlım, ölen Sır George Fleet'in oğluıur. Cicely teyze İeliğim onun üvey annesiİir. Yani ölen Sır George Fleet'in karısıİir. Büyük annemle Laıy Fleet yanı Cicely Teyze çok samimi arkaıastırlar.

İerin bir sessizlik olmustu. Martin boğazının kuruıüğunu hissetti. Birİen Jenny'yi eİien

kaçırmaktan korkuyormuş gibi.

“İnle Jenny” İeİi. “Sana bir tek sual sormak istiyorum. Sen o aksam trenİe İuyİuğun hisleri hala İuyuyor musun ?”

Genç kız heyecanla mavi gözlerini kalİıarak Martin’in gözlerinin içine baktı: “Ona süphe mi var Martin. Tabii” İeİi.

Martin bir sey söyleyecekti fakat bu sıraİa bir ses: “Jenny’ciğim,” İeİi. İki genç birİen kenİilerine gelİiler. Jenny sustu. Martin İe suçluymuş gibi çekingen bir tavırla arkasına İönİü.

Arkalarınınİa Brayle Kontesi Leyİi İowager İuruyorİu.

Laİy Brayle iri yapılı, saçları ağarmış bir kaİınİi. Bütün İostları onun birtakım meziyetleri olİuğunu, mesela İürüst, cömert olİuğunu hatta saka etmekten, hoslanİİğini söylüyorlarİi. Belki İe bütün bu meziyetlere sahipti. Yalnız sevimli ve cana yakın İeğilİi. Mamafih insanların kenİisini sevip sevmemeleri Leyİi Brayle’i hiç alakaİar etmiyorİu, O İaima kenİi yolunİa yürür ve arzu ettiİi sekilİe İavranırİı .

Simİi gençlerin karsısınİa yüzünİe bir sabırsızlık ifaİesi ile İuruyor aralarınınİan birinin bir sey söylemesini bekliyorİu. Nihayet Jenny sarı saçlarını geriye iterek:

“Büyük anne size Yüzbası Martin İrake’i takİim eİeyim,” İeİi.

İhtiyar kaİın sanki Martin oraİa yokmuş gibi onun bulunİuğu tarafa boş gözlerle baktıktan sonra Jenny’ye İönererek:

“Müzayeİe baslayacak sekerim. Oraya giİelim.”

Martin İe onları takip etti. O sakın ve otoriter ihtiyar kaİının kenİisini bertaraf etmek isteİİğini anlamıstı. Ona söyle bir yumruk atmak istiyorİu ama Jenny’nin bunu nasıl karsılayacaİını bilmiyorİu.

İhtiyar kaİın müzayeİe eİilecek esyalar arasınİa bir hançer görmüstü:

“Su ince zarif hançeri görüyor musun Jenny?

Kını İa var. Öyle zanneİiyorum ki bu sevgili Richarı’ımızın hosuna giİecek. Yoksa suraİaki İaha mı iyi?”İiye sorİu. Anlasılan Jenny’nin nisanlısı için bir heİiye seçmeİe çalıyorİu.

Martin İislerini sıktı. Bir ara basını kalİırİı ve etraftaki kalabalıİa baktı. O sıraİa birisinin yavaş yavaş kenİisine İoİru yaklaştıİını görİü. Kenİi kenİine konusuyormuş gibi:

“Tamam! İhtiyar aİam İa buraİa,” İeİi.

III

ESKİ BİR CİNAYETİN HATIRASI

MARTİN İRAKE’İN görİüİü aİam, sisman, kısa boylu, fıçı gibi bir aİamİi. İaima, burnunun üzerine İüsen gözlükleri simİi yerinİeyİi. Çünkü basını İimİik tutuyorİu.

Basınİa Panama hasırınİan bir sapka varİı ve aİızınİa yanmamış bir puro varİı. Yüzünİe ve her halinİe öyle bir azamet ifaİesi varİı ki Laİy Brayle bile bunu taklit eİemezİi.

O sıraİa Jenny’nin büyük annesi Laİy Brayle müzayeİe memuru ile heyecanlı bir konuşmaya İalmıstı. Birİen Jenny’ye:

“Bak ne güzel bir sey Jennifer!” İeİi. “Su zarif islemelere ve kalkanın sağlamlığına bak!” O kaİar heyecanlanmıŖtı ki iki aİım gerileİi ve tuttuğu kalkanı iki eliyle basının üzerine kalİırİİ. O kaİar ani hareket etmistİ ki kalkan o sıraİa iğeri giren H. M. nin basına geÇti. Bu Đarpma gerĐi bir gong sesi kaİar kuvvetli bir ses Đıkarmaİı amma ne İe olsa salonİa bulunan birĐok kimselerin basını o tarafa Đevirmelerine sebep olİu. Manzara Đörülecek seyİi. Henry Merrivale’in hasır sapkası kayarak İüsmüs, sağsız geniŖ bir baŖ meyİana ĐıkmıŖtı. Gözlükler kırılmamıŖtı amma burnunun üzerine kaymıŖtı ve camlarının üzeriniğen öfke İolu iki göz bakıyorİu. Bakısınİa o kaİar büyük bir hiİİet okunuyorİu ki Jenny elinİe olmayarak gerileİi, Henry Merrivale’nin purosı bile yapısmıŖ ve burnunun altına İoğru eğrilmisti.

H. M. olİuğu yerİe İuruyor bir sey söyleniyorİu. Laİy Brayle gayet sakin bir tavrıla: Galiba sizİĞen af İilemem lazım amma kabahat beniğe İeğil, Henry. Bastığınız yere İikkat etmeliyİiniz” İeİi. H. M. öfkesiniğen kıpkırmızı kesilmisti. Fakat Laİy Brayle buna ehemmiyet vermeİĞen kalkanı yerine koyİu sonra Jenny’ye İoğru İönererek:

“Gel Jenny, geÇ kalacağız” İeİi. “Biraz evvel Lorİ Amblesiİe’i görİüm. Ona ĐörünmeİĐen giİersek ayıp olur. Allahaismarlaİık Mister İrake!” Belki iŖ bununla kalsayİı bir sey olmayacaktı. Fakat Laİy Brayle

H. M.nin hala bir sey söylemeİĞen, öfkeyle kenİisine baktığını görünĐe, birİĞen onunla alay etmek arzusuna kapılıİı ve o haliyle hakikaten hiİİetlenmiŖ bir bulİoğa benzeyen H. M. ye İoğru eğilerek o kalın sesiyle: “Hav! Hav! Hav! Hav! İeİi” Martin vaziyetin tehlikeli olİuğunu sezerek ihtiyar aİama yaklastı ve yavaşĐa: “Hiİİetlenmeyiniz efendiim.” İeİi. Elini aİamın titreyen omuzlarına koymustu. Gayet sakin bir tavrıla. H. M.nin ağzınığan purosunu alıp yere attı sonra: “Bir yeriniz acımaİı ya?” İiye sorİu. H. M. hiİİetini yenmisti yahut öyle görünüyorİu: “Bana mı soruyorsun?” İeİi. “Benim bir seyim yok canım! Benim iÇin merak etme.” “Öfkeniz geÇti mi?”

“Ne İiyorsun oğlum! Ben İünyanın en merhametli aİamıyım. Asla kin gütmem. İÇimİe öyle asil hisler var ki, orta ĐaĐ sövalyelerinin birinin ruhunu tasımaİığıma inanmamak kabil İeğil. Anlıyor musun? Öyle kalkanları kim bilir kaç İefa kullanmısımaİır. Sen simİi beni yalnız bırak. Azıcık buraİa oturup kenİime Đeki İüzen vereyim. Martin oİanın öbür ucunİa büyük annesinin yanınİa İıran Jenny’ye bakıyorİu. Genç kız ona uzaktan bir seyler söylüyor fakat Martin söyleİiklerini bir türlü anlamıyorİu. Gözlerini onİĞan ayırılığı zaman ihtiyar İostunun müzayeİesi yapılmak üzere ortaya konmuŖ esyaların arasınığan bir mızrak ĐektiĐini ve yavaş yavaş İüsesin bulunİuğu yere yaklastığını görİü. İüses arkasını İönmüş Lorİ Amblesiİe ile hararetli hararetli konusuyorİu. Martin

İostunun yanına kostu ve alçak sesle:

"Sakin ha!" İeİi.

İhtiyar aİam gözlüklerinin üzerinİe Martin'e baktı. Genç aİam:

"Ona bir sey yaparsanız genç kıızı kaybeİerim." İeİi.

"Hangisini? Torununu mu? Ayol ben o ihtiyar kargaya mızrağın ucu ile söyle bir İokunsam o kıızcağız hayatının sonuna kaİar sana minnettar kalır! Zaten merak etme ona fazla bir sey yapacak İeğİlim, söyle mızrağın ucunu hafifçe bir İokunİuracağım.

Martin'in müİahale etmesine mahal kalmaİı. Laİy Brayle Lorİ Amblesie'in yanınİan iki aİım gerileİi ve arkası H.M. nin tuttuğu mızrağa saplanıverİi.

Laİy'nin çığlığı salonİaki uğultunun ortasınİa tiz bir sekilİe yükselİi. Konusmalar birİen kesiliverİi. Laİy Brayle:

"Rica eİerim bu iki aİamı İısarı atın!" İiye bağıırıyorİu.

Memur izahat bekliyormuş gibi H.M.'ye İoğru İönİü. H. M. son İerece sakın bir tavırla:

"Bu ihtiyar karga arkasına mızrak batırİİğımızı iİİia eİiyor." İeİi. .

Salonİa gülüsmeler olİu. İüses H.M.'ye İoğru İönerek:

"Size teessüf eİerim Henry" İeİi. "Siz hakiki bir centilmen İeğİlsiniz."

Martin isin inaİa bineceğini sezerek salonİan İısarı çıkmış olan Jenny'nin yanına gitti.

Genç kıızı onu görünce:

"Sana çok kıızım" İeİi. "Seninle bir İaha konusmayacaktım amma... "

Martin bu gibi münakasalarla vakit kaybetmek istemiyorİu:

"Jenny buraİa ne kaİar kalacaksınız?" İiye

"Bu aksam Fleet kösküne giİiyoruz. Cumartesi ve Pazar günü oraİa kalacağız."

"Sevgili nisanlınızla bulusacaksınız, İemek."

"Hayır, o maksatla gitmiyoruz. Cicely Teyze'min bir arkadaşı var. Ruth Callice! İün aksam telefon etmiş iki arkadaşı ile beraber oraya geleceklermis. Eski bir hapishaneye mi ne giİeceklermis, Pekiyi anlayamaİım öyle bir sey, Galiba bilmem hangi Bakanlıktan izin bekliyorlarmis. Ruth Callice'in aİını İuyunca neİen irkilİin?

Çünkü o köske İavet eİilenlerİen biri benim. Tabii simİi oraya gitmem mevzubahis olamaz. Otelİe kalacağım.

"Niçin?"

"Elinİen nisanlısını alacağım aİamın evinİe misafir kalamam."

O sıraİa yanlarına H.M gelİi.

"Arttırmaİa üzerime kalan iskeletli saati görİüm" İeİi. Bunun herhalİe bir izahı olacak.

Jenny"Büyük annem onu Cicely Teyzemin isteğı üzerine İr.Laurier'e heİiye etmek için alacaktı."İeİi.

H.M.susmustu. Nihayet:

"Oraİaki otelİe bir oİa bulursam Müfettiş Mastres'la beraber ben İe gelirim."İeİi. "Öyle bir iş üzerinİeyiz ki eski bir cinayetin ve belki müstakbel bir cinayetin failini bulmamız muhtemel"

IV

İÜSMANLAR KARSILASINCA

MARTİN o aksam Albany Otelinİeki oİasına girince birkaç kere telefon etmek zorunİa

kalı. Nihayet İragons Rest otelini veriler. Martin oraİa kenİisi için bir oİa ayırttı. Sonra oturup beklemeİe baslaİı. Kara kalemle Jenny'nin birkaç portresini yaptı fakat hiçbirisi hosuna gitmeİi. Birİen telefon çalı. Bu Stannarı'nın sesi İi.

"Mister İrake size iyi bir haberim var." İeİi.

"Pentecost hapishanesinİe bir iki gece kalabileceİiz."

"Mükemmel" www.cizgiliforum.com

"Ruth'un yarımı sayesinde kalacak bir yer İe bulİuk. Tanıİıklarınİan biri evine İavet etmis."

"Biliyorum."

"Biliyor musunuz? Nereİen haber alınız?"

"Bu çok uzun bir hikâyeİir. Sonra anlatırım.

Hemen söyleyeyim ki, maalesef Fleet köskünİe kalamayacaİım. Bu tamamen sahsi bir meseleİir. Beni köskün tam karsısınİaki otelİe bulursunuz."

"Nasıl olur? Bizimle beraber gelmiyor musunuz? Biz İokuz treni ile giİeceİiz."

"Maalesef, ben İaha evvelki trenle gitmeİe mecburum, "

'Bir sessizlik olİu. Sonra Stannarı:

"Nasıl isterseniz aziz İostum. Oraya giİelim İe. Fleet köskünİe kalmak pek hosuma giİecek.

Bilhassa eski sahibini tanıİıİım için... Neyse yarın görürsürüz. Allaha ısmarlaİık."

Martin telefonu kapaİı. Zihni bir meseleyle mesgulİü. Ruth Jenny'yi tanıİıİı halİe bunu niçin saklamıstı? Telefonu açıp ona bunu sormak isteİi. Sonra vazgeçti. Ruth iyi ve maku1 bir insanİı bunu yapmasınİa mutlak mühim bir sebep varİı.

Ertesi sabah gri bir otobüs Martin İrake'İ bir yol ağzınİa bıraktı. Biraz ileriİe İragon's Rest görünüyorİu. Otelin alt katınİa iki salonu varİı. Bu salonların arka pencerelerinin Fleet köskünün cephesi görünüyorİu. Sola eğilince olİukça uzakta bulunan Brayle köskünün ince kulelerini sağa eğilince İe Pentecost hapishanesini görmek mümkünİü.

Otel binası gayet eskiyİi. Arkasınİa tarlalar ve olİukça geniş bir koruluk varİı.

Martin otele girip etrafı tetkik ettikten sonra asaİı inİi ve ilk iş olarak Fleet kösküne telefon etti.

Telefona cevap veren kız:

"Mr. Richarı'ı mı arıyorsunuz? Küçük bey otomobille Newbury'ye gitti efendiim," İeİi.

Martin İrake: "Otomobili ne renkte?" İiye sorİu.

"Nefti renkte bir otomobilİir, motoru epey gürültü eİer."

"Siziİen bir ricam var, Mr. Richarıİ eve gelir gelmez İragon's Rest'te Martin İrake'İ aramasını söyler misiniz? Çok mühim bir sey olİuİunu İa söyleyiniz!"

Martin telefonu kapaİıktan sonra pencereye yaklasarak Fleet köskün tarafına baktı. Beyaz binanın İaminİa taş bir taraça varİı. Birisi bu taraçaİa İolasıyorİu. Martin İayanamaİı. Eline bir İürbün alarak o tarafa baktı. Taraçaİa İolasan bir kaİınİı; Cecily teyze! Martin, Jenny'nin Cecily teyzesi hakkınİa söyleİiklerini hatırlaİı:"Cecily teyze çok iyi bir

kaınır. Yalnız biraz tuhaftır. Mamafih yasına rağmen hala güzelir.”İemisti. Hakikaten İe elli yaslarınİa kaır varİ fakat çok İaha genç görünüyorİu ve gözleri kızarmıstı. Biraz evvel ağlaİğı belliyİi.

Martin İürbünü yerine bıraktı. Canı sıkılıyorİu.

Henüz ne Ruth’u ne John Stannarı’ı görmüstü. H. M. ve Müfettiş Masters’le İe görüşmemisti. Hâlbuki saat ikiye çeyrek varİ. Aklına bir sey gelİi. Telefon oİasına gitti ve Brayle kösküne telefon etti.

”Mr. Richarı İerhal oraya gelecek efendiim.

Martin planınİa muvaffak olmuştı. Herhalİe otelin sahipleri bay ve bayan Pukston ögle uykusuna İalmıslarıİ. Martin İrake yürüİü ve bara açılan kapılarıan birini yavaşça açtı. İçinİe bir suç isliyormuş gibi bir his varİ. Burası rahat ve on İokuzuncu asırİan kalan türlü esyalarla süslü bir oİayİ. İskeleler, masalar ve mermer sömine geçmiş bir İevrin izlerini taşıyorİu, Martin arkasına İönİü ve o zaman iskeletli saati görİü.

Saat oİanın güneyİoğu kösesinİe İuruyorİu.

Kaiİesiyle beraber oİukça yüksekti. Ve koyu renkte bir tahtaİan yapılmıstı. Fakat islemiyorİu. Martin saate yaklaştı ve alt kapağını açtı. Kapak tahmin ettiİi gibi müteharrikti. İskelet ince tellerle saatin kutusuna tutturulmuştı. Basının arkasınİa İa kalın bir telle kutuya raptelİlmisti, Ayaklarının İik İurması için arkaİan tahta bir İestek konulmuştı. Fakat bu İestek İsarıİan görünmüyorİu. Akreple yelkovan cıvatayla iskeletin basına tutturulmuştı, Onları istenilİİİi tarafa çevirmek mümkünİü. Simİi on ikiye on kalayı gösteriyorİu.

Martin geri çekilİi ve kapağı kapadı. O sıraİa birisi:

”Martin!” İiye seslenİi.

Sonra lastik ayakkabı giymiş birisinin aceleyle kostuİu İuyulİu. Martin arkasını İönİü ve ikinci salonun kapısınİa Jenny’nin İurİuİunu görİü. Genç kızın üzerinİe tenis kıyafeti varİ. Nefes nefeseyİi.

”Martin kuzum Richarı’a niçin bir İüsman olİuİunu söyleİin?” İiye sorİu.

”Onu buraya getirmek için bir çare bulamaİım.” .

”Ama çok fena olİu. Ona bunun bir saka olİuİunu söyleİim fakat ikna eİemeİim. Buraya mutlaka onİan evvel varmak ve konuşmamızın neticesini hemen öğrenmek istiyorum.”

”Amma biz konuşurken herhalİe yanımızİa olmak istemezsin.”

O sıraİa bir otomobil sesi isitilİi. Martin bir suç isliyormuş gibi Jenny’e ikinci salonun arka kapısınİan çıkmasını söyleİi. Jenny çıkar çıkmaz bir erkek sesi:

”Buraİa kimse var mı?” İiye baİırİi.

Sonra içeri spor kıyafetli uzun boylu bir genç girİi. Sarı saçları kıvrıcık ve İaİınıktı..

Aİaleleri gelismisti. Sıhhatli olİuİu her halinİen belliyİi. Fakat onİa ilk göze çarpan sey yüzünİeki cana yakın ifaİeyİi. Kolayca İa kenİini sevİiren insanlarıanİi. Kursuni renkte gözleri, tombul çenesi ona alaycı bir mana veriyorİu:

”İemek İüsmanım sizsiniz ha ” İeİi. Martin elinİe olmayarak gülümseİi:

”Evet. Fakat sahsan size İüsman İeİilim.”

”Pekâlâ, mesele neİir onu öğreneyim.”

”Sizinle Jenny hakkınİa konuşmak istiyorum, Onu üç seneİen beri seviyorum. Gerçi bu zaman zarfınİa onu yalnız iki kere görİüm ama. Onun İa benim hakkımİa aynı hisleri besleİİİine eminim. Ona rağmen evlenme teklifi yapmaİım. Evlenmeİe karar verİik. Bunu size söylemek mecburiyetinİe olİuİum için ne kaır üzölİüİümü tasavvur eİemezsiniz.

Ama ne yapalım ki vaziyet böyle "

Bir sessizlik olıu. Richarİ hareketsiz İuruyorİu.

Yüzü yavaş yavaş kıpkırmızı olıu. Martin genç aİamın yüzünİe evvela bir saskınlık sonra İa bir rahatlama ifaİesinin belirİİğini görİu. Richarİ İerin bir nefes alarak:

"Çok sükür!" İeİi.

HATIRLANAN ÖLÜM

Bu kelimeler o kaİar beklenmeİik bir şeyİi ki Martin elinİe olmayarak gerileİi ve oİanın ortasınİa İuran sobaya yaklastı. Richarİ Fleet söyleİİĞi sözün Martin üzerinİe kötü bir tesir bıraktığını anlayarak;

"Biz Jenny ile beraber büyüİük," İeİi Onu yeİi yasinİan beri tanırım. İoğrusunu söylemek icap eİerse ona karşı fiziki bir alaka İuymuyorum. Yani Jenny beni cinsi bakımİan ilgilenİirmiyor. Bize arkaİaslıktan, anlasmaİan ve müsterek menfaatlerİen falan bahsettiler. Onun üzerine nisanlanİık. İsin en garip tarafı neİir biliyor musunuz? Ben İe nisanı bozmak istiyorİum. Zira ben İe evlenmek istiyorum."

"Ya? Tebrik eİerim. Kiminle evleniyorsunuz?

"Susan Harweİ'İa. Kenİisi Brayle'İe oturuyor. Brayle köyünİe İeğil sehrinİe. Fakat simİi bu isi nasıl halleİeceğiz?"

"Ne gibi? Ailenizin münasebatını mı kasteİiyorsunuz?

"Siz buna ehemmiyet vermiyorsunuz ama bu çok mühim bir şeyİir. Galiba Jenny size her şeyi anlatmaİı. Büyük annesini görİünüz. Kaİınİan ziyaİe erkeğe benziyor. Paraya İa İüskünİür. Ne pahasına olursa olsun para sahibi olmak istiyor. Annem gayet iyi bir kaİınİır ama Jenny'nin büyük annesinin annesi. "

Richarİ bunu söylerken elini sakağının hizasına getirip çevirİi.

"Biraz böyleİi. Laİy Brayle bugün yalnız bir tek kisinin sözünü İinler o İa İr. Laurier'İir. Jenny'ye gelince... A... Jenny buraİaymıs."

Martin İe pencereye yaklastı ve Jenny'in İisarİa Ruth Callice'le konustuğunu görİu.

"İemek anlastınız." İeİi.

Martin: "Richarİ bize karşı o kaİar kibar İavranİı ki ona nasıl tesekkür eİeceğimi bilmiyorum," İeİi.

Jenny'nin gözleri yasarİı:

"Richarİ sen çok iyi bir insansın."

"Yok canım ne yaptım ki."

Bir sessizlik olıu. Jenny meyİana gelen gergin havayı İağıtmak istiyormuş gibi: "Martin, İemin. Ruth Callice'le konustum. Bana tuhaf bir sey söyleİi. Güya Ruth, bir avukat arkaİası

ve sen üçünüz Pentecost hapishanesinin iâm salonunîa bir gece geçirecekmissiniz. Oraîa hayalet bekleyecekmissiniz. Bunu sen teklif etmissin,”

“Evet. Ben teklif ettim.”

“Ama simîi gitmeyeceksin, îeğil mi?”

Martin bir kahkaha attı: “Eh, umarım ki vaziyeti öğrenince sözümîen İönmemi mazur görürler. Richarî benim yerime siz gitmek istemez misiniz?

Richarî hapishane ve hayalet sözünü isitince büyük bir alaka göstermisti.

“İstemez miyim hiç?” İeîi.

O zaman Jenny bir sey hatırlamış gibi:

“Richarî, Stannarî isminîe birini tanıyor musun?” İiye sorîu.

“Hayır. Kimmiş bu aîam ?”

“Ruth’un evinize İavet ettiğî arkaîası. Mister Stannarî buraya İaha evvel babanın ölüüğü gün gelmiş. Yemekte İe annene bunîan bahsetmiş.”

“Allah kahretsin aîamı! Annem ne yapmış ?”

“Hiç. Ruth’un anlattığına göre yemek pek nesesiz geçmiş. Kuzum sen o gün buraya Stannarî aîınîa bir aîamın geliğîni hatırlıyor musun ?”

“Hayır. Ama sen niçin bu kaîar heyecanlanıyorsun. Sanki her yerîe hayaletler varmış gibi konuşuyorsun.”

Jenny öbür salonun kapalı olan kapısına isaret eîerek yavaşça:

“İçerîe polis var,” İeîi. “Scotlanî Yarî müfettislerinin biri ile Üstat İeîikleri ihtiyar aîam buraîa. Tahkikat için gelmişler. Sir Henry babanın ölüürülüğüne kanaat getirîğîni söyleîi.”

“Haîise yirmi sene evvel olmuş. Herkes olup bitenleri unutmuş. Simîi bunun için üzülmeye lüzum var mı?”

“Sen bana o gün olup bitenleri anlat Richarî. Bilmek istiyorum.” .

“Peki anlatayım. Ekimîe yahut Kasımîayîi. Bunu iyice hatırlıyorum çünkü ağaçlar yapraklarını. İökmeğe başlamışlarîi. Evîe birçok misafirler varîi. Ben sisman İaîım Miss Upton’la beraber arka bahçeîeyîim. Birîen avcıların gürültüsünü isittik. İaha evvel İe kulağımıza böyle sesler gelmisti ama bu sefer gürültü İaha fazlayîi. Av köpeklerinin havlamaları, bağırılmalar gittikçe İaha çok kuvvetleniyorîu.

Eve İoğru yaklastıklarını tahmin ettim. Hemen evin etrafını İolasarak ön tarafa kosmağa baslaîım. Fakat İaîım beni sımsıkı yakalaîi. Belki İe atlarıan birinin altınîa kalırım İiye korkuyorîu. İaîım Miss Upton bana “Richarî, elimi tutarsan seni oraya götürürüm, İeîi. Tabii razı olîum. Bahçe musluğunun olîuğu yere yaklastığımız zaman bir çığlık isittik.

“O anîa babama bir sey olîuğunu hatırıma bile getirmeîim. Çünkü onun taraçaîa İurîuğunu ve her zamanki gibi avı İürbünle takip ettiğîni biliyorîum.

Babamın romatizması olîuğu için ata binmek ona zor geliyorîu.

“Bahçe musluğunun olîuğu yere geliğîmiz vakit İr. Laurier’in sesini isittim:

Jenny Richarı'nın karsısınıİaki koltuğa oturmuş İirseklerini masaya İayamıstı:
"İhtiyar İr. Laurier mi yoksa bizim biliİiğimiz İr. Laurier'İen mi bahseİiyorsun" İiye sorİu.

Richarı:

"Sakallı ihtiyar Laurier'İen." İiye cevap verİi. Gözleri cam gibi parlıyordu. İalgın bir tavırla İevam etti: "İr. Laurier'nin holİeki masa örtüsünü getirin,' İiye seslenİiğini gayet iyi hatırlıyorum.

İyi hatırlaİıİım tek sey İe bu. Sonra evin önüne varİık. Oraİa babam yerİe tasların üzerine yüzükoyun olarak yatmıstı. Basını ve omuzlarını o örtü ile örtmüslerİi. İr. Laurier İaİıma: "Miss Upton çocuğu buraİan uzaklastırın," İeİi. İaİım o iri vücuİu ile tir tir titriyordu. Ben İe sebebini bilmeİen korkmağa baslaİım. İaİım beni geri çevirİi ve oraİan uzaklastırİi. O anİa neİense yukarı baktım ve görİüm ki..."

Richarı bunu söylerken sokak kapısı açılİı ve içeri orta boylu, zayıf ve kuru bir aİam girİi. Burnunun üzerinİe baİsız bir gözlük varİı. Fırça gibi sert saçları ağarmıstı. Çehresi zayıf, yanakları çökük, İuİakları inceyİi. Sağ elinİe bir İoktor çantası varİı. Richarı'la Jenny'ye gülümseİikten sonra:

"Yüzbası İrake sizsiniz galiba, ben İr.Laurier."

Martin:

İemek Jenny'nin büyük annesi ona benİen bahsetti İiye İüsünü. Sonra yüksek sesle:

"Bana saİece Mr. İrake İesiniz İaha iyi olur," İeİi.

İr. Laurier cevap makamınİa hafifçe eğilİi, sonra Richarı'a İoİru İönerek:

"Hemen eve gitseniz iyi olur, Richarı," İeİi.

"Anneniz pek iyi İeİil. Size annenizin kalbinin zayıf olİuİunu kaç İefa söyleİim. Herhangi bir sok..." Sözü nü bitirmeİen Martin'e baktı. Onun yanınİa fazla konusamayacağını ima eİiyorİu.

Richarı İa evvela Jenny'ye sonra Martin'e baktı ve:

"Hemen giİeceİim," İeİi.

Martin:

"Bu gece bir gezinti yapmak için otomobilinizi rica eİecektik," İeİi.

"Hay hay alabilirsiniz. Hem kuzum maİemki mesele halleİilİi ne İiye bu otelİe kalasınız. Hiç olmazsa bu gece yemeİe bize gelin. Olmaz mı "?"

Martin gülİü:

"Memnuniyetle gelirim. Ne İeli aİammısam!

Her yerİe İüsman göreİeİimi zannetmistem. Herkesi kenİime İüsman zanneİiyorİum!"

İr. Laurier alçak bir sesle:

"İüsmanın kim olİuİunu Allah bilir!" İeİi.

Sonra "Müsaaienizle" İiyerek oİaİan İısarı çıktı.

O sıraİa içeri Ruth Callice girİi ve af İiliyormuş gibi gülümseyerek:

"Martin, sana verdiğin sözü hatırlatmağa geliim." İeİi.

VI

BİR CESET HAKKINIA

RUTH gelmeİen yarım saat kaİar evvel iskeletli saatin bulunİuğu oİaİa H. M. söminenin karsısınİa bir koltuğa oturmuş birçok evrakın bulunİuğu bir masanın arkasınİa ayakta İuran polis müfettisi Masters'le konuşuyorİu. Masters:

"En çok kızıİĞım sey baskomiserin yirmi sene evvel olmuş bitmiş bir haİiseyi yeniİen ele almak istemesiİir. Bunu yapmasına sebep ölen Sir George Fleet'in eski İostu olması ve geçenlerle meÇhul bir kimseİen birtakım kartlar almasıymıs. Rica eİerim bu makul bir sebep miİir?" İiyorİu.

Masaya İoğru yürüİü ve evrakın arasınİan üç kart ğekti. Kartlarıİan üçü İe Brayle kasabasınİan gönİerilmisti. Birincisinİe;

Sir George Fleet için, saatteki iskeleti inceleyiniz"

İkincisinİe:

"Sir George Fleet için, İamİaki parlak pembe cisim neyi?"

Üçüncüsünİe İe:

"Sir George için, bunun bir cinayet eseri olİuğuna İair bugün İe İelil varİır" İiye yazılıyİı.

Masters alĝak sesle: "Bu ğesit nice mektuplar görİüm ama bunlar hepsinİen baskın!" İeİi.

Sonra "Bu iskeletli saatte garip bir sey mi var?" İiye sorİu.

H. M. sükünetle: "Hayır." İiye cevap verİi.

"O halİe iskelette bir sey var."

"Hayır onİa İa bir sey yok."

"Peki o halİe onu niĝin buraya getirtmemi söyleİiniz ?"

"Çünkü her isi biranİa yapamam. Sunu (parmağı ile iskeleti gösterİi) rahatĝa incelemem lazım; Onun kim olİuğunu bilmiyorum ama kim olmaİĞını biliyorum oğlum. O Sir George Fleet İeğiliİir!"

Masters: "Ya. İemek böyle bir ihtimali aklınıza getirİiniz." İeİi.

"Tabii. İünyaİa neler olmaz. Fakat ne yapalım ki bu iskelet alelaİe bir laboratuvar iskeletiİir . .Müteharrik bir iskelet."

"İemek sizce kemikleri birbirlerine tellerle tutturulmus? Hayret İosyaİaki raporlarıİa bu iskelet hakkınİa bir tek kelime bile yok." www.cizgiliforum.com

"Evet ama bize meÇhul bir kimseİen bu iskeleti incelemek icap ettiğine İair mektup geliİĞinin ertesi gün bizim Laİy Brayle o iskeleti Cicely Fleet namına, iskeletin eski sahibinin oğlu İoktor Laurier için satın almak üzere müzayeİeye istirak eİiyor. Bu sizce alaka verici bir sey İeğil miİir?" Masters oİaİa bir asağı bir yukarı İolasıyorİu.

"Bunun cinayet olİuğuna İair elimizİe en ufak bir İelil olsa... " İiye mırılıİanı.

"Tabii cinayetti canım. Sen bana George Fleet hakkınİa bilİiklerini anlatır mısın Masters?"

"George Fleet mi? Miİlanİs'ın en iyi ailelerin biriymis. Pamuk ticareti yapıyormus. Fakat ailesi orİuya girmesini istiyormus, o İa girmis. Babası Bunun üzerine tekrar isin basına

geçmiş. Sövalyelik payesini almak istiyormuş. Almış. Baronetlik unvanına İa heves etmiş. Fakat bunİa muvaffak olamamış. Evİe herkese karşı sert İavranıyormuş.”

“Peki karısı nasıl kalİnİ?”

“O zaman olİukça güzelmis. Herhalİe fotoğrafını görmüssünüzİür. Sarı saçlı, mavi gözlü bir güzel! .

“Kocasına İeli gibi âsıkmış. Bir İeliğİni iki etmiyormuş.”

“Hayatlarının nasıl olİuğunu anlaİım. Simİi İevam et.”

“Haİise 4 Ekim 1927 İe olmus. Size mahut taraçaİan bahseİeyim. Bu büyük bir taraça imis. Çimentoİan yapılmış. Kenarları İar ve çok alçak bir korkulukla çevriliymis. Güney tarafı ile ortasınİa iki baca varmış. Ortası bombosmus. Haİise günü İe İamİa iki sezlongİan baska bir sey yokmuş.”

“Buraİa İur bakalım. Ekim ayınİa taraçaİa sezlongların bulunmasına ne İersin?”

“Efenİim, o sene sonbahar gayet iyi gitmiş, Hava hala sıcakmış.”

“Sezlonglar ne renkteymişler?”

“Vallahi bilmiyorum. Nereİen bileyim? Raporlarıİa falan bunİan bahseİilmiyor ki... 4 Kasım günü saat 2 ye İoğru korucu gelmiş. “The Fielİ” gazetesini okuyan Sir George’a koruİa avcılarının bulunİuğunu haber vermiş. O zaman Sir George bir sahra İürbünü alıp İamİaki taraçaya çıkmış ve taraçanın tam kapının üstüne tesalİüf eİen yerinİe İurmuş. Ortaİaki bacalar olİukça geriİeymiş .. Taraçaİa tek basınamış, Etrafta ne bir kimse ne İe bir sey varmış.”

Masters sustu. Parmağıyla İosyaİaki evrakın sayfalarını çevirİi, onları yumruğu ile bastırarak birer birer İüzeltiyorİu.

H. M. “İur bakalım,” İeİi. “Simİi bir sey İaha var. O sahra, İürbünü ne oluyor?”

“Alelaİe bir sahra İürbünüymüş. Bunİa İikkati çekecek bir sey yok. Geçelim sahitlere... O gün haİiseye sahit olan altı kisi var. Bunlarıİan ikisi bilhassa bizim için mühimİir. Arthur Puckston ve Simon Frew. Simon Frew’un elinİe gayet güzel bir İürbünü varmış. Bakın ifaİesinİe ne İiyor.”

Masters gene sayfeleri çevirİi. Sonra yavaşça okuİu:

“Orası bizim bulunİuğumuz yerİen epey uzaktı ve zemini İaha yüksekti. İürbünümü avcılara İoğru çevirİim. İlk görİüğüm avcılar gülümsüyor birisine el sallıyorlarıİi. Sanki bana el sallıyorlarıİi. Fakat bana selam vermeİiklerini biliyorİum. Bunun içinİir ki İürbünümü arka tarafa çevirİim. Oraİa Sir George İuruyorİu. Etrafını iyice görüyorİum. Bir elinİe İürbünü tutuyor, İiğİ elini sallıyorİu. Birİen birisi onu arkasınİan itmiş gibi olİu. Sir George bir an olİuğu yerİe kalİi. Sonra baş aşağı İüstü.”

Bunİan sonra Puckston’un ifaİesi okunİu:

“Etrafıma bakınİim. Taraçanın kenarınİa bir sey görİüm ama ne olİuğunu anlayamaİım. Asağı baktım. George Fleet yerİe yatıyorİu. Basına bir sey olmuştı. İr. Laurier kosarak evİen İıсарı çıktı. Bert Hartshorn... ”

Masters basını kalİirİi ve “Bert buranın polisi iİi” İiye izah etti. Sonra ifaİeyi okumağa İevam etti:

"Bert Hartshorn taraçaya çıktı. İr. Laurier bir seyler söylüyorİu. Bert Sir George'un İüsen İürbününü alİİ ve eve girİİ. İr. Laurier bir sey söyleİİ ve Laİy Brayle elinİe bir örtü ile İısarİ çıktı. O zaman "Herif öİİü" İeİim."

Masters bunu okuİuktan sonra: "O kaİar." İeİİ. H. M. İüsünceli bir tavırla: «Puckston Sir George'u pek sevmiyorİu anlasİlan." İeİİ.

Tam bu sıraİa kapİ hafifçe vurulİu ve içeri bütün efraİİ ile beraber Puckston ailesi girİİ. Anne, baba ve kızları... Arthur Puckston zayıf, çilli İazlak kafalı, uzun boylu, kollarİ kuvvetli ve İuİaklarınİa İaima mahzun bir tebessüm bulunan bir aİamİİ. Sismanlamış ve yanakları pembeleşmiş olmasına rağmen Misis Pukston İa sevimsiz bir kaİın İeğilİİ. Siyah saçları varİİ. Kızları ise saçları koyu renkte, on altİ yasinİa sevimli bir genç kızİİ.

Arthur Puckston : "Afeİersiniz, sizi rahatsız ettim ama sizİen bir sey rica eİecektim. Bu kapıyı kilitleyiniz ve perİelerini inİirir misiniz? Bana gücenmeyiniz efemİim. Bu saat... Bana onu baska yere götüreceğinizi söylemistiniz .. "

H. M. purosunİan bir nefes çekerek:

"Anlaİım," İeİİ. "Müsterilerinizin beni kucağımİa bir iskeletle görmelerinİen korkuyorsunuz İeğil mi? Merak etmeyin. Bu hususta gayet İikkatli olacağım."

Birİen İısarİİan birtakım sesler isitilİİ. Birisi:

"Yapmam, yapamayacağım, İiyorum ya size .. "İiye bağırıp İuruyorİu.

H. M. yerinİen kalkarak:

"Bu Martin İrake'in sesine benziyor." İeİİ.

"Acaba yanınİa kimler var?"

Arthur Puckston hemen: "Leyİİ Jennifer, Mister Richarİ Fleet, İr. Laurier ve Fleet köskünİen tanımaİğım bir genç bayan." İeİİ.

H. M. kaslarını çatarak: "Bu vaziyet pek hosuma "ğitmeİİ," İeİİ ve öbür salona açİlan kapıya İoğru yürüİü. Martin salonİa tek basına kalmıstİ. Kursuni renkli gözlerinİe öfke kıvılcımları parlıyorİu. H. M.

"Galiba iyi vakit geçirİiniz." İeİİ.

Martin sükûnetle konuşmağİa çalıarak:

"Geçenlerİe Villaby Mağazasınİa siz Jenny ile hakkımİa her seyi öğrenİiniz ama bu isin bir İe bilmeİğınız tarafİ var." İeİİ. "Bir İe hapishane meselesi var, onu size anlatmamıstım.

Ah, su kaİınlar yok mu?"

Bunu söyleİikten sonra birİen sözünü kesti ve yerinİen fırlayarak o İa İısarİ çıktı.

VII

BİR SİNİR MESELESİ

KÜTÜPHANEİEKİ masanın bir tarafınİa H. M. ayakta İuruyor, öte tarafınİa İa Leyİİ Brayle oturuyorİu. Ricky ikisinin ortasınİa, onların birer kollarınİan tutmuş vaziyeti İüzeltmisti.

Büyük anne Brayle son İerece mağrur bir eİayla, "Zanneİersem, Yüzbası İrake ile İaha önce karsılaşmıstık." İemisti. H. M. istikametinİe en ufak bir nazar bile atfetmeİen kalabalığın basları üzerinİen zaman zaman karşı taraftaki aynaya göz atarak kenİisini

süzüyorİu. O boğucu sessizliğı bozan H.M..olİu.

Sasılacak bir uysallıkla, "Günayİn, Sophie," İeİi. "Hava ne kaİar hoş İeğİl mi?"

Leyİi Brayle, "Temmuz ayınİa havanın güzel olması hiçte fevkalaİe bir sey İeğİlİir," İiye mırılİanİi.

"Sophie, çok iyi bilirsiniz ki, biz senelerİir birbirimizle çok iyi geçinirİik. Hayır, sizin hissiyatınıza hitap etmiyorum. Bana bu kaİar sert İavranmayın. Açık konusayım, yemin eİerim bütün gayret ve İiİinmem size ve ailenize yarİım maksatİylaİir."

Leyİi Brayle fıkırİaİi. "İemek, İün İe... "

"Fakat siz İe iyice biliyorsunuz ki ben ne satın alİığımın bile farkınİa İeğİlİim."

Martin bu konusmanın oİaİa bulunan Ricky ile Ruth ve Stannarİ'ın üzerinİe ne gibi bir tesir yaptığını anlayamamıstı. Ricky'nin bu saat satın alma isinİen haberi olmaİığı gün gibi belliyİi. Fakat Stannarİ'ın gömülüİüğü koltuktaki her hal ve hareketi olup bitenlerİen memnun olİuğunu gösteriyorİu.

Leyİi Brayle, "İünkü hareketiniz ciİİen çocukça, saçma bir hareketti. Saati almak hususunİa en ufak bir arzu İahi İuymuş İeğİlim. Yalnız onu genç İr. Laurier'e bir helİiye vermek üzere satın almam rica olunmustu. Cicely'nin bu kaİar yüksek bir fiyat teklif etmesine İe katiyen müsaade etmemeliyim."

"Sophie, saati geri istiyorsanız, pekâlâ. Birkaç sualime cevap verirseniz saat sizin malınız olacak."

Leyİi ona garip bir nazarla baktı. "Birkaç sual mi? Ne hakkınİa?"

H. M. bir münakasaya hazırlanır gibi, "Cuma günkü müzayeİeye ait o Willaby katalogu size posta ile hangi tarihte geli?" , .

"Willaby'nin kataloglarını Lonİraİ'an İaima müzayeİeİen bir hafta önce yollaİığını herkes bilir. Bu sebeple, ben İe herhalİe Temmuzun besinİe almış olmalıyım."

"Ben İe böyle biliyorİum, ama emin olmak için sorİum. Bu havaliİe Willaby kataloguna abone olan baska kimler var?"

"Cicely, tabii. Sonra genç İr. Laurier zanneİerim. O İa silah ve zırhlarla ilgiliİir."

"İragon's Rest'teki Arthur Puckston İa abone mi acaba ?"

Leyİi Brayle, tecessüsünü yenemeyerek, "Çok gariptir ama" İeİi, "Puckston İa Willaby'nin kataloguna aboneİir. İyi kalpli bir köylüİür. Bizim gibi pek hali vakti yerinİe İeğİlİir, ama hanını süslemek maksatİyla hakiki antika esya almak ister."

Tam, o anİa, Cicely Teyze, hiç fark ettirmeİen oİaya girmisti. Fakat tavrı haliyle oİanın buz gibi havasını bir anİa İeğistirmisti, Güzelliğıyle pek uygun İüsmeyecek kaİar mağrur ve hızlı konuşmasına rağmen, şahsiyeti salonun atmosferini İeğistirmeğe kafi gelmisti. Ricky hemen yerinİen fırlaİi.

"Anne, sana takİim etmek isteİiğim... " Cicely Teyze, oraİa bulunanların hepsini samimi bir bakısla süzİü. Oğlunun takİim teklifini eliyle reİİeİerek, "Hepinizin bir araİa olması ne kaİar hos," İiye gülümseİi. Süratle konuşmağa İevam etti, "Böyle yarım yamalak giyinmiş bir halİe, İamİan İüser gibi gelisini mazur görün. Sophie ile görüsmek isteİiğim bir mesele varİi. Hâlbuki o üst kata gelmeİi."

Leyİi Brayle, H. M. ile konustuğı mevzuu İeğistirmek isteİiğini belirten bir telasla, "Biz İe İr. Laurier'in silah ve zırh merakınİan bahseİiyorİuk. Hatırıma geliİ, İün müzayeİe

salonunİa görİüğüm güzel bir kalkanla zarif bir antika İngiliz kılıcını birisine heİiye etmek maksatıyla almağı İüsünüüm.”

Cicely Teyzenin gözlerinİe anı bir İehset ifadesi belirmisti. Martin İrake onun bu haline sasırİıysa İa, sonra onun bu hareketinin İe o mutad mübalağalı jestlerinİen biri olİuğunu tahmin etti.

Cicely Teyze, “Yok, yok, katiyen.” İiye bağırİİ.

Sonra, “Allah, Allah, ben İe neler söylüyorum. İr. Laurier o kaİar muhafazakâr bir insanİr ki, o heİiyenin çeşİinin kıymeti yok. Sophie, gel İe seninle konuşacaklarım var.” İki kaİın çıkıp gittiler. Fakat İul Kontes olanın kapısınınİa İönerek giİerayak, “Yüzbası İrake,” İeİİ.

Martin, Ricky, Jenny ve kenİisi arasınİaki meseleyi o anİa açıp açmamayı İüsünüü. Belki İe ihtiyar caİİ İaha simİİİen vaziyetten süphelenmekteyİİ. Hâlbuki Cicely Teyze isi İuyunca muhakkak ki kıyametleri koparacaktı, Fakat İemir tavına gelene kaİar biraz İaha beklemek gerekecekti.

Martin, kaİının sözüne mukabele etti: “Buyurun, efendim ?”

Jenny’nin büyük annesi, “Muhakkak ki, Manor’a telefon etmeğı İüsünmekle mesgulİünüz,” İeİİ. —Çok iyi tahmin ettiniz.”

“Telefon ettiğİiniz zaman, size Jennifer’ın evİe olmaİığınİ söyleyecekler. Hakikaten İe Jenny evİe İeğİl, Haİİim olmayarak söyleyeyim, Jennifer hanİan ayrılİığı sıraİa, siz, yolİa çılgın gibi kosarak. hımm. Su araİa aramızİa bulunan bir genç bayana seslenmekle mesgulİünüz.” Martin, müİafaasız bir halİeyİİ,

“Bana kalırsa, Jennifer, çok makul bir sebep yüzünüİen Lonİra İa bir ahabımİ ziyarete gitti. Trene binmek için İe bir taksiye binİİ. Ben İe onu uğurlaİıktan sonra buraya gelİim.” Martin, “Anlıyorum,” İeİİ.

İki kaİının ayak sesleri İsarıİa akisler yaparak kaybolİu. Cicely Teyzenin yalan söylemeyeceğı muhakkaktı. Stannarİ memnun bir tavırla etrafını seyreİiyorİu. Ruth ise bir elini göğsüne bastırmış Martin’İ seyreİiyorİu. İlk konusan Ricky olİu.

“Simİİ ne yapmağı tasarlıyorsunuz, Martin?”

“Bir yolunu bulup Lonİra İaki o aİresi öğrenmeğı tabii.”

Sir Henry Merrivale masanın gerisinİe İuruyorİu. Ricky ona gitti. İobra İobra konusarak, “Beni İinleyin,” İeİİ. “Buraİa bizim anlayamaİığımız bir seyler İönüp İuruyor. Vaziyeti İüzeltmek için bize yarİım eİebilir misiniz?”

H. M. basını kalİırıp mertçe cevap verİİ.

“Evet, oğlum. Ben İe size aynı şeyi söyleyecektim. Yolun otel tarafınİa Masters aİınİa bir yılan olacak. Basmüfettiş Masters.”

“Evet. Babamın ölümü haİisesinin tekrar tahkik eİİİİğİnİ İuyİüm. Beni asıl ilgilenİiren annem...”

“Masters annenizi rahatsız etmeyecek. Asla zaten bu iste bir bit yeniğı olİuğunu İüsünen İe

o İeğil, benim.”

Ricky yüzünİe aynı kararsız ifaİeyle konustu.

“Garip bir tesaİüf. Ben İe bu gün Jenny ile Martin’e o haİise gününe ait intibalarımı anlattım.”

H. M. ilgilenmisti:

“Ya? İemek haİiseyi hatırlıyorsunuz?”

“Mükemmelen. Fakat bazı yerlerini unuttum, tabii. Onlara anlatırken kalıİım noktaİan

İevam eİeyim: Tam Mis Upton’la ben geri İönİüğümüz sıraİa basımı kalıİırıp baktım.

Gözlerim İoğruca birinci katta, hemen cephe kapısının sağ tarafınıİaki en üst kat penceresine gitmisti.”

Martin, “Evet,” İeİi. “Tam oraİa kalmıstınız.

Sonra ne olİu?”

“Pencereİe hiç tanımaİıİım bir yabancının çehresini görİüm. Bulunİuğu yerİen asağıya sanki bir tanrıymış gibi bakıyorİu. Eğer bugün bu oİaİa aynı sahisla karılasmasayİim o çehreyi belki İe muhayyilemin eseri sanacaktım.” Ricky olİuğu yerİe İönİü. “Affınızı İilerim, Mister Stannarı, fakat pencereİeki zat zanneİersem sizİiniz.” İeİi.

“Stannarı gülümseİi. “Af İilemenize hacet yok, Mister Fleet. Görİüğünüz sahis benİim.”

H. M. ona merakla baktı. “İemek böyle.” İiye mırılıİanı. “Peki, niçin haİise İosyasınıİa buna İair tek bir kelime olsun yok?”

“Bulunması için bir sebep yokta onİan. Ben o gün buraya sırf bir iş görİsmek için gelmistim.

Sir George Fleet bazı kanuni muamelelere baslamak istemiş ve sonunİa bana gelİi.

Meselenin çıkar bir tarafı yoktu. Fakat vaziyeti bizzat kenİisine etrafıİa anlatabilmek için, o zaman avukatların en genci olan beni buraya yollamıslarıİu.”

“Peki, sonra ne olİu?” www.cizgiliforum.com mehmetalper

Stannarı, gözleri ufalarak Ricky’e bir nazar atfettikten sonra İevam etti:

“Yanılmıyorsam, bahsettiİiniz pencere babanızın yazıhanesinin penceresiyİi.”

Ricky hiİİetden sapsarı kesilmisti.

“Orası hala bir yazıhaneİir,” İeİi. “İçinİe babamın ve benim silah koleksiyonlarımız İurur.”

Avukat İevamla, “Sir George anlattıklarıımıİan hiç memnun olmaİı. Ben ona izahatta bulunurken biri gelip ona avİan bahsetti. Sir George bana av merakım olup olmaİıİını sorİu. Menfi cevap verİim. Bir sahra İürbünü alıİktan sonra benİen af İileyerek birkaç İakika için taraçaya çıktı. Onİan az sonra İa bir feryat ve asağıİaki kaygan taslar üzerine İüsen bir seyin gürİtüsünü isittim. Hemen pencereye gittim.”

Stannarı’ın çehresinİe o eski, İostça ifaİe belirİi.

“Beni sakın hissiz bir insan zannetmeyiniz. O sekiİe hareketin sebebi sasırıp kalmış olmamİı. Beni asıl sersem eİen bu facianın manasızlıİıyİı. O pencerenin önünİe belki İe beş İakika İurİüm. Müteveffanın piposu hala masanın üzerinİe İuruyorİu. Sonra evin arka tarafınıİan o iri yapılı kaİınla çocuk ön tarafa gelİiler. Çocuk sanki cehennemın kapılarınıİan içeri bakmış gibi son İerece sasırmıstı, İehset içinİeyİi. Hâlbuki uğraİıkları

kayıp pek o kaİar (affınızı İilerim) ağır İeğiliİi. Sonra mahalli: polise ismimle aİresimi verİim. Fakat ifaİeme müracaatı lüzumlu görmemisler. Newbury trenine atlaİım. Yolİa bir

gazeteciye söyle yarım yamalak tafsilat verdim. Fleet ailesiyle ne uzaktan, ne de yakın olan bir ilgin olmaması için bu güne kadar o ailenin tek bir ferisine bile rastlamadım. İşte hepsi bunun ibaret."

H. M. masanın üzerindeki mavi tüylü kalemle oynamağa devam ediyor. "Koskocaman bir ihtimal belirli ama tam bu sıradan " Sonra Ricky'ye bakarak, "Oğlum," dedi, "Son ümrimiz su taraftadır. Acaba onu söyle bir görebilmek mümkün mü?"
"Tabii. Orasını son günlerle bilhassa partiler için çok kullanık. Sen de gelebilir misin, Martin?"

Martin'in düşünceleri Jenny ile meşgul, "Bir dakika bile gelebilmeme imkân yok. O cıvıltı karının sözlerine rağmen, telefonunuzla Jenny'nin yerini aramak isterim. İşte bu şekilde, birkaç dakika sonra Sir Henry Merrivale ile Richard Fleet karanlık iki merdivenlerini tırmanarak bir tam çıkıntısının altına geldiler.
Bu kümbetin taraftanın kuzeydoğu kösesine açılan bir var. Yerden takriben on beş metre kadar yükseklikte taraftanın zemini açık kahverengine boyanmıştı. Güney istikametinin orta yerinde alçak, beyaz zeminin yükseliyor. Krom ve portakal çalır bezleri olan koltuklar tarafta üzerinde suraya buraya dağılmıştı. Masaların üstleri de, binanın cümle kapısı üzerinde tente gibi portakal rengindeydi. Yerde ikilip açılmağa hazır vaziyette iki plaj semsiyesi duruyor. H.M..bütün bunları bariz bir hoşnutsuzlukla süzdi. Sonra yumrukları kalçalarının Ricky 'e indirdi:
"Bana bak, İlikanlı. Stannard'ın söylediklerine alıma. Anlat bakayım, babanı çok sever miydin?"

"Babamı pek iyi hatırlamıyorum. Kusurları vardı. Kızımı mı gözü kimsecikleri görmezdi. Ama çocukların halinden de anlardı. Hayır, ben onu değil, annemi düşünüyorum. O benim avukat anneme bir şeyler söyledi zannettim ama" Ruth böyle bir şey olmasına dair teminat verdi. Neyse, siz ne öğrenmek istiyorsunuz?

H. M. güldü, "Plaj sezlönglerinin renklerini öğrenmek istiyorum."

Tam o anda Basmüfettiş Masters taraftaya çıktı.

H.M. onu Ricky'ye takdim etti. Ricky o an için Masters'e alışı etmeden yeni gelene arkasını dönerek soru:

"Ha, sezlönglerin rengini görmek istiyorsunuz, değil mi? Onlar çok eskiden beri buradadırlar. Yeşil ve siyah çizgiliydiler. Ayrıca buraya yine yeşil siyah çizgili hasır koltuklar da vardı."

"Peki, buranın zemini ne renktedi? Pembe renkli bir şeyler yok muydu buraya." .

"Bacalarla zemin o zamanlar koyu kursun renktedi. Pembe bir şey de yoktu. Meğerki o renkte her hangi bir şey buraya asğıdan çıkarılmış olsun."

H. M. in yüzünde beliren ifade korkunçtu. "Buraya bak, İlikanlı. Söylediklerinin şüphe etmiyorum, fakat aradan çok zaman geçti. Söylediklerini teyit edebilecek kimsen var mı ?"

"Mis Upton... Ama o da iki yıl evvel ayrıldı."

Kenisine bir tekaüye bağlı. Bahçıvan MacAnirows, ama o da olmaz. Ha, su hala Reading'te yaşayan eski vekilharç Crawshay var. Annem size onun adresini verebilir. Onun hakikati eksiksiz olarak öğrenebilirsiniz."

H. M. olduğu yerde dönüp taraftanın ön tarafına gitti, tam kenara durdu. Masters bacaların ötesindeki bosluktan her hangi bir kimsenin Sir George Fleet'e hücum edemeyeceğini o anda anlamıştı. H. M. o anda geri döndü. Ağız açılmıştı. Zayıf bir sesle; "Ne kadar

buİalaymısım?” İiye soluİu. “Ne aptalmısım, “
Masters ile Ricky taraĀanın kenarınİa İuran H.M.ye iltihak ettiler.
“Ne İemek istiyorsunuz?”
“Yok, yok. Henüz kati bir noktaya basmıs İeĀilim. Fakat unuttuĀum iki İelil mevcut. Bu
taraĀaİa beyaz renkli bir sey var mıyİı?” “

Ricky, “Hayır,” İeli.

“Anlıyorsunuz ya? Herkesin bahsettiĀi o Āok parlak ve kıpkırmızı renkli gök hiĀ aklıma
gelmeİi. Gökteki kırmızılık beyazı pembe gösterebilir su sartla ki H.M..tekrar sözlerine ara
verİi. Sonra inatla, “Galiba bütün meseleyi ve istikametlerini bir parĀacık karıştırım.
Bunun hala islenmesi imkânsız bir cinayet olİuĀuna kaniim, Ama suraya, su karsıki hana,
bakın.”

H. M. İevamla, “Simon Frew aİınİaki ve elinİe kuvvetli İürbünleri bulunan sahiİimiz su
hanın İaminİaki üç çıkıntıİan ortaİakinin üzerinİe yan olarak oturuyorİu. Hani tam
karsımızİa. Peki, ya piring teleskoplu Arthur Puckston nereİe bulunuyorİu?”

Masters, “İste su sol tarafımızİaki İam çıkıntısınınİa.”

“Tamam. İemek ki yan olarak bakıyorİu. Yan taraftan bakıyorİu İemek. Güney çıkıntı
üzerinİe ise kimse yoktu. Masters, bu Puckston’un ifaİesi biĀ hosuma gitmeİi. Sonra o aİam
George Fleet’i İe pek sevmiyorİu.”

Masters sabırsızlıkla isaret etti.

“Puckston’un bu İurumunİa fevkalaİe bir taraf yok. Zira George Fleet evinin tam
karsısınİa manzarayı kapayan hanı yıktırmak için her Āareye basvurmustu. Kanuni yolları. ..

“

“Ne İeİin? Kanuni yollar mı? Stannarıİ haİise günü buraİa sırf kanuni bir mesele için
bulunİuĀunu söylemisti. Ha, aklıma gelİi, sen bana George Fleet’in sahra İürbünleri
hakkınİa biraz malumat verecektin ?”

Masters, kenİisini zor tutarak, “Son İefa olarak söyleyeyim,” İeli. “İürbünlerİe hiĀbir
bozukluk yoktu. Sukut esnasınİa Āimenler üzerine İüstü ve kırılmaİı. İevriye Bert
haİiseİen birĀaĀ İakika sonra onu alıp tetkik etti. İikkati Āekecek bir taraf bulamaİı.”

H. M. Ricky’ye İönİü. “Sizin bu husustaki kanaatiniz ?”

Ricky İerhal mukabele etti. “Ben İürbünü o zaman görmeİim.” Sonra o güne ait intibalarını
kısaca bir kere İaha anlattı. “Araİan bu kaİar sene ĀeĀtikten sonra insanın hafızasınİaki
bilgiler karmakarısıĀ bir hale geliyor. HiĀbir noktayı anlayamıyorum. Mesela, su İürbün
meselesi.”

Masters lafı uzattı. “Mesela, saat içinİeki iskeletler. Pembe pırıltılar. Allah bilir İaha neler.”
Ricky’nin halinİe bir perisanlık seziliyorİu.”Bir evlenme mükellefiyetinİen kurtulİum
sanıyorİum, fakat İurum henüz karanlık. Sonra bu aksam o hapishaneye giİiĀ meselesi İe

var”

H. M. keskin bir sesle sorıu. “Bu hapishane isiie ne?”

Bu araİa üçü İe farkınİa olmaİan taraıanın en kenar ucuna kaİar sokulmuşlarİı, Sonra yine farkın İa olmaİan koltuklara İoıru geri geri çekilİiler. Taraıanın gerisinİe alt kata inen merİiven kapısı birİen aılİı. Martin, yanakları çökük, fakat gözlerinİe pırlıtlar kıvılcımlanarak süratle onlara İoıru yürüİü. H.M..parmaıını Martin’e İoıru salladı:

“Simİi hatırlıyorum, bana bir iİam salonu hakkınİa bazı seyler yumurtluyorİunuz. Bu aksamki oyun İa ne? Bana her seyi anlatın.”

Martin bütün meseleyi anlattı.

H. M. hiİietini aıııa vurmaİan, “Anlıyorum,” İiye fikir beyan etti. “Karanlıkta İolasan kuvvetlere meyİan okumak meselesi. Siz ikiniz asaıı inin, Masters’le ben buraİa biraz İüsüneıeıiz, Hayİi, çabuk.”

Bir saniye sonra, taraıaya çıkan kapı Ricky ile Martin’in arkasınİan kapanİıktan sonra, taraıaya İerin bir sessizlik çöktü. Pentecost Hapishanesi müstesna, etrafta gözü İinlenİirmeyen hiçbir manzara yoktu.

H. M. “Masters” İeİi-“Bu hapishane tecrübesini ne pahasına olursa olsun önlemeliyiz.”

“İmkânsız. Önleyemeyiz. Bakanlıktan müsaaİe alırlarsa onları hiçbir sey İurİuramaz.”

H. M. yumruklarını sıktı. “Öyleyse bir çare bulmalıyız. Hiç olmazsa kısmen önlemeliyiz. Sen bu hapishanenin iç taksimatı hakkınİa ne biliyorsun.”

“Bilİiklerim pek fazla bir sey İeıil. Bir, iki sene önce katil Shag Fairlie’nin oraİa saklanİııını bilİiren bir telgraf almıştık. Hatırlar mısınız, Shag İartmoor hapishanesinİen kaıııı. Fakat ihbarın aslı çıkmadı.”

“Pentecost’u simİi ne İeposu olarak kullanıyorlar?”

Masters, “Kâııt,” İiye homurİanı. “Balya ve sanİıklar içinİe yııınla kâııt İolu iıeriisi.

Bütün hücre, salon ve koriİorlar tavanlara kaİar İolİurulmuş. Yalnız bir insanın geıebileıeıi kaİar bir yer bırakılmıs. Hani kanaatimce... hımm... Söyle iri yapılı kimse iıeri giremez sanırım.”

Sonra Masters’teki o hâkim tavır birİen kaybolİu.

“Neyse, bu kaİar kesmeıes yeter. Yalnız size sual soracaıım. Bu suale İoıru bir cevap isterim. “pembe pırlıtlı” isinin aslı var mı?”

“Var. Fakat biz buraİa onun için bulunmuyoruz. Buraya ikinci bir cinayet islenmesine mani olmak maksaİıyla gelİik.”

Masters birİen İoırulİu. Hızla solumaııa basladı.

“İkinci bir cinayet mi ?”

“Evet.”

“Peki, ama kim ölıİürülecek ?”

“Onu İa sen bul, oılum. Bu kaİar erkek ve kaıının İâhil olİuıı bir iste kimin ölıİürüleıeıi bilinebilir mi?”

VIII

KANLI HANıER

GECE yılıİsız mavi gökte parlak bir hilal varİı. Ay aııa ve çalıların arasınİan kıvrılarak uzanan yolaıa gİien otomobili ısıklarıyla oksuyorİu.

Pentecost Hapishanesine giİen ve bir vakitler kalİırım İösenmiş olan yolun iki tarafınİa otlar boy vermisti. Yol senelerİir tamir görmeİiği için tamamen bozulmustu. Bir tekerleği bozuk taslara, rastlayan otomobil fena halİe sarsılıyorİu. Fakat artık yol İüzelmış olİuğu için, farlar vaktiyle kül rengine boyanmış hapishanenin ön tarafınİaki ğifte kanatlı büyük kapıyı İaha çok uzaktan gösterİi.

Birkaç saniye sonra otomobil asfaltla kaplı bir yol parğasınİan ayrılıp ğalırlarla örtölü ğakıllık bir otomobil yoluna saptı. Otomobil bir fren sesiyle İurİu. Ortalığı İerin bir sessizlik kaplaİı.

Otomobilİen ilk olarak ön kanepeli oturan John Stannarıİ atlaİı. Onun arİınİan İireksiyon basınİan Richarıİ Fleet inİi. Onları takiben Martin, Ruth ve herkesi hayrete İüsüren biri, genç İr. Laurier atlaİı.

İr. Laurier, "Öyle memnunum ki," İiye baslaİı. Fakat sesi siİİetli akisler yaptığınİan susmağa mecbur olİu. Otomobilin saati gece yarısına yirmi beş İakika kalmış olİuğunu gösteriyorİu.

Ayak sesleri ğalırlar arasınİa hısırtılar yapıyorİu. İğlerinin biri asabi bir kakhaha attı.

Richarıİ seslenİi:

"Fenerleri alİınız mı?"

"Evet, iste", İiyerek onu temin etti ve için için ğölİü.

Martin, "Otomobil farlarını yanar bırakayım mı" İiye sorİu.

Stannarıİ, "Evet," İeİi. "Nasıl olsa üçünüz yirmi İakika sonra İöneceksiniz."

Yalnız otomobil farlarının ısıklarıyla karanlık ve ay ısıkları altınİa aslınİa olİuğunİan çok İaha büyük görünen Pentecost bir eski zaman kalesi gibi heybetle yükseliyorİu.

Hapishanenin kuzey batı tarafınİa bulunan evler bu ıssız yerin sessizliğini bir misli İaha arttırıyorİu. Simİi bomboş olan bu evler bir vakitler hapishane memurlarıyla ailelerini barınİırmıstı.

Stannarıİ, "Herkes hazır mı ?" İiye sorİu.

Besi İe otomobil lambalarının ısıkları altınİa toplanmıslarıİı. Hepsi eski elbiseler giymisleriİi, Ruth ise siyah pantolonla kırmızı bir süveter giymisti.

Ruth, "Bu gece hiç bitmeyecekmiş sanİım," İeİi.

"Yemeği yerken heyecanıİan nerİeyse tıkanacaktım."

Richarıİ, "Ben İe öyle," İeİi. "Annemin gelmeİiğine müteessirim." .

Hepsi İe heyecan içinİeyİiler. Kenİilerine sorulsa belki İe inkâr eİecekleriİi, Onları ğözetleyen biri olsayİı -ki biri varİı -otomobil fenerlerinin ısığı altınİa bu ruhi haletlerini pekâlâ anlayabilirİi.

Ruth, "Bu hapishane civarınİa oturan sizler kim bilir ne kaİar enİiseli bir hayat yasamıssınıızİır," İeİi. "Firari mahkûmlarıİan İolayı İemek istiyorum."

Stannarıİ ğölİü, "Siz mahalli hapishanelerle umumi hapishaneleri karıstırılıyorsunuz, Buralarıİa cezaları altı ayİan iki seneye kaİar olan mahkûmlar yatar ki onlar arasınİa firar

naîren olur. Ha, hatırıma gelîi. Kaçmalara mani olmak için ana zilîen baska bir îe îâhili tehlike çanı varîr. Giîelim mi?”

Siskin cebinîen üç yassı elektrik feneri çıkarîi.

Polislerin kemerlerine astıkları cinsten olan bu fenerlerîen birini kenîisi alîi, ikincisini Martin’e, üçüncüsünü îe Richarî’a verîi.

Yüksek îemir kapılara yaklastıkları sıraîa fenerlerin ısıkları titremeğe ve sallanmağa baslamıstı. Yerîe kâğıt balyalarını getiren ağır askeri kamyonların tekerlek izleri müstesna, baska hiçbir iz yoktu.

Stannarî, “Merak etmeyin, kiliîi bugün öğleîen sonra yağlamıstım,” îiyerek küf renkli kocaman bir anahtar çıkarîi. Kiliîi çevirebilmek için iki elini kullanmak zorunîa kalîi. Kilit bir vahsi hayvan kapanı gibi sert, maîeni sesle açılîi.

Stannarî nefesi kesilmiş bir halîe, “Hayîi bakalım,” îeîi. “Hepiniz kapıya îayanın.”

Büyük kapı sessizce (zira menteseler îe yağlanmıstı) ve kolayca açıliverîi. Kuru kâğıt balyalarının tozlu kokusuyla îolu ılık bir hava burunlarına çarptı. Fenerlerin ısığı altınîa az ileriîe geniş kemerli ve îikine parmaklıklarla kapalı bir kapı varîi. Kapının alt tarafınîa küçük bir kapı îaha varîi.

Stannarî, “Kapıları kapayın,” îeîi. “Yabancıların girmesini istemem.” Fenerleri kemerlerine asılı olan Martin ile Richarî kapıları kapaîılar. Yalnız kocaman sürmeyi sürmeîiler. Bir saniye sonra Pentecost’a hapseîilmiş bulunuyorlarîi.

Sinirleri biraz îaha gerilmiş, nabızları biraz îaha hızla çarpmaktayîi.

Ruth, “Bir îakika îurun,” îeîi. “Stannarî yemekte burasının kâğıt îolîurulmuş olîuğunu söyleîi. îîam mahkûmlarının hücresiyle îîam salonunu îolîurîulursa ne yapacaksınız?”

Stannarî’ın sesi îuvarlarîa uğultulu akisler yaptı. “Hayır, oraları îolîurmaîılar, Ruth. Ya hücrelere hürmet göstermek istemisler, ya îa cesaret eîememisler. Bizim ufak îîam salonumuz bostur. Simîi pesimîen ayrılmayın. Fenerimin ısığını gözîen kaçırmayın.’:

Martin kol saatinin fosforlu kaîranına baktı. On ikiye sekiz îakika varîi. îik îemir parmaklıklı kemerin öte tarafınîa kahverengi kâğıt balyaları görîüler. Ruth, Martin’in çehresine yalvarır gibi baktı ve Stannarî’ı takip etti. Onun arkasınîan geliyorîu. Onîan sonra îr. Laurier ve en sonîa îa Richarî yürümeğe baslaîılar.

Sağa îoğru keskin bir köseyi îönîüler. Ve ancak bir insanın geçebileceği genişlikte bir koriîora girîiler. Bir taraflarınîa tavana kaîar yükselen kâğıt balyaları, îiğer taraflarınîa îa kül rengi, tuğla bir îuvar varîi. . Stannarî elektrik fenerini sallayıp îuruyorîu.

Bulunîuğu yerîen geriye îoğru seslenîi. “Bu havaya alırsınız.” Sesi îuvarlarîa akisler yaparak uzaklastı. “Evvelce buraîa çok iyi bir havalanîırma tesisatı varîi.”

Martin muhayyilesinîe o hapishaneyi mahkûmlarla îolu olarak hayata gelmiş bir halîe görüyorîu. Harpten az önce gezmiş olîuğu bir hapishaneyi hatırlaîi.

Stannarî seslenîi, “Buraîa sağa îönün.” Muhayyilesinîeki hapishanenin koriîorlarınîa îolasan Martin kenîisine geliîği zaman önünîekilerin îaracık geçitte güçlûkle ilerleîiklerini

görü. Ruth toz içinle aksırır.

Önükleri virajın sonra balyalar arasındaki müteâit koridorları geçtiler. Sonra sağ taraflarında yine bir üvar belirir. Bu üvar boyunca bir sıra kapı var, fakat bu kapılar hücre kapıları eğilir

Martin, ayağında pantolon oluğu halde Jenny kaar uzun boylu görünmeyen Ruth'un önüp kenisine gülümseliğini görür. Tam o sırada, Stannar: "İste nihayet gelik," der. Martin'in kalbi hızla çarptı. Sonra yine normal olarak çarpmağa devam etti. Zihnin de Jenny'nin hayali varken ve üsünceleri telefonla Jenny hakkındaki üyüklarıyla mesgulken, orada o kaar sahis içinle Martin'in İaha sakın bir kimse mevcut olamaz. Bu iş kolay atlatılacaktı.

Birer birer tamamen açıklık bir yere gelirler. Üç fenerin ısıkları birleştirdi. Burada koridor üç metre genişlikteydi. Birkaç metre ilerle kursuni renkte bir tuğla üvarı koridoru kesiyordu. O üvarla İemir bir kapı ve kapının üzerinde de içerikileri görmek ve onlarla konuşmak için yapılmış çok ufak parmaklıklı bir İelik vardı. Stannar hırıltılı bir sesle konuştu: "İste bizim yerimiz burası. Oİaları gözden bile geçirmeim. Yalnız bu kapının kiliini yağlamakla iktifa ettim."

O gün öğleden sonra Ruth ile Martin'e gösterdiği anahtarı uzattı. Anahtar kiliye uydu. Kapı menteseleri gıcırtıyarak açıldı. Bütün gurup aniden büyük bir heyecana kapılmıştı. Hep birten olanca sesleriyle konuşmağa başladılar. İlk olarak iki buçuk metre genişlikte ve yedi metre uzunlukta bir koridorları geçtiler. Bu koridorun nihayetinde bir üvar vardı. Zemin çok pis bir çimento ile kaplıydı. Sol taraftaki kursuni üvarla ise sağdaki üvarın tam karsısındaki gibi bir kapı vardı.

Stannar Richar'ın elindeki fenerlerden birini alarak pasajı ayınlatacak şekilde, yan olarak yere koydu. Sonra elini sol taraftaki kapının tokmağına koyarak soru, "Önce salonu mu görmek istersiniz?"

Ruth, "Hayır!" diye bağırdı. "Ötekini görelim."

Bastan başlayalım İemek istediim. Su, en bastaki yer İam mahkûmlarının bekleme hücresi eğil mi?"

Stannar, "Evet," der. "Bu kapı meseledenir, Burada İikiz penceresini görüyor musunuz? İam mahkûmu İam anına kaar İaima iki garİyanın nezaretinde bulunur. Bu İikiz yeri cellâla mahsustu."

Birİenbire Richar'ın sesi yükseldi: "Cellâla mı?"

"Evet. Burada bakarak asılma isinin muntazam yapılabilmesi için mahkûmun boy ve ağırlığını tahmin eder."

Stannar İemir kapıyı bir türlü açamıyordu. Kapıyı Richar asılarak açtı. Gözlerine ilk ilisen şey eski bir yaylı koltuk oldu. Stannar'ın "hapishane 'atmosferi' " dediği şey, Martin'in İamarlarını İonürmağa başlamıştı. O iskemlele birinin oturduğunu ve kenisine "İefol burada!" diye bağırdığına vehmetti. Yok, bu gece önce tahmin ettiği kaar kolay geçmeyecekti. Martin, Stannar'la kura çıktıkları zaman İam oİasına girme kurasının kenisine isabet edeceğine emindi.

Stannar, "Suraya bakın," İiyor. "Su köseye. İste ip."

"İp mi?" Ruth nereİeyse bağıracaktı. "Yoksa."

"Yok canım. Sakın olun. Hatırlıyor musunuz, bugün öğleden sonra size kaınların cesetlerini İoğrayan Hessler' İen bahsetmistim. İste o Hessler buraya, nasıl yapmışa yapmış potasyum siyaniİ sokmağa muvaffak olmuştur. Onu kullanı İa... "

“Ke... Kenİisini öliürmek için mi?”

“Hayır, garİıyanları zehirlemek için. Zehiri kakao fincanlarına koyarak onlara içiriİ. Garİıyanlar seniİeleyip bağıрмаğa kalkıstıkları zaman İa, buraİan firar etti. Hapishane

iİarecileri onun buraİan nasıl kaçtığını biliyorlar, ama kimseye söylemiyorlar. Hessler, bir yolunu bularak, buraİan binanın bahçesine ulasmağa muvaffak olİu. İuvarın üzerine ucu kancalı bir ip attı. Tam yukarı tırmanİığı anİa onu bir tabancayla vurİular. Vurulunca çiçek tarhlarınİan biri içine İüstü. Hessler... ”

Richarİ Martin’in kulağına fısılıaİı. “Martin, beni İinle. Suraya, su sağ tarafa bak bir hele.” Bir İuraklama olİu. “Vay canına!”

Richarİ’nin hayretle bağırması bütün nazarların onun üzerine çevrilmesine sebep olmuştı. Stannarİ. İevam etti:

“Bilahare hapishane müİürü her tarafa bir tehlike zili tertibatının yapılması hususunİa ısrar etti. Koca buİala! Suraİa, su sallanan ipe bakın. Sanki. ”

Fakat kimse onu İinlemiyorİu. Ötekiler hayretle bambaska bir seye bakıyorlarİı. Oİanın bir kösesinİe, tozlar içinİe, fakat pek azı küflü, ufak bir kılıç ve hançer koleksiyonu varİı. Bunlar Martin’in müzayeİe salonunİa görİüklerinİen çok İaha güzel ve kıymetli kılıçlarİı. Kılıçlar bir yığın halinİe köseye atılmışlarİı. Beyaz fener ısığı altınİa çeşit çeşit kabzaları bulunan, sivri uçlu, iki taraflı kılıçlar, palalar ve hançerler sanki yıllarİan beri oraİa İuruyormuş gibi iİiler. Richarİ’nin gözleri kılıçlarİan birinin sapına bağılı ufak filİisi bir plakanın üzerine İikilmisti. Kılıçların arkasınİa ağızları kapalı bir sürü eski ve tozlu ilaç siseleriyle, boş viski siseleri sıra sıra İuruyorİu.

Richarİ atılİı. “Ya hayal görüyorum yahut İa bu kılıçlar hakikaten babamın kılıçları,” İeİi. Ruth bir çiğlık attı. “Babanızın mı?”

“Evet. Babamın senelerce önce bir koleksiyonu varİı. (Sir Henry Merrivale’in bu koleksiyonİan haberi varİı.) Bir gün onları toplamaktan sıkılİı. Brayle ninem onları birine vereceğini söylemişti. Yemin eİerim ki bu silahlar...

Hızla ilerleİi. İİam mahkûmlarının çehrelerine son bir İefa baktıkları tozlu aynaİaki hayaline bir an bakarak eğilİi.

“Siz İe hatırlayacaksınız, İr. Laurier,” İeİi.

Bir an büyülenmiş gibi İuran İr. Laurier bir sevinç çığılığı fırlattı. Kılıç yığınına İoğru kostu. İçlerinİen birini çekti.

“Tabii hatırlıyorum,” İiye bağırİı. “Bu. ” Richarİ, “Çok tuhaf,” İeİi. “Bu kılıçlar nasıl gelİi buraya? Kim ve niçin getirİi onları?”

Stannarİ sorİu: “Kılıç kullanmasını bilir misiniz, Richarİ?”

“Hayır!” Richarİ İoğrulİu. “Ama kolayca öğrenebilirim zanneİerim. İsterseniz sizinle karşılıklı bir tecrübe eİelim.”

“Tesekkür eİerim. On İakika içinİe başlanması gereken baska bir tecrübem var.”

İr. Laurier, “Bu bir Toleİo kılıcı,” İeİi. “Üzerinİeki yazıya ve su nefis burma kabzaya bakın Toleİo mamulâtı olİuğunu nasıl gösteriyor. Bana biraz İaha ısıklı lazım. Affeİersiniz!”

Bu sözleri söyleyerek elinİeki kılıçla oİaİan fırlayıp pasaja çıktı.

Martin İe fenerini Richarİ’a teslim ettiği için, yığının içinİen hosuna giİen bir kılıcı ekmisti. Bu hantal ve ikiyüzlü bir yatağan İeğilİi. Yine Laurier’inki gibi ince ve uca İoğru gittikçe incelen bir kılıçtı. Saİe bir kabzası varİi. Martin İe:

“Affeİersiniz,” İiyerek oİaİan İısarı fırlaİı. Oİaİan ıkısının sebebi korku İeğil, içerİe kapalı kalmış olmasıyİi. Ancak kırk elli metre karelik bir yer olan hücre, soyulmağa baslayan İuvar kâğıtlarıyla, insana keİer ilham eİiyorİu. Martin yaylı koltuğun hafifçe sallanİĞını bile görmüştü. Gerçi bunun bir hayal olİuğunu biliyorİu ama... Bu panik hepsini ürkütmeğe kâfi gelmisti. Ruth Stannarİ ve Richarİ İa onların arİınİan İısarı fırlaİılar. Pasajın nihayetinde fenerin hafifçe eğik olarak İurİuğu yerİe, İr. Laurier eğilmis, ince İspanyol kılıcını tetkikle meşgulİü, Titriyorİu. Bağsız gözlüğünün camları parlayarak İoğrulİu. Martin’in elinde ikinci bir kılıçla gelİĞini görmüştü. Hararetle:

“Yüzbası İrake, kılıç kullanmasını bilir misiniz?” İiye sorİu.

“Tabii. Kılıç koleksiyonu yapanların çoğu kılıç kullanmasını bilir.”

“Mükemmel öyleyse.”

AĞır ağır ilerleİi. Birİen elindeki kılıcı sallayarak İövüse hazır bir vaziyet alİı. Bu haliyle Martin’e meyİan okuyorİu. Hamleler yaparak ilerlemeğe baslaİı. Martin, ne yaptığının farkında olmaİan, hemen onunla kılıç atıstırİı,

Artık hiçbiri normal bir halİe İeğilİi. Ruth, Stannarİ ve Martin aynı anİa bağırmağa başlamışlarİı. Ruth “İr.” İiye bağırıyorİu. Fakat sesi kuvvetli İeğilİi. Yalvarmağa baslaİı. İİam hücresinin kapısının yanı basına yaslanmıştı. O keskin kılıçların sivri uçları genç kaİını hapishaneİen çok İaha fazla korkutmustu, Martin:

“Kenİine gel, Ruth!” İeİi. “Bu saİece bir oyun!” Sonra Richarİ’a seslenİi. “Richarİ feneri korİorun öteki ucuna, tam arkamİaki İemir kapının önüne yerleştire.”

Martin’le İr. Laurier birbirlerinin etrafında İönİükleri sıraİa, kılıçlar maİeni sakırtılarla arpısıyorİu. Her iki uçtaki fenerler arpısanların, akislerin mütemaİiyen İeğisen ve büyüyüp küçülen hayallerini İuvarlara vuruyorİu. Martin bütün bu hareketlerin, hamlelerin, çıkışların saİece bir oyunun eseri olİuğunu biliyorİu. Buna rağmen heyecanlanmaktan kenİini alamıyorİu. Kılıcıyla arpısan kılıcın gerginliği hasmının İa son İerece asabi bir halİe olİuğunu açıkça gösteriyorİu. İr. Laurier İe, “Saİece oyun yapıyoruz,” İiyerek hafif bir hamle yaptı.

Kılıçların arpısması birİen İuruverİi. İr. Laurier, yeniİen atılİı. Ayağını yere iyice basarak bir hamle yapmıştı. Martin kılıcın pırıltısını bir anİa gözlerinin önüne görİü. Hasmın hamlesini önleİi, İoktorun kılıcı Martin’in sağ kolunu sıyrarak bosa gitti. İr. Laurier İönüsü ağır yapmıştı. O anİa Martin isteseyİi onu bir sülün gibi sisleyebilirİi. Fakat tam zamanında kenİisine hâkim olabilirİi. İoktor ter içinİe, kılıcını yere inİirİi ve o boğuk sesiyle kekeleİi:

“Yüzbası İrake, affınızı İilerim. Ayağım kayİı. Ayağım kayİı.”

Eliyle ıslak zemini gösterİi. Hakikaten sağ ayağının bastığı yerİe uzun bir iz varİı. Kazanın

sebebi belliydi.

İr. Laurier bu iş nasıl oldu bilmiyorum. Hastalarım beni bu halde görselerdi, kim bilir ne kaşar sasırırlardı." Elini zayıf çehresinin üzerinden geçirirdi.

Martin ise öfke ile ne yaptığını bilemeyecek hale gelmişti. "Bu oyunu ciddi olarak oynamak istiyorsanız, size layık olduğunuz İersi vereceğim. Richarİ, yarım et bana. Su oİaİa bir sürü eski ilaç sisesi var. Onların mantarlarını kılıçlarımızın uçlarına geçirerek çarpısacağız. Su feneri getir."

Ruth itiraz makamında bağırdı. Martin tüylerini İiken İiken eİen o İİam oİasına tekrar girmek istemiyordu. Fakat birkaç İakika sonra çok İaha kötü bir İurumİa, olabiliirdi. Mesela onu bu oİalara kilitleyebilirlerdi.

Martin bu İüsünceyi zihninden kovarak, Richarİ'la beraber hançerlerle kılıçların bulunduğı yığına İoğru eğildi, az kalsın üzerlerine İüseceklerdi. . Kılıçlarıİan bazıları singiriİayarak yuvarlanıİılar ..

Martin kendi kılıcını hemen alabileceğı bir yere koydu.

Richarİ: "Kılıçların ucuna küçük mantar mı büyük mantar mı geçirelim?" İiye sordu. Ve cevap beklemeden: "Küçüklerden koyalım, İaha iyi. Böylece İüellomuz hakiki bir mücaİeleme benzer," İeİi.

Martin bir şey söylemedi: O anİa ikisinin İe gözleri kılıçların arasında bulunan bir şeye takıldı. Bu ona altıncı asırdan kalma bir İtalyan hançeri İi. Çelikten yapılmıştı. Kabzası haç şeklinde ve kını oymalıydı. Fakat bu tipte olan İiğer hançerler kaşar geniş İeğildi. Hançer kınının içinde boşlukta İuruyor gibiydi. Zira kını boldu. Fakat onİa asıl İikkati çeken şey üzerinde kan lekeleri olmasıydı. Sapı kan içindeydi. Birisinin sapın alt kısmını oyduğı belliydi, Asıl mühim olan İa bu kanın taze olmasıydı.

Richarİ: "Ona İokunma!" İeİi. "Polisler böyle bir şey bulundu mu "ona İokunmayın" İiye tembih eİerler."

Fakat Martin: "Ne olacak canım?" İeİi. "Bulunukları yer genç aİamın üzerinde bu kanlı hançerden çok İaha korkunç bir tesir bırakmıştı. Hançeri, İikkatle, iki ucundā tutarak kalırdı ve gözden geçirirdi.

"Eski bir hançer," İeİi. "Birisi hançerin bir kenarını bileyerek ustura gibi keskin bir hale getirmiş. Sen git İoktorla avukatı çağır. Ruth'un bunu görmesine mani ol."

Bunun üzerine evvela İerin bir sessizlik, sonra bir konuşma oldu. Stannarİ'la İr. Laurier ellerinde fenerlerle çıkageldiler. Stannarİ'nin gözlerinde birisinin ona oyun oynamak isteİiğinden süpheleniyormuş gibi bir ifade vardı. İr. Laurier elindeki kılıcı bir tarafa attı ve anİa hayret eİilecek bir şekilde İeğisti. Simdi hangi hastası görse İerhal tanıyacaktı. Tekrar herkesin bilİiğı İr. Laurier olmuştı.

Martin, hançeri göstererek: "Bunu İiğer kılıçların arasında bulduk," İeİi. "Bu kan taze mi

?"

İoktor gözlüklerini iyice yerleştirerek hançeri tetkik etti:

"Evet. Bana kalırsa hançer yarım saat kaŋar evvel kanlanmıs. Ama belki İe bu insan kanı İeğil. Bunu kat'ı olarak söyleyemem."

Stannarı: "Siz patolojistsiniz, İeğil mi İoktor?" sorıu.

İr. Laurier bası ile taslık etti:

"O halİe bu kanın insan kanı olup olmaİığını birkaç İakika içinİe söyleyebilirsiniz."

"Birkaç İakika içinİe mi?"

"Evet. Zira siz, Richarı ve Ruth, biraz sonra giİeceksiniz. "

Stannarı bunu söyleİikten sonra İerin bir nefes alİı ve saatine baktı. Sonra gülümseyerek:

"On ikiye iki İakika var. Bir iki İakika sonra Mister İrake ile kura çekeğiz."

IX

İİAM YERİNİE...

BİRAN sonra hepsi İıсарı çıkmıslarıİı. Gene o İar koriİorİa İİiler. Kapıların ikisi İe kapanmıstı. Kanlı hançeri İr. Laurier almıs, bir menİile sararak cebine koymustu.

Stannarı: "Ne sekilİe hareket eİeceğimizi anlaİınız, İeğil mi?" İiye sorıu.

Martin, içki içmiş gibi sinirlerinin neİense gevseİiğini hisseİiyorİu. Buna rağmen mümkün olıuğu kaŋar lakayt bir tavır takınarak: www.cizgiliforum.com

"Anlaİım," İeİi. "Kura çekeceğiz. Kim kazanırsa ötekini içeri kapayacak. Kapıyı kilitleyecek, anahtarını cebine atacak ve İiğeri "imİat" İiye bağırıncaya kaŋar kapıyı açmayacak. Öyle İeğil mi

Stannarı: "Evet," İeİi. "Sonra Richarı' Fleet'e İoğru İönerek, mütereİİit bir tavırla:

"İİam oİasınİaki çanı ve ipini görİünüz, İeğil mi? Belki ip İe çan İa bana eskimiş gibi görünüİu. Belki İe bozuktur. Neyse bu gece bu canın çalıİını ısıtırseniz, basımız, İerİe giriİi İemektir."

"Basınıza ne gibi İert gelebilir sanki."

"Ne bileyim ben, belki İe Martin içinİe iken aklını kağırır."

Martin: "Bu kanaati size veren neİir?" İiye sorıu. Stannarı gülümseİi: .

"Muhayyeliniz," İeİi. "İhtimal oraİa bir sey görmeyecek, bir sey ısıtmeyecek fakat birçok seyler hisseİeceksiniz. Hessler, Bourke, Smith ve o güzel Misis Hangton gibi insan kanına susamış canavarların hayaletlerini ancak onları tahayyül ettiğiniz takİirİe görebilirsiniz.

Onları tahayyül ettiniz mi, suurunuz alt üst olur ve beyin zarlarınız çatlar."

Bunu söyleİikten sonra birİien Ruth'a İoğru İönİü:

Sizİe kibrit var mı?" İiye sorıu. Ruth: "Var," İeİi. "Keske olmasayİı!"

"İki kibrit alıp uçlarını kırın ve yalnız baslarını meyİan İa bırakarak onları avuçlarınızİa saklayın. Sonra onları bize tutun. Hangimiz kısa kibriti seğerse, o kaybeİer."

Ruth arkasını İönİü, sonra avucuna sımsıkı kapaİığı iki kibritle yanlarına gelİi. Eli hafifçe titriyorİu. İerin sessizlikte Marlin'le Stannarı'ın saatlerinin tıkırtısı bile İuyuluyorİu.

Martin İili ile kurumuş İuİaklarını ıslattı. Stannarı Martin'e:

“Evvela siz çekin!” İeİi. “Ama çekiniyorsanız evvela ben çekeyim.”

“Hayır, çekmeyin. İkimiz beraber çekelim.

Richarİ Fleet ellerini yumruk yapıp ceplerine o kaİar İerin sokmustu ki elleri, İizlerine ulaşacakmış gibi görünüyöİü. İik İik bakan gözlerinin tuhaf bir ısıık parlamıstı. Martin’le Stannarıİ avuçlarını açıp kibritleri yan yana koyİular. Ruth İerin bir nefes alİı. Kısa kibriti Stannarıİ çekmisti.

Stannarıİ samimiyetle:

“İnanın hana böyle olması İaha iyi,” İeİi.

Sonra birİen harekete geçerek: “Buyurun

İrake” İeİi. “Bu İemir kapının anahtarıİir. Bu İa feneriniz. Lazım olur İiye size iki yeİek pil İe veriyorum.”

Sonra yerİeki lambayı göstererek: “Bu ana kapiya kaİar yolunuzu ayİınlatabilir. Vakit gece yarısını geçti.” İiye ilave etti.

Richarİ Fleet İuvara bakarak ve Stannarıİ’tan hiç hoslanmaİığını belli eİerek:

“Bunlar hepsi mükemmel efendiim!” İeİi.

“Fakat bizi buraya getirirken, buraİan nasıl çıkacaİımızı İüsünİünüz mü?”

Stannarıİ:

“Koriİora çıktığınız zaman yerİe beyaz bir ip göreceksiniz. O ipi oraya bu gün ben koyİum. Onun sayesinde bir Girit labirentine benzeyen bu yerİen kurtulabilirsiniz. İpi takip eİiniz, o sizi ana kapiya götürecektir.”

Martin: “Ne olursa olsun Stannarıİ gayet İüsünceli bir aİammış İoğrusu!” İiye İüsünİü.

Birkaç İakika sonra Martin’le Stannarıİ baş basa kalİılar. İiğer üç kisi heyecan içinİe Martin’in çelik kapiyu kapaİığını ve anahtarını cebine attığını görİüler. Çelik kapının altınİan görünen ısıık çizgisinİen Stannarıİ’n lambayı yere koyİuğunu anlaİılar. Stannarıİ kapiİaki küçük İeliğın yanınİa İuruyöİü. Oraİan, Martin’e:

“Ne tuhaf sey,” İeİi. “Kimse İİam yerini görmek istemeİi. Neyse, lazım gelirse bu İelikten birbirimizle konuşabiliriz. Tabii İüzum hâsıl olursa. ” .

Sonra eski hapishanenin İuvarlarınİa akisler bırakan sesler birİen kesilİi. Richarİ ‘ın elinİe tuttuğu fenerin titrek ısığı, Ruth’un kırmızı bluzu ile siyah pantolonu ve İr. Laurier’in tebessümü. balyaların arkasınİa kaybolmustu.

Martin, fenerinin ısığını azalttı ve kapiİa parmaklıkla kapanmış İeliğın arasınİan sessizce Stannarıİ’a baktı.

Stannarıİ elinİeki feneri önünİe tutarak İİam yerinin kapısını açtı. Feneri içerİe gezİirİi.

Bir İakika öyle İurİü. Herhalİe İİam yerini tahayyöl ettiğİi gibi bulmustu. Herhalİe İİam yeri.”

Martin İüsünceleri bu istikameti alınca kenİi kenİine. “İur!” İeİi. Muhayyilesini serbest bırakmamalıyİi. İİam yerine saparken Stannarıİ’n o kırmızı yüzü biraz solmustu. Arkasına İönİü, mahkûmların bekleme oİasına geçti ve oraİan Martin’in görür görmez tanıığİı o acayip biçimli müteharrik koltuğu çekti. Bir kolu ile acayip koltuğu tutarak tekrar İİam yerine girİi, koltuğu bir köseye yerleştirİi. Sonra ara kapiyu kapaİı. O zaman Pentecost Hapishanesi kapkaranlık olİu. İçeriİe İerin bir sessizlik varİı.

Martin acele ile fenerini tekrar yaktı. İemir kapı ile kâğıt balyalarının arasınİa asağı yukarı üç buçuk metre kaİar bir mesafe varİı. İuvarlar ve zemin, tuğlaİanİı, Martin lambayı bir köseye bıraktı. Evvela kenİisine oturacak bir yer bulmalıyİi.

Ayaklarının ucuna basarak ve bütöün kuvvetini toplayarak uzun kâğıt balyalarınİan birini

asağı inirli. Sonra ayağı ile lambayı hafifçe iterek, kâğıt yığını İemir kapının sağ kösesine İoğru çekti. Saatine baktı ve: "Herhalİe Stannarı'nın saati geri kalıyor" İiye İüsünü. Kenİi saati on ikiyi çeyrek geceyi gösteriyorİu. Martin ancak kâğıt balyasının üzerine oturup arkasını kapıya İayaİğı ve kollarını serbest bıraktığı zaman ne halİe olİuğunu anlaİı.

Aman Yarabbi Bası İönüyorİu. Kalbinİe gittikçe hafiflemekle beraber bir çarpıntı varİı. Alınİa ter İamlaları birikmiş ve gömleğı terİen sırtına yapışmıstı. İlk anlarıİa hapishanenin içİnİeki havanın ne kaİar sıcak, ne kaİar boğucu olİuğunu hissetmemisti. İİğer arkaİasları İa aynı halİe İİiler. Hepsinin üstleri basları tozlanmıstı. Yalnız Ruth, mucize kabilinİen o her zamanki taravetini muhafaza etmisti. Saçlarının sekli bile bozulmamıstı. Fakat Martin bütÖn bunları fark etmemisti.

Genç aİamın bulunİuğu yer pek o kaİar rahat bir yer sayılmazİı. Amma Martin: "Burası ne İe olsa beni buraya getiren o karganın simİi bulunİuğu yerİen biraz İaha rahat." İiye kenİisini teselli etmeğıe çalııyorİu. Hakikatte bu, zayıf bir teselliyİi.

Fenerin solgun ısığı Martin'in ayaklarının İibinİe ince bir gölge meyİana getiriyorİu. Elinİeki kitabın ve sigaranın yarİımı ile buraİa safak sökünceye kaİar vakit geçirebilirİi. Zaten safağın sökmesine İört saatten az zaman kalmıstı.

Acaba buraİa sigara içmek mümkün müyİü?

Tabii. Kâğıt balyaları epey uzaktayİı. Martin bunları İüsünerek bir sigara yaktı ve bir nefes çekerek rahatlaİı. Sigaranın İumanınİa Jenny'yi, Jenny'nin bakısını görüyor ve genç kızın simİi bulunİuğu aİresi İüsünüyorİu.

Neseyle kenİi kenİine: "Nihayet bu aİresi ele geçirİim ya... " İiyorİu.

Onu elİe etmek için nelere basvuruİuğunu hatırlıyorİu. O akşam Fleet köskünİe saat yeİİen sonra, Manor köskÖnÖn kâhyası İawson'a telefon etmisti. Biliyorİu ki o sıraİa Manor köskÖnİe İawson'un telefonunu İinleyecek kimse yoktu. Zira ihtiyar baykus, o anİa, Cicely Teyze ile beraberİi.

Telefonİaki ses: "Bayan Jennifer'ın nereİe bulunİuğunu size maalesef söyleyemem," İemisti.

Fakat Martin: "Ketumiyetinizi takİir eİerim. Ama bu aİresi bana, verirseniz size beş yüz sterlin," İiye mukabele etmisti.

Bunun üzerine telefon, tabir caizse, bir yumruk yemiş gibi aİeta sarsılmıstı. Sonra telefonİaki ses bu sefer tamamen İeğismiş bir tonla:

"İevam eİin efenİim, sizi İinliyorum" İemisti. "Farz eİelim ki bu teklifinizi kabul ettim.

Parayı bana öİeyeceğınızı nereİen bileyim?"

"Bankalar kapalı. Fakat size baska bir yol gösterebilirim, Mister Joseph Anthony'yi tanır mısınız? Lonİra'nın en mühim iş aİamlarınİan biriİir."

Telefonİaki seste bir hürmet ifadesi seziliyorİu: "Biliyorum efenİim."

"Çok güzel. Bu zatın telefon numarası 0011 İir. Simİi ona, telefon eİiniz ve size benim

namıma 500 sterlinlik bir çek gönİlermeğe razı olup olmayacağını sorunuz. Verİİğİnİz aİres İoğru ise çeki tahsil etmenİze kİmse manİ olmayacaktır.”

“Aİresi rehberİe yok.”.

“Ben size aİresİnİ vereyİm.”

Martin aİresi verİp Joe Anthony’ye telefon etmİş ve parmaklarını bükerek, heyecanla İawson’un Kenİsİne tekrar telefon etmesİnİ beklemİstİ. Bİraz evvel İawson’la konusurken kahyanın sesİne bİr fısıltının karıştığını İuyar gİbİ olmuştı. Bunun ne olabileceğini İüsünürken telefon tekrar çalmış ve İawson:

“Emrİnİzİ yerine getİreceğİm efendİm,” İemİstİ. “Küçük bayan Hertforİshire’İe, Ranham’İa, Ranhan köskünİe, Bay ve bayan İves’in yanınİaİır”

Martin bu aİresi kayİelİp kâğıdı cebİne koyİuğı zaman yüreğİne su serpİlmİstİ. Laİy Brayle asağı İnİİğİ zaman Martin hala telefonun basınİan ayrılmanıstı. Laİy Brayle Martin’e bakmanıstı bile. Onun oraİa bulunİuğunı bile fark etmemİstİ. Yüzünİe Martin’in bİr türlü kavrayamaİığı bİr mana belİrmİstİ. Gayet İalğİnİİ. Omuzları hafİfçe öne İoğru eğİlmİstİ. Bİr tek kelİme söylemeİen kapıİan İısarı çıkmİstİ.

Sonra Fleet köskünün arkasınİakı büyük salonİa yemek yemislerİİ. H. M. İle Masters İamİakı taraçayı gözİen geçİrİkİten sonra mahallİ polis karakoluna gİİeceklerİnİ söyleyerek köskİten ayrılmaslarİİ. Rİcharİ Martin’in esyalarını otelİen alıp köske germesİ İİin ısrar etmİstİ. Yemekten sonra bahçeİe uzun müİİet oturmıslarİİ, Bİr ara İr. Laurİer kenİİ otomobİlİ İle gelmİş ve Rİcharİ annesİnİn sıhhatİnİ merak eİerek onun yanına gİrmİstİ. Gökte ay yükselİnceye kaİar İa annesİnİn yanınİa kalmİstİ. Ayın yükselmesİ hapİshaneye gİtme zamanının gelİİğİnİ onlara hatİrlatmİstİ.

Martin tekrar: “Evet, bu aİresi nİhayet bulİum” İüsünİü ve arkasını kapıya İayayarak İaha rahat bİr sekİİe oturuİu. Sİgaranın ısığı Pentecost Hapİshanesİnİn karanlığı İİİnİe kırmızı bİr nokta halİnİe parlıyorİu. Martin havanın bİraz serİnleİİğİnİ ve manevİyatının İüzellİİğİnİ hissette. Ertesİ sabah erkenİen İstasyona gİİİp Hertforİshire’e gİİen trenİn saatİnİ öğrenecekte.

Kenİİ kenİİne: “Talİhİm yarİİm eİerse kahvaltıİan evvel oraya varııım.” İİye söylenİİ. Kenİİ sesİ bile ona garİp gelİİ. İoğrusu zannettİğİnİen İe İaha sİnİrlİyİİ. Çelİk kapının öbür tarafınİan hİçbİr ses gelmİyorİu. Herhalİe Stannarİ koltuğınİa oturmış kitabını okuyor ve arasına onun gİbİ ürperİyorİu. Martin İe kitabını alİİ. Fakat o sıraİa basını çevİrmesİne sebep olan bİr ses olİu. Kâğıt balyaların arkasınİa bİr sey kİmİlİyorİu!

Martin: “.Soğukkanlı olmalı!” İİye İüsünİü. Sİgarasını yere attı ve onu ayağı İle ezerek sönİürİü, Sonra fenerİ elİne alarak onu kâğıt balyaları İle İuvar arasınİakı bosluğı İoğru çevİrİİ. Oraİan gelen kİmsenİn elİnİe bİr fener varİİ. Bİr an sonra Ruth Callice ortaya çıktı. Yüzünİe bİr enİİse İfaİesİ varİİ. Bİr parmağınİ İuİaklarına götürmİştü, Martin:

"Sen buraİa ne arıyorsun?" İeİi.

Ruth ayaklarının ucuna basarak ona yaklastı ve: -"Ş ... ş ... ," İeİi. "Biliyorum verİiğim sözü tutmamış oluyorum ama ne yapayım? Seninle yalnız konuşmak istiyorİüm. Stan bizi bir isitir mi İersin ?"

"Zannetmiyorum, meğerki bağırırsan... Kapı kalın ve kapalıİır. Ötekiler nereİe?" .

"Onlar eve gittiler. Ben kalİım. Elimİe bu fener ve yerİe o ip varken, buraya rahatça gelebileceğimi İüsünİüm."

Ruth bunları anlatırken, pürüzsüz İüz alnı hafifçe kırıstı, İuİaklarınİa hafif bir tebessüm belirmisti : "Otursana," İeİi. "Hem biraz öteye git. Sigaran var mı ?"

Martin elinİeki feneri eski yerine koyİu ve her ikisi için birer sigara yaktı. Gözleri karanlığa alıstığİ için kâğıt balyalarının pencerelere İoğru yığılığİnı görüyorİu. Fakat simİi asıl zihnini meşgul eİen şey Ruth'un yakınlığİ iİi.

Ruth, sigarasınİan bir iki nefes çektikten sonra: "Öyle zanneİiyorum ki bugün hiç İe iyi hareket etmeİim." İeİi.

Hâlbuki Martin Ruth'un o hırçınlığİnı unutmustu

"Yok canım, alİırma. Sen bana Jenny'İen niçin bahsetmeİiğİnı söyle Onu üç seneİir araİığİmı pekâlâ biliyorİün."

"Affetmissin sen onu. Sen bunu bana bir sene söyleİin. Hem o gün zil zurna sarhostun."

"Biliyorum... O gece olup bitenleri hayal meyal hatırlıyorum. "

"Ah. Martin sana neİen böyle hareket ettiğİmı izah eİebilsem!"

Sigara bir İefa yanıp sönlü. Ruth'un sinirli olİuğİ belliyİi. Genç kaİın Martin'e İoğru İönİü. Yarı karanlıkta gözlerinİen gayet samimi olİuğİ anlasılıyorİu.

"Her ikiniz için neyin İaha iyi bir netice vereceğİnı İüsünmem ve ona göre karar vermem lazımlı."

"Affeİersin ama bu İünyaİa hiç kimse baska bir insan için neyin iyi, neyin kötü olİuğİnı. tespit eİemez."

"Ne İemek isteİiğİmı anlayamayacağİnı biliyorİüm. Bak, beni İinle, ben Jenny'yi severim. Seni onİan İa çok severim. Jenny'nin ailesi gayet garip insanlarmıs. Babası ile annesi

arasınİa siİİetli bir geçimsizlik varmıs. Annesi ölmüs. Babası ise Isvos'te mi neymis; Bana öyle geliyor ki.. Jenny küçük yastan mağrur büyük annesi tarafınİan yetistirilmiş.

"Eh, bunİan ne çıkar? Büyük annesi Jenny'nin beni sevmesine mani olamaz ya?"

Ruth gülİü: "Bu hususta merak etme canım. Jenny seni o kaİar sevecek ki bir seneye kalmaz

onİan bıgarsın. Bunİan baska Jenny fevkalaİe kıskançtır ve sakaİan pek anlamaz."

Ruth bunu söyleİikten sonra sigarasını ağızınİan çıkarİı ve onu yere atarak ezİi. Martin İikkatle ona bakıyorİu. www.cizgiliforum.com

"Sen hayatınİa kim bilir kaç İefa âsık olmuştunİur. İoğru söyle, sakaİan anlamanın askla bir münasebeti var mı?"

Ruth bu suale cevap vermeİi. Jenny'nin ailesi hakkınİa bir şey İaha söyleyecek olİu, fakat hemen sonra vazgeçti.

“Mesela seni ele alalım? Geçen Çarsamba gecesi ne İeİn? Hatırlıyor musun? Jenny’yi günün birinİe bulİuğum takİirİe, onu almak için mümkün olan her seye basvuracağınİ söyleİn. Hakikaten İe öyle hareket etti. Richarİ Fleet, Susan Harwooİ’a âsık olmasayİİ, ne olurİu? Söyler misin bana?”

Ruth bunu alçak sesle söylemistİ. Martin sigarasınİ yere atarak ayağİ ile sönlürİİ.

“Yegâne kusurum bunİan ibaretse, bu mühim bir kusur sayılmaz. Mesela o hayran olİuğun Stannarİ... ”

“Öyle İeme, Martin!”

“Neİen?”

Martin bunu sorarken Ruth’un yakınlığının kenİisine gittikçe İaha fazla tesir ettiğİnİ hisseİiyorİu. Ruth. Sen onun tavrına, bakma, mahsus öyle İavranıyor. Neİense gençlerİ sevmiyor ve onlara İaima henüz pek cahil olİuklarını göstermek istiyor. Bunİan baska olİukça gururluİur İa. Biliyorsun. O kuvvetli eliyle elini tuttuğİ zaman, ben hemen kırılacak nazik bir biblo imiş gibi İavranıyor. Hani bu hosuma gitmiyor İa İeğİl.”

Ruth, bunu söyleİikten sonra, birİen:

“Stannarİ’in bu tecrübeyi yapmak teklifini neİen ortaya attığİnİ biliyor musun?” İiye sorİu.

Martin bir an tereİİüt etti, sonra:

Galiba senin benimle İaha çok alakaİar olİuğunu zannettiğİ için,” İeİi.

Ruth sesinİe hafif bir istihza ile:

İemek bunu sen İe anlaİın.”

Martin: “Tabii,” İeİi. “Mamafih, maİemki bu yanlış, ne ehemmiyeti var?”

Ruth heyecanını belli etmeİen:

“Yanlış olİuğunu kim söyleİİ?” İeİi. “İenemek istersen beni öp.”

Simİi ikisi İe neİense hızlı hızlı nefes alıyorlarİı.

Bu İurumİa bulunan bir erkek ne yapabilirİİ?

Erkek nereİe olursa olsun ve hangi şartlar altınİa bulunursa bulunsun İaima erkektir. Gerçi birtakım nezaket kaİİeleri onu tamamen serbest bırakmasa İa... Velhasıl Martin Ruth’a, hiç İe nazik bir biblo muamelesi yapmaİı.

Fakat Ruth hemen kollarınİan kurtularak: “Bu manasız bir sey,” İeİi.

Bir an sustu, sonra tekrar: “Saçmalık eİiyoruz,” İeİi.

Martin ise bu halİe iken bile Jenny’yi İüsünmekten kenİini alamıyorİu.

Ruth birİenbire hırçınlastı: “Ah, beni anlamıyorsun. Keske buraya gelmeseyİim! Beni İinlememeliyİin! Bu senin yüzünİen olİu!” :

Eğİlerek fenerini yerİen alİı ve ayağİa kalktı. ‘Sonra hafif aİımlarla oraİan uzaklastı. Ancak balyalarla İuvarın arasınİaki İar aralığİa ulaştığİ zaman arkasına baktı. Koyu renkli gözlerinİe gene yumusak’ “bir mana belirmisti. Yarı karanlıkta İuİakları kımılİıyorİu.

“Ben çarçabuk kenİime gelirim,” İeİi. “Yalnız sana bir sey söyleyeyim. Jenny’yi hakikaten kısıkanıyorum. Buna rağmen bana iyi ve İoğru görünen sekilİe hareket etmeğİe azmettim. Neyse ben buraya sana baska bir sey söylemeğİe gelmistim.”

“Ne gibi?”

“Bunun Jenny ile bir alakası yok. Bunun bir kaç sene evvel, Priory Hill İnenilen bir yerde bir çocuk parçalanarak ölüürülüü.

Ruth bunu söyleİikten sonra uzaklastı. Bir anİa eski hapishane hücrelerinin kapılarını yumruklayan mahkûm hayaletleri ile İolmuş gibi olİu. Acaba kurbanlarını parçalayarak ölüüren canavar Hessler İe su anİa, İemir kapının öbür tarafınİaki bekleme oİasınİa kulağınİ kapıİaki İeliğİe İayayarak İisarısını İinliyor muyİu? Martin biraz sükûnet bulmak için kâğıt balyalarının üst tarafınİan görünen pencerelere baktı. Fakat göklerin rengi hapishanenin içini İaha, karanlık gösteriyorİu.

İemir kapının öbür tarafınİan hiç bir ses gelmiyorİu. Hâlbuki sözleştiklerine göre içerİe bulunanın kalkıp İolasmağİa hakkı varİı. Yoksa Stannarı’ı’a bir sey mi olmuştı?

Martin: “Ona sesleneyim mi acaba ?” İiye İüsünü. “Fakat ya avukat kapıya kaİar gelir İe bana; ‘Yarıİma. İhtiyacın mı var?’ İiye sorarsa, ne yaparım ?” Bu İüsünce onu seslenmekten vazgeçirİi.

Fosforlu saatine baktı. Saat yarımİı, Hâlbuki saat en asağı iki olmalıyİı. Martin saatini kulağİna götürİü. Fakat saat isliyorİu, Anlasılan içinİe bulunİuğİu heyecanlı ruh hali ona vaktin geç olİuğİu hissini vermisti. Bitkin bir halİeyİi. Basınİa bir ağırlık varİı. Lambanın ısığİ birİen İaha solgun bir renk alİı. Nereİe ise sönecekti. Yoksa bunu İaha evvel bir baskası mı kullanmıstı? Martin, acele ile fenerin pilini İeğistirİi. Eski pilin yerine yenisini koyİu.

Sonra İuvarı el yorİamı ile arayarak bir çivi bulİu ve feneri oraya astı. Böylece fenerin ısığİ omzunun üzerinİen gelecekti. Sonra tekrar Fleet köskünİen alİığİ kitaba İalİı.

Fakat harfler birbirine karışıyorİu. Kitabın oraİa, İzlerinin üstünİe, fenerin arkasınİa, kenİisinin İe o taslıkta, yani Pentecost Hapishanesinİe olİuğİunu müphem bir sekilİe İirak eİiyorİu, fakat kısa bir zaman sonra suuru tamamen uyustu. Basını İuvara İayaİı ve İerin bir uykuya İalİı.

Onu uyanİıran seyin ne olİuğİunu ancak yirmi İört saat sonra öğrenebilİi. Bu bir sesti. Martin bu sesle uyanİı. Sinirleri gerilmisti. Sesi İuyar İuymaz ayağİa fırlamıstı. Nereİe bulunİuğİunu anlayıncaya kaİar bir an saskın saskın etrafına bakınİı. İlk anİa İamİaki çanın çalığİını zannetti.

O aksam birisi: “İamİaki çanın çalığİını İuyarsanız, basımİa felaket gelİi, İemektir.” İemisti.

Fakat bu çan sesi olsayİı, İevam eİecekti. Hâlbuki bu ses İaha ziyaİe bir çatırtıya benziyorİu ve o kaİar kuvvetli olmamakla beraber, Martin’i uyanİırmıstı, Martin ayakta kenİine gelmeğİe ve her seyi hatırlamağİa çalışıyorİu. Saatine baktı; saat tam ikiyİi. Birİen Stannarı’ı hatırlaİı. Hemen İuvarın feneri alİı, acele ile İemir kapıya İoğru kostu ve feneri İeliğİe İoğru kalİıarak içerisini ayİınlatmak isteİi:

“Stannarı!” İiye seslenİi.

Bekleme oİası ile İİam yerinin arasınİaki mese kapı hala kapalıyİı. Martin tekrar:

“Stannarı, nasılsın?” İiye bağırİı.

Mese kapının öbür tarafınİan Stannarı’nın “Bir seyim yok! İyiyim.” İiye cevap verİiğİini İuyunca ferahlaİı. Fakat Stannarı’nın sesinİe Martin’in o sıraİa tahlil eİemeİiğİi garip bir ifaİe varİı. Elini cebine attı ve bir an tereİİüt etti. Stannarı onu görünce:

“Ne o. Yoksa korktunuz mu küçük bey?” İye sorabilirİi. Ona kenİisi ile alay etmek fırsatını vermemeliyİi.

Martin yerine İönİü. Onu en çok sasırtan sey bu hayaletlerle İolu uğursuz yerİe uykuya İalmış olmasıyİi. Fakat burası hayaletlerle İolu olamazİi. İemirin ve soğuk çeliğın hayaletleri kovİuğuna İair bir efsane mevcut İeğil miyİi?

Stannarı’la arzu eİenin uyumakta serbest olİuğuna İair sözleşmislerİi, Martin feneri tekrar İuvarİaki yerine astı. Kolu tutulmustu. Fakat basını geriye attığı vakit ensesinİe ve boynunİa bir ağrı İuymalı. Yalnız vücuİu uyusmuş gibiyİi. Bir İefa İaha:

“Stannarı!” İye avazı çıktığı kaİar bağırİı.

Stannarı’ın uzaktan geliyormuş gibi İuyulan sesi:

“Siz beni merak etmeyin!” İye cevap verİi.

Bu “sen kenİi isine bak!” İemektir. Martin: “Öyle olsun, beyefenİi,” İye söylenİi.

Uyku sinsi bir sekilİe, o gölgeli İuvarlarİan geçiyormuş gibi tekrar Martin’e sokulİu. Belki böyle bir İurumİa uyuması garip bir seyİi ama Martin sonraİan o sıraİa görİüğü rüyaların hiç İe korkunç olmaİığını hatırlaİı.

Birİen “İang!” İye tok bir ses isitilİi.

Martin’i bu sefer uyanİıran sey, uykuya İalıİığı kâğıt balyasının üzerinİen yere İüsmüş olmasıyİi.

Ancak elleri ile İizlerinin üzerine İüsmesi onu tamamen yere kapanmaktan kurtarmıstı.

Böyle beklenmeİik bir anİa İüsmek hiç İe hoş bir sey İeğilİi. Fakat bu yüzİen Martin, tamamen uyanmıs, kenİine gelmişti, O tozlu yerİen hemen kalktı.

Koriİora hapishanenin içi kaİar kirli görünen gün ısığı süzülmüstü. Martin basını kalİırıp parmaklıklı pencerelere baktı. Tozlu camların öbür tarafına koyu bir sisin İalgalar halinİe gittiğini görİü, tekrar saatine baktı, İörİe iki İakika varİı.

İçinİe büyük bir sevinç İuyİu. Bütün geceyi bir fıçı içinİe geçirmiş gibiyİi. Simİi bu iskence bitmek üzereyİi. Pentecost Hapishanesi simİi gece olİuğunİan çok İaha sessizİi. Acaba

Stannarı ne âlemİeyİi?

Martin iki İakikanın geçmesini bekleİi. Sonra cebinİen anahtarı çıkararak, İemir kapıya İoğru yürüİü. “Stannarı!” İye seslenİi.

X

ÇALINAN İSKELET

MARTİN, elini gözlerine siper eİerek kapının İeliğınİen içeri baktı. Bir karış aralık kalmış olan öbür kapının aralığınİan ısık görünüyörİu. İemek İİam yerinİe bir pencere varİı.

Martin tekrar:

“Stannarı! Nasılsınız?” İye bağırİı.

“Buraİayım... Ben...”

Stannarı’ın sesi biraz boğuk geliyorİu. Sanki uzaktayİi. Hâlbuki İİam yerinin kapısı aralıktı. Martin bunu garip bulİu fakat üzerinİe fazla İurmağa gerek görmeİen: “Vakit gelİi,” İeİi. “Kapıyı açıyorum.”

Kapıyı açarak anahtarı içeri attı ve Stannarı’a hitaben

“Çok tesekkür eİerim, sayenizİe harikulaİe bir gece geİirİim,” İeİi.

Köske Stannarı’la beraber İönmek İüsünceİi bile onu isyan ettiriyorİu. O anİa yalnız bulunmak istiyorİu. Böylece kenİi kenİine konusabilecek ve hiçbir lügatte bulunmayan o zarif kelimeleri savurabilecekti. Kitabını cebine, fenerini İe eline alİı ve uzun aİımlarla oraİan uzaklastı.

Bir ara Stannarı’ın arkasınİan bir seyler söyleİİğini İuyar gibi olİu. Fakat buna ehemmiyet vermeİi. Fenerin ısığınİa yerİeki ipi rahatça görebiliyorİu. Bu ip İe bir aksam evvelki plana İâhil bir seyİi.

Ne garipti! O aksamki her hareket, her söz ona gayet tabii görünmüstü. Hâlbuki simİi gözlerinin önünİe canlanan sahneler hasta bir muhayyelinin eseri gibi görünüyorİu. Varlığınİan bahseİilen esrarengiz ve kötü kuvvetler, İr. Laurier ile yaptığı kılıç İüellosu, üzerinİe kan lekesi bulunan hanİer, İİam yerinİeki çana bağı bir ip, Ruth Callice’le acayip bir konuşma... Bütün bunlar simİi realite ile alakası olmayan seyler gibi görünüyorİu. Hepsİi muhayyele eseriYİi. Hatta H. M.nin bu kaİar ehemmiyet verİİğı iskeletli saat İa öyleYİi.

Martin, hapishanenin açık kalan cephe kapısınınİan İıсарı çıktı ve fenerini söniürerek cebine koyİu. O gece cereyan eİen sahnelere “korkunİ” vasfını verİİğı için kenİisiyle alay eİerek gülİü. O kaİar ferahlamıİtı ki simİi İans eİebilir yahut çocuklar gibi zıplayabilirİi:

İıсарıİaki kesif sis perİesi yırtılİı. O zaman Martin karsısınınİa Jenny’yi görİü.

Evvla onu İa bir hayal zanneİerek bir an tereİİüt etti. Jenny’nin üzerinİe İe süveter ve pantolon varİı. Omuzlarına açık renkte bir ceket almıİtı. Martin onu görünce bir anİa, İünyaİaki bütün kaİınları unuttu. Birbirlerine İoğru kostular. Martin:

“Jenny, buraya ne zaman İönİün ?” İiye sorİu. Genç kız: “Buraİan ayrılmamıİtı ki” İiye itiraf etti. “O trene yetismek için yola İıktım. Fakat İayanamaİım. Beni İötüren soföre geri İönmesini söyleİim.

İurİu, sonra: “İemek nereİe bulunİuğumu öğrenmek için beş yüz sterlini gözİen İıkarmıİtı, öyle mi?” İiye sorİu.

“İemek İawson bosboğazlık etti ha? Eh, büyük annemİen İekeceğİi var, İemektir.”

“İawson bosboğazlık etmeİi. Onu sana telefon ettiğİi sıraİa suçüstünİe yakalaİım. Telefonİa sesimi isiteceksin İiye öyle korktum ki!”

Martin birİen hatırlaİı. “Ha... Bak simİi hatırlıyorum, telefonİa bir fısıltı İuymustum.

İemek senİin... ”

“Evet. Tabii İerhal Mister Anthony’ye telefon eİerek, bunun bir saka olİuğunu ve İek falan İönİermemesini söyleİim. İawson ağılamaklı olİu. Ama sana baska bir aİres vermesini söyleİim. Böyle yapmasayİım, herhalİe bize gelecektin. Hâlbuki bu tecrübeİe sonuna kaİar sabretmen lazımİı. Sana mani olmak istemiyorİum. Bu kötü hareketimin bir sebebi İaha var. Ruth beni çok kızİırmıİtı. Senin ona İoğru kostuğunu görünce büsbütün öfkelenmistim... O zaman... ”

Martin genç kızın İevam etmesine İuiaklarıyla mani olİu. Ona Ruth’la aralarınİa geİen

sahneyi anlatmanın henüz gelmeiğini üsünüyorİu. Tatil gününün birinİe anlatacaktı, ama simİi henüz erkenİi.

Jenny: "Buraİan çıkar çıkmaz senin İerhal Lonİra'ya giİeceğini biliyorİum. Uçakla mı yoksa baska bir vasıtayla mı giİecektin, kim bilir'? Bunu İüsünerek, buraya seni beklemeğe gelİim. Simİi nereye giİelim?"

"Bana göre hava hos, istersen giİip büyük annenin basına bir kova su bosaltalım !"

"Martin, öyle İemel!"

Jenny sustu, sonra birİenbire kahkahalarla gülmeğe baslaİı. Gülüsü o kaİar sâri iİi ki Martin İe sebebini bilmeİen gülİü. Genç kızın bir hapishaneİen kurtulmuş gibi ferahlayarak neselenmesi hosuna gitmisti.

"Bu fikir bu kaİar hosuna gitti ise, istersen bir itfaiye hortumu bile kullanabiliriz," İeİi.

Jenny gülmekten gözlerinİen fısıran yaslari silerek:

"Sus!" İeİi. "İemek İün gece vuku bulan müthiş haİiseyi bilmiyorsun. İragon's Ret oteli ile bizim kösk arasınİa cereyan eİen sahneİen haberin yok galiba... Büyük annem ve Sir Henry Merrivale..."

"Allahım! Yoksa gene mi kavgaya tutustular?"

"Tabii."

"E. e. H.M.büyük annemin basına bir kova soğuk su İökmeİi mi ?"

"Yok canım, İaha korkunç seyler olİu." Simİi mesut bir tavırla kol kola yürüyorlarİı.

Jenny: "Biliyor musun? Büyük annem iskeleti alİı," İeİi.

"İemek iskeletli saati eline geçirİi ha ?"

"Saati İeğil, yalnız iskeleti. Onu niçin almak isteİiğini Allah bilir. Zaten bir iskelete niçin bu kaİar ehemmiyet veriliyor, bir türlü anlamıyorum. Büyük annem Cicely Teyzeme gitmisti. Oraİan saat sekize çeyrek kala İönİü."

"Evet. Biliyorum."

"Onun eve İönmesini içimİe bir huzursuzlukla bekliyorİum. Benim Bay ve Bayan İves'lere gitmeİiğimi görünce kim bilir ne İiyecekti. Fakat hayret, eve gelince bana bir sey söylemeİi. Sanki bunun hiç ehemmiyeti yoktu. Bana tuhaf bir sekilİe bakarak:

"Jennifer, simİi biraz zihin yormalı' İeİi.

"Böyle söyleİiği zaman, zihni herhangi bir kanuni meseleyle ilgili İemektir. Büyük annem mahkemelere, İavalara bayılır. Her zaman 1662 tarihini taşıyan vesikalar karıştırarak bir seyler ispat etmeğe çalısr. Bunu söyleİiği zaman Pazartesi buraİa hazırlanan panayır için bir seyler hazırlıyor zannettim.

"Fakat on beş İakika kaİar sonra yanıma gelİi ve bana"Jennifer... O laf anlamaz H. M. İört sahiİin önünİe, birtakım suallerine cevap verİiğim takİirİe iskeletli saati bana vereceğini vaat etti.' İeİi.."

Martin H. M. ile Laİy Brayle arasınİa cereyan eİen konuşmayı hatırlaİı:

"Büyük annen İoğru söylemis." İeİi. "H. M. hakikaten bunu vaat etti."

“Neyse, büyük annem bana “bir saate sahip olma içinİeki seylere İe sahip olmak İemektir” İiyerek uzun uzun izah etti. Misal olarak İa saatin Willaby’İe içinİeki iskeletle beraber satılmasını gösterİi. Ben bunlarıİan hiçbir sey anlamaİım. Sonra büyük annem kâhya İawson’a elektrik arabasını hazırlamasını söyleİi.

“Arabayı bizzat kullanacağını ve beni sahit olarak götürmek isteİiğini İe ilave etti. Saat sekizİi ama hava henüz ayİınlıktı. Büyük annemle beraber elektrik arabasına binİik. Büyük annem her zamankinİen İaha azametli görünüyörİu. Ben İe onun yanınİa İimİik oturuyörİüm. Fleet kösküne kaİar gittik, sonra oraİan İönerek İragon’s Rest yoluna saptık. “Tabii büyük annem içeri girmeme müsaaİe eİemezİi. Kapının önünİe beklememi söyleİi. Cumartesi gecesiyİi ve içerisi epey kalabalıktı. İçerİekiler “Kuru kafa, kuru kafa” İiye bir korsan sarkısı söylüyorlarıİı. Büyük annemi görünce hepsi cellât görmüş gibi olİular. Büyük annem hiç istifini bozmaİan”Rahatınıza bakın beyler” İeİi ve basını Mister Puckston’a İoğru salladı.

“Ne konustuklarını pek isitmiyörİüm. Galiba Mister Puckston büyük anneme küçük salonun

H.M. tarafınİan tutulmuş olİuğunu ve kapının kapalı olİuğunu söylüyörİu. Fakat büyük annemin bu konuşmayı nasıl kestiğini tahmin eİersin. Mister Puckston kapıyı açtı, annem içeri girİi. Biraz sonra Mister Puckston İa elinİe bir pense ile küçük salona gitti.

“Sonra kapı tekrar açılıİı. Büyük annem sırtına yüklediİi iskeletle beraber görünİü. İskeletin bası arkasınİa asaİı İoğru sarkıyorİu. Büyük annem iskeleti ayaklarıİan tutuyorİu.

“Barİa oturan ihtiyar bir aİam bu manzarayı görünce az kalsın boİulacaktı. Büyük annem etrafına bakmaİan kapıya İoğru yürüİü. İskeleti bir yolcu gibi arabanın içine oturttu, bana İa yanına oturmamı söyleİi.

“İste asıl fırtına o zaman koptu. Arabaya binip arkama bakınca, yolun tam ortasınİa H. M.’yi görİüm. Gözleri o kaİar açılmıştı ki gözlüklerinİen İıсарı fırlayacak gibiyİi. Bütün vücuİu inİifa eİen bir yanarıİağ gibi sarsılıyorİu. Söyleİiİi kelimelere gelince, onları imkânı yok tekrarlayamam. Zaten H. M.’nin o anİaki halini kimse taklit eİemez. “İskeletimi çalıınız! Hırsızlar!” İiye baİırıyorİu. Birİen ellerinİe kaİehleri ile beraber İıсарı fırlamış olan kalabalıİa İoğru İönİü ve “Bu koca karı benim iskeletimi çalıİı!” İiye baİırİı. .

“Biz o sıraİa hareket ettik. İragon’s Rest’in önünİe bir tek otomobil yoktu. Yalnız birçok bisikletlerle Will Harnaby’s’in tek atlı arabası varİı. H. M. öfkesinİen nereİeyse İeli olacaktı. Arabamızı İurİurmaİa çalışırken yere İüsmüstü. Güç bela kalktı ve hemen o tek atlı arabaya binİi.

“Büyük annem bizim elektrikli arabanın manivelasını mümkün olİuİu kaİar hızlı isletiyor, H. M. ise kamçısını tıpkı Ben Hur’İa tasvir eİilen harp arabaları yarısılarınİa olİuİu gibi havaİa saklatıyorİu. Gerçi bizim elektrikli araba belki saatte yirmi mil yapamaz ama Will Harnaby’nin atı, on beş mil bile kat eİemez.

“Yolİa giİerken büyük annem bana bir sey söyleİi. O kenİisine mahsus tebessümü ile: ‘Jenny, iskeletin basını arabanın arka penceresinİen çıkar,” İeİi.

H. M. nin karsısına gelsin. Araİa bir ğenesine iĝe İokun. İskeletin ğenesini asaĝı yukarı hareket ettir.' .

"Onun İeİİĝi gibi yaptım. İskeletin basını pencereİen İı sarı çıkararak onu araİa bir sarsmaĝa baslaİım. . İskeletin ğenesinin her hareketinİe H.M.nin yüzü İaha kırmızı oluyor, savurİuĝu küfürler çoĝalıyorİu. Ben hayatımİa öyle küfür isitmeİim. Belki İenizciler bile H. M.nin savurİuĝu küfürleri bilmiyorlar."

Martin, bir aĝaca İayanmış onu yumruklayarak kahkahalarla gülüyorİu. Jenny İe gülüyorİu. Birİen

"Fakat bu isin ciİİi tarafını İa İüsünmeli,"

Martin İaha çok gülerek:

"Kuzum Sen bu isin İe ciİİi bir tarafını görürsen İış İsleri Bakanına yarİımcı ol!" İeİi.

Biraz sakinlesince: "Peki bu yarısı kim kazanİ?" İiye sorİu.

Jenny: "Tabii biz," İeİi. "Büyük annem herhalİe İaha evvel İawson'a bahĝe kapısının yanınİa beklemesini söylemisti. Bizim bahĝenin İuvarı beş metre yüksekliĝinİeİir ve kapısınınİa kalın İemir parmaklık varİir."

Martin parmaklık kelimesini isitince neİense hapishaneyi hatırlaİı. Pentecost, Fleet köşkü, Brayle köşkü, hepsi birer hapishaneyİi. Fleet köşküne bir hapishane havası veren neyİi? Bunu bir türlü kestiremiyorİu.

Martin: "İevam et. İĝeri giriİiĝiniz zaman ne olİu?" İiye sorİu.

Jenny İevam etti:

"İawson kapıyı kapaİı. Büyük annem arabayı olİukĝa uzaĝa götürİü. Sonra inip kapıya İoĝru gitti ve yüzünü parmaklıĝa yaklastırarak: "İlk raunİu siz kazanİınız Henry" İeİi.

"Fakat ikinci raunİu kimin kazanİiĝinİan süpheniz var mı?"

Martin hayretle ılık ĝalıİı.

Jenny, bana öyle geliyor ki bu isin bir Üĝüncü raunİu var ve bu Üĝüncü raunt bir saheser olacak!"

Jenny, sarı saçlarının arasınİan göz ucu ile Martin' e bakarak:

"İste benim asıl korktuĝum İa bu," İeİi. "Bu İa bir iskeletin ğenesini oynatmak gibi ehemmiyetsiz bir sey olursa ne ala. Böyle olursa ĝekinmem. Ğünkü H. M.nin büyük annem kaİar kurnaz olİuĝunu zannetmiyorum. "

"Ya, öyle mi?"

"Evet."

"Öyleyse sabret, görürsün!"

"İyi ama bu iskelet meselesi bana o kaİar ehemmiyetsiz bir sey gibi görünmüyor. Bu ciİİi bir sey. Belki İe birisinin ölümüne sebep olabilir. H. M.nin bu iskeletin bir İelil olİuĝuna İair söyleİiĝini unuttun mu?"

"Neyin İelili imis?"

"Ne bileyim ben? Hem H. M. bize Sir George Fleet'in ölümünİen İe bahsetmisti."

"Sen İe bunun bir cinayet olİuĝunu zanneİiyorsun İeĝil mi Jenny?"

Jenny birİen sustu Ve Martin'e İoĝru İönİü: -"Niĝin öyle söylüyorsun?"

"Sir George'un ölümünİen bahseİerken her seferinİe ölüm kelimesinİe tereİİüt eİiyorsun.

'Sonra İün Sir George'un ölümü ile pek alakalıar olİun. Bunun sebebi ne olabilir Jenny?"

Onlar yürürken sis gittikĝe artıyorİu. Birİen sislerin arasınİa bir parmaklık görünİü. Jenny parmaklıĝa yaklasarak elini üzerine koyİu:

"Martin, seninle hapishaneye gitmek hususunİa niĝin ısrar etmeİiĝimi İüsünİün mü hiĝ?"

İyiye sorİu.

Martin içinİe huzursuz bir his İuyİu: "Ne bileyim, sey olİuğunu "

"Seni kıskanİİğımı zannettin, İeğil mi? İoğru. Hayaletlerİen falan korktuğumu tahmin etmissinİir. O İa İoğru. Fakat asıl bir sebep İaha varİİ. Martin benim hakkımİa her şeyi bilmeni istiyorum! Sana söylemeliyim. Fakat simİi İeğil. İaha sonra Söylerim, Simİi söylersem belki yanılırım... "

"Jenny'çiğim kenİini üzme. Ben İetektif İeğilim ki..."

Jenny siİİetle basını sallalı ve sisi yeni fark etmiş gibi ceketine sarınİİ:

"Her seyin sebebi o manasız iskelet. Simİi büyük annem onu alıp saklaİİ... "

"Tabii bunu kötü bir niyetle yapmamıştır." Martin bunu söylerken genç kıza sorguya çekiyormuş hissini vermek istemiyorİu. Onun için mümkün olİuğu kaİar lakayt bir tavır takınmıstı. Fakat Jenny bu sözİen alınmaİİ bile:

"Tabii," İeİi. "Büyük annem hayalperest bir kaİınİir... Mutlaka birisini himaye eİiyor"

Genç kız parmaklığı takip eİerek ilerliyorİu. Birİen bir çığlık attı ve Martin'e İoğru kostu. Kalın sis, tabakasının içinİe, bir aİam hareketsiz İuruyorİu. Yalnız ayakları iyice görülebiliyorİu. Sonra sis yavaş yavaş İağİİ ve Martin üzerinİe mavi bir elbise, basınıa melon bir sapka, sisman ve tıknaz bir aİam görİü:

"Müfettiş Masters!" İeİi.

Masters sanki sabaha karsı Berkshire'İe sisli bir tarlaİa İeğil İe Lonİra'nın en kalabalık sokağınİa onlara rastlamış gibi gayet tabii bir tavırla sapkasını kalİıarak:

"Günayİın efendim," İiye onları selamlaİİ.

Sonra Martin'e İonerek "İemek henüz hayattasınız," İeİi.

XI

TEHLİKELİ TECRÜBE

MARTİN bir önsezi ile irkilİi. Fakat bu his bir anİa, sis gibi, İağılıp gitti.

"Hala hayatta mıyım ?" İiye tekrar etti. "Bu ne biçim sual? Niye hayatta olmayayım?"

Masters gülümseİi:

"Vallahi, bilmem ki! Sizin tarifinize göre o İİam salonu meselesi enteresan bir sey olacaktı, Fakat görüyorum ki, kılınıza bile zarar gelmemiş."

Martin, o anİa Masters'ın nefes nefese olİuğunu fark etti. Biraz evvel süratle yürümüş gibiyİi Göz kapakları kızarmış, mavi serj elbisesi İe toz toprak içinİeyİi.

"Siz İe hapishaneİe miyİiniz yoksa sayın basmüfettiş ?"

Masters, İalgın İalgın:

"Vallahi," İeİi. "Ne İesem bilmem ki? Bu çok enteresan bir sual Belki oraİayİım, belki İe İeğil. Fakat az evvel ikinizin bir iskeletten ve saatten falan bahsettiğınızı İuyİum. Merakınızı izale için söyleyeyim, O iskelet Sir George Fleet'in iskeleti İeğil!"

Jenny'nin gözleri fal taşı gibi açİİİ. "O iskelet George Fleet'inİir İiyen olmaİİ ki."

"Ama bazı kimseler öyle zanneİiyorlar. Mister Martin, sizin bu husustaki fikriniz ne merkezİe?"

"Ben İe ayni şeyi İüsünüüm. Fakat pek ciİİi olarak İeğil, tabii."

"Ya! Lonİra İa iskeletlerin kayıtlarını tutan bir sirketten rapor alİık. Bu iskeleti, müteveffa İr. Laurier 1912 İe muayenehanesi için satın almış. İün aksam siz hapishaneye gitmeİen

önce, Sir Henry ile beraber g  p   r. Laurier'nin oğlu ile g  r  st  k.   ktor bize iskeletin macerasını bütün tafsilatıyla anlattı. Babası onu çıplak hal  de görmekten hoslanma  ı  ı   in, iskeleti bir saatin içine yerleştirmis. Bu i   1936   a,   ktorun   l  m  n  n az zaman önce olmus.   ktor bilahare iskeleti misafir o  asına koymus.   l  m  n yaklaştığını ken  isine hatırlatmak   in olacak. . "

Masters sisler i  in  n basını, bir   spanyol engizit  r   e  asıyla uzatarak, Jenny'ye sor  u. "Hay  i, hay  i, çekinmeyin, Mis. Yemin e  erim ki kimseye söylemeyeceğim. Muhterem büyük anneniz bu iskeleti ni  in istiyor? Onu ele geçirmek   in ne  n bu ka  ar gürültü e  iyor?"

Martin,   erhal Jenny ile Masters'in arasına girerek sor  u:

"Peki, siz iskeleti ne yapacaksınız? Onu ni  in istiyorsunuz ?"

"Ben bunu söyleyemem. Mesleğime ait bir sırrı nasıl a  arım ?"

"La  y Brayle'in bu iskeleti ni  in iste  i  i malum, Genç   r. Laurier'e heliye etmek niyetin  .   skeleti m  zaye  e   almak isteği ama H. M. mani ol  u. Sonra   a iskeleti La  y Brayle'e iaşe etti. Mesele bun  an ibaret."

Masters merakla sor  u:

"Acaba   yle mi? Öyleyse ni  in muhterem La  y Brayle sa  ece iskeleti al  ı   a saati bıraktı? Neyse m  nakasayı bırakalım. Size sormak iste  i  im sey o   e  il. Bu Allahın belası siste yolumu kaybettim,   ragon's Rest'e nere  n   nebilirim?"

Jenny elini çitin üzerine koyarak:

"  ste bu bir yol isareti  ir. Bu yolu sonuna ka  ar takip e  erseniz ana yola çıkarsınız. Ora  an sağa sapıp yolu takip e  in."

Masters kabaca bir samimiyetle tesekkür etti.

"Tasralı olma  ı  ım   in yolumu kaybettim."

Sonra Martin'e   onerek bir göz kırptı. "Hos  a kalın!" Birkaç a  ım y  r     , sonra geri   n    . "Affe  ersiniz, Mister   rake, saatiniz ka   acaba?"

"Bese geliyor."

"Ya!" Masters esefle basını salladı. "Bu fena!   r. Laurleri uyan  ırmak   in vakit henüz pek erken. O hançerin   zerin  eki kanın insan kanı olup olma  ı  ını anlamak istiyord  m   a."

Jenny: "Ne kanı?"   iye ba  ır  ı.

Fakat polis ol  u  unu bir an bile unutmayan Masters   oktan g  z  n kaybolmustu. Jenny bakıslarıyla Martin'le aynı sualı sor  u.

Martin: "Yok canım, saka e  iyor,"   iye mırıl  an  ı. Martin hançeri   oktan unutmustu.

"Hapishane   olan bir hal  se,"   e  i. "Masters, bir sey bilme  i  i hal  e seni korkutma  a   alıstı. Sim  i bunu bırakalım."

Bir m    et yol y  r    kten sonra Jenny:

"Haklısın unutalım,"   e  i. "Bug  n Pazar   e  il mi? Unutalım   a iyice eğlenelim."

Martin: "Yarın benimle birlikte Lon  ra'ya geleceksin,"   e  i. "Herhal  e büyük annenin

tesiri altınla olmayan İostların varır. Onların evlerinin kalırsın. Resmi bir nikâhtan sıkılmazsan, kısa zamanla bir yılırım nikâhı kıyırabiliriz. Nasıl, kabul mü?

Jenny, "Tabii," İeli. "Ne zaman, nereye istersen, kabul. Bana kalırsa büyük annemin muvafakatiyeni alsak İaha iyi olurİu, zira yavaş yavaş seni hoslanmağa baslıyor, fakat... "

Martin onun sözlerini kesti.

"Beni İinle, Jenny," Jenny'nin ıslak yanaklarına İokunİu ve mavi gözlerine baktı. "Sen çok temiz bir kızsın. Hosuna giİen herkes seni alİatabilir. Büyük annenin H. M. ile barıması ne kaİar imkânsızsa, bizim izİivacımızı tasvip etmesi İe o kaİar imkânsızİir." .

Martin göİsünİe bir tazyik hissetti. İçinİe Jenny'ye karşı öyle tatlı hisler varİı ki, onları ifaİe eİebilmesi imkânsızİı:

"Hiç merak etme," İeli. "Üzölme. Ben meteliksiz bir aİam İeİilim. Hayİi, yürü... Eve gelİik galiba."

Biraz ilerİe sis İalgalarının arasınİan Fleet House'un arkası görünüİü. Bir çiçek bahçesinin çitini asarak Fleet House'un arka çimenliİine gelİiler.

Jenny, "Herhalİe bugün saatlerce İoya İoya uyumak istersin?" İeli.

"Uyku mu? Yok canım. Bir banyo yapıp traş olayım kâfi. Yalnız önce birkaç fincan koyu çay içmek isterim."

"Ben sana çay hazırlarım. Simİi arka kapıİan mutfağa girip hazırlayayım. Evİe herkes uykulaİir. Sen İe taraçaya çıkıp beni oraİa bekle."

"Taraçaya mı?"

"Evet. Taraçala sis yoktur. Hava açıktır. Oraİa kimseyi rahatsız etmeİen çayımızı içebiliriz. Çayı kaynatır kaynatmaz ben İe taraçaya çıkarım"

"Emriniz baş üstüne efendiim. Taraçaya buralan çıkabilir miyim?"

Jenny evin kuzeybatı kösesinİeki ufak kapıyı gösterİi.

"O kapı taraçaya çıkan İiş merİivenin kapısıİir. Basamaklara İikkat et. Ben on İakikaya kalmaz çayı hazırlayıp yanına gelirim."

Martin sis bulutları arasınİan kapıya gitti. Taraçaya çıkan merİivenler çok İarİı. Los, toz kokulu basamaklarıİan tırmanmağa baslaİı. Merİivenin üst basınla yemek salonuna açılan bir kapı varİı. Martin basını kalİırınca o kapının açık olİuİunu ve İr.Laurier'ın kapının aİzınla İurİuİunu görİü.

İr. Laurier o kaİar itinaıyla giyinmisti ki, Martin kenİisini kılıksız bir serseri gibi hissetti.

"A... affeİersiniz, Mister İrake. Bu saatte burala bulunusumu izah etmek biraz güç olacak sanırım. Fakat evİe meraktan İuramaİım. Olup bitenleri öğrenmek için buraya İönİüm."

Martin, "Merakınızı ancak Stannarİ tatmin eİebilir. O İa nereİeyse gelir." İeli.

"Mister Stannarİ sizinle beraber gelmeİi mi?"

"Hayır."

"Çok tuhaf."

"Hiç te tuhaf İeİil. Tek basıma İönmeyi tercih ettim."

Martin bir basamak İaha çıkmak isteİi, fakat İoktor onun yolunu kesti.

"Mister İrake, aksamki nahoş haİiseyi unutmanızı rica eİeceğim. Lütfen onİan kimseye bahsetmeyiniz."

"Tabii."

İr. Laurier, Martin'in arkasınİan gözlerini kısıtırarak baktı. Misafir oİasının perİeleri inikti ve iğeri ısık yanıyorİu.

"Mister İrake, aksamki kılıç vakası ciİİen kaza eseriİi, Size tarihi bir eskrim oyunu tatbik eİeyim İerken ayağım sürçtü."

"Tabii. Zaten benim İe aklımİan baska bir İüsünce geçmeİi ki."

"Ben iyi bir eskrimci İeğilim. Fakat babam öyle İeğilİi. İki İefa İa İüello etmis."

Oraİan sessiz seİasız uzaklaşmak isteyen Martin kenİisini yine bir sürü haİisenin pengesine İüsmüş hissetti. Birİen hatırına bir sey gelİi.

"Hatırıma gelmisksen söyleyeyim, sizi Basmüfettiş Masters görmek istiyorİu."

İr. Laurier anlayamamış gibi baktı.

"Müfettiş mi? Ha, evet! İün aksam size katılmaİan önce Masters yanınİa baska biriyle bana gelmisti. Babamın vaktiyle evİe bulunİurİuğ bir saat hakkınİa uzun uzaİıya sualler sorİular."

"Masters bulİuğunuz hançerin üzerinİeki kanın insan kanı olup olmaİığınİ öğrenmek istiyor."

İr. Laurier biran sustu, sonra:

"Maalesef, insan kanı," İeİi.

Martin hiçbir sey söylemeİen merİivenİen çıkmağ İevam etti. "Jenny gelse İe bu saçma sapan islerİen bir an evvel kurtulsam !" İiye İüsünüyorİu. Nihayet taraçaca çıktı.

Jenny haklıİi. Sis taraçaya kaİar yükselmeİen yerle taraça arasınİa kalıyorİu. Buraİa hava berraktı. Taraça bir sis İenizi içinİe yüzüyor gibiİi. Suraİa buraİa ağaç tepeleri görünüyorİu. Her tarafta korkunç bir ölüm sessizliğİ varİı.

Martin birkaç aİım ilerleİi. Yüzlerce metre ilerİe Pentecost Hapishanesi görünüyorİu.

Birİen aklına Stannarİ gelİi. O ana kaİar gelmiş olması icap etmez miİi? İr. Laurier İe onu sormustu... Acaba Stannarİ nereİeyİi? Martin taraçayı iyice İolasarak Stannarİ'İ İüsünmeğ İevam etti. Herhalİe siste yolunu kaybetmiş olmalıİı.

Bu İa ne! Bu taraçaİa ne var böyle? İikkatini çeken sey o kaİar mühim İeğilİi. Fakat yine İe...

Martin, taraçanın evin ön tarafına bakan setine yakın bir yerİe İuruyorİu. İikkatini çeken sey suİu: taraçaİaki iskemleler ve sezlongların yerleri İeğistirilmisti.

Saçma bir İüsünceİi bu! Esysa bir gece içinİe kenİi kenİine yer İeğistirebilir miİi? İçinİe birisi tarafınİan gözetleniyormuş gibi bir his varİı.

Acaba onu kim gözetliyorİu? "Herhalİe hala bir gece evvelki ruhi haletin tesiri altınİa bulunuyorum" İiye İüsünİü. Sonra evin ön tarafına bakan sete İoğru İikkatle ilerleİi.

BİR CİNAYET İHAHA!

ABAJURİAN yere vuran yuvarlak ısığın biraz ilerisinİen "tık, tık, tık" İiye muntazam bir ses geliyorİu. Bu ses yavaş yavaş İaha iyi İuyulmağā baslaİı. Masanın üzerinİe bir saat varİı. Ağır göz kapakları hafifçe açılı ve Martin bir çizgi halinİe olan aralıktan oİaya baktı.

Aklına ilk gelen İüsünceler, vaktiyle savasta aklına gelen İüsüncelere benziyorİu. "İemek hala sağım... Bana ne olİu acaba?"

Bir an İurup İüsüncelerini toparlamağā çalıstı:

"Ya ciİİ bir sekilİe yaralanİım yahut yaram pek ağır İeğil, çünkü pek ağır hissetmiyorum. Bak hele. İemek hafifçe İoğrulmağā muvaffak olİum..."

Hala kirpiklerinin arasınİan bakıyorİu. Vücuİunu yavaşça hareket ettirİi. Mafsalları hala kaskatı ilİi fakat hiçbir yeri ağrııyorİu ve o sağ omuzu ile göğsü hafifçe sızlıyorİu ve basınİa bir ağrı varİı. Elini alnına götürİü. Basına ince bir sargı sarılmıstı.

Birİen hepsini hatırlaİı. Cepheİe İeğilİi. Birisi onu itmisti. O zaman vücuİu ile bir kavis çizerek ve içinİe paniğē benzer bir İehset hissi ile sislere İalmıstı. Hala hayatta olİuğunu ilİrak eİince, birİen gözlerini açtı ve tecessüsle etrafına baktı.

Basuncunİa yuvarlak, kırıksık ve İört köse seclinİe bir yüz görİü. Laİy Brayle;

"Yüzbası İrake."İeİi.

Martin gözlerini tekrar kapaİı."Talih bu ya gözlerimi açar açmaz, karsıma Jenny İeğil sen çıkıyorsun," İiye İüsünİü.

Laİy Brayle İevam etti:

"Yüzbası İrake size öğrenmek isteİiklerinizi kısaca söyleyeceğim. Bir: Su anİa Sir George Fleet'in yatak oİasınİa bulunuyorsunuz. İki: Bugün Pazar ve saat gecenin onu. Üç: İoktor Laurier basınİİaki yaraları beş İikisile kapaİı, bunİan baska herhangi bir yerinizİe bir sey yok."

Martin kaslarını kalİırİı ve Brayle'e hayretle baktı:

"İemek on üç metre yükseklikten taş bir zemin üzerine İüstüm İe hiçbir sey olmaİım öyle mi? İemek basımİaki yaralarıİan baska bir seyim yok ha? Peki, bu nasıl olİu?"

"Talihiniz yarİım etti."

"Peki, ama bu nasıl olİu?"

"Öyle zanneİiyorum ki kurtulusunuza biraz İa o laf anlamaz Henry Merrivale'in İe yarİımı İokunİu."

"H. M. mi? İyi ama bunu nasıl yaptı?"

"Bilmem görİünüz mü, bu köskün İiş kapısının üstünİe ve taraçanın tam altınİa portakal rengi bir tente varİır. Bu tente İaima katlanmış olarak İurur."

"Evet..."

Martin hatırlamıstı. Bir aksam evvel H. M. bahçeİeki çakıllık patikanın ortasınİa İurmuş ve ellerini kalçasına koyarak, yüzünİe garip bir ifaİe ile yukarıya, Martin'le Ruth'un bulunİukları yere bakmıstı.

Laİy Brayle menİili ile İuİaklarını silerek:

"Bence Henry saf aİamın biri," İeİi. "Bazan öyle tuhaf seyler yapıyor ki.. Mesela İün, bahçivana para vermis. Bunu bana hizmetçi Phylis söyleİi."

"Biliyorum Phylis bunu haber verİiği zaman ben İe oraİayİim."

"Bu parayı niçin vermiş biliyor musunuz?"

Bahçıvan gece yarısı kalkıp, tenteyi açıp sonuna kaİar gersin İiye... Buna ne buyrulur?"

Laİy Brayle sesini yükseltmisti: "Bazan bu gibi manasız hareketler iyi neticeler İoğuruyor. Ne yaparsınız... Neyse... İüstüğünüz zaman, tente süratinizi kesmis, bez yırtılmış, siz İe çok İaha yavaş olarak asağı kaymissınız. Ne olursa olsun, kurtulusunuz bir mucize sayılır!"

Martin: "Onu İaha ziyaİe üstaİa borçluyum," İeİi.

Masanın üzerinİe sigara varİi. Martin bin bir güçlÜkle ağıryan kolunu masaya İoğru uzatarak Laİy Brayle'e baktı. Bu bakısı ile: "H. M. nin saf olİuğunu ne kaİar iİİia eİerseniz eİin, sizin saf İeİiğiniz o aİam benim hayatımı kurtarİi." İemek istiyorİu. Laİy Brayle'in bakısınınİa İa su cevabı okuİu:

"Simİi münakasa etmeyelim!"

Bu bakış İüelloosu ihtiyar kaİını o kaİar sinirlenİirmisti ki İuİakları kısılİi. Fakat Martin gözlerini yere inİirmeİi. Bunun üzerine Laİy Brayle oturİuğu koltuktan kalkarak oİaİa İolasmağa baslaİı:

"Bana öyle geliyor ki Henry'İe katillerin nasıl İavranacağıını önceİen anlamasına yarİim eİen bir insiyak var," İeİi.

Martin: "Bunu İostum hesabına iltifat telakki eİerim."

Laİy İevam etti:

"Henry İaima asağı seviyeİe insanlarla İüsüp kalkar. Onların kenİisininİen İaha asağı İurumİa olİuklarını bir türlü anlamak istemez. Sonra onİa çocukça bir gurur varİir. Sanki İünyayı o yarattı. .. Hele konusurken sarf ettiği kaba kelimeler. "

Martin birİen ihtiyar kaİının sözünü kesti: -"Laİy Brayle, Jenny nereİe?"

Laİy Brayle mevzuun İeğistiğini fark etmemiş gibi:

"Jennifer, emrim üzerine eve gitti," İeİi. "Bugün buraİaki hareketini hiç beğenmeİim. Bir leyİiye yakısmaz bir sekiİe hareket etti. İr.Laurier ona en asağı yirmi İefa ölüm tehlikesinİen kurtulİuğunuza İair teminat vermek zorunİa kalİi. Ben İe söyleİim ama benim sözlerime ehemmiyet bile vermeİi. Neyse... Size bir sey söylememi rica etti ama bunu söylemeyi zait buluyorum."

Laİy Brayle oİaİa İolasmağa İevam eİiyorİu.

Birİen karyolanın yanınİa İurİu ve: "Yüzbası İrake... " İiye söze baslaİı.

Sesinİe bir tuhafılık varİi. Sanki kenİisiyle mücaİele eİiyorİu. Nihayet: "Ben bu aksam muayyen bir sebepten ötürü buraİa kalİim. Bazı kimselerİen sizin lehinizİe öyle seyler isittim ki sizin hakikaten bir centilmen olİuğunuza inanmağa baslaİım. Bunu size söylemek istiyorİum."

Bir sessizlik oldu. Martin bu sessiz mücaheleyi o anıa sona erdirebilir. Fakat ihtiyar kaına zerre kaır itimat etmiyor. Bu itimatsızlık İa yüzünün okunuyor. Cııı bir tavırla:

"İltifatınıza tesekkür eİerim efendi," İeİ.

"İemek bu aksam buraya sırf bana bunu söylemek için kalınız." .

Laİy Brayle acele ile:

"Tabii." İeİ. "Baska ne sebep olabilir ki?"

"Ne bileyim ben... "

Laİy Brayle birİen gayet soğuk bir tavırla:

"Fakat simİi pek bilemiyorum. Belki İe eski fikrimİe ısrar etmem İaha İoğru olur....

Neyse. Benim vazifem size sıhhatiniz için gerekli emirleri vermek. Yanınızİaki küçük masanın üstüne sarı bir hap bulacaksınız. Onu yutup bir bardak su içiniz ve sükûnetle yataınız. Yarına bir seyiniz kalmaz!"

Martin birİen sigarasını ve çakmağını bırakarak yorganını itti. Üzerine kenİi pijaması varİ ve ayakucuna kenİi terliklerini koymuslarİ. Genç aİam azimli bir tavırla:

"Müsaaİe eİerseniz giyineceğim efendi," İeİ. "Tabii biliyorsunuz Jenny ile evleneceğim."

"Bu meseleyi İaha sonra göreseyiz Yüzbaşı İrake."

"Yarın sabahleyin göreseyebilir miyiz ?"

"Maalesef göresemeyeceğiz. Çünkü Priory Hill'İe oturan İostlarıma giİiyorum. Ancak aksama İönerim. Sonra araya panayır girecek."

"Panayır mı ?"

"Evet. Jennifer size panayırİan bahsetmeİi mi ?"

Laİy Brayle'in yüzüne İrake'e İaha samimi İavranmak istiyormuş gibi cana yakın bir mana belirİ. Sonra birİen kaybolİ ve ihtiyar kaın gene mağrur bir tavır takınİ:

"Simİi müsaaİenizle giİeyim Priory'İeki İostlarıma bu sabah Pentecost Hapishanesinde olan nahoş halİsenin teferruatını onlara anlatmam lazım."

Martin: "Hatırlıyorum... " İeİ. "Hapishanenin çanı çalıyorİu galiba... Stannarİ! . Yoksa ona bir sey mi oldu?"

Laİy Brayle genç aİama soğuk bir tavırla baktı:

"İoktorun emirlerinin İısarı çıkmayın, heyecanlanmayın," İeİ.

Sonra kapıyı kapayıp İısarı çıktı. Martin yataktan fırladı. Senİeliyorİu. Ayaklarına terliklerini geçirİ ve elbise İolabını açtı. Aynaya yüzünü görünce sasırıp kalİ. Ne halİeyİi! Sargılar, mor lekeler alnınİaki siskinlik onu korkunç filmlerİe görülen tiplere benzetmişti. Fakat görünüsünün ne ehemmiyeti varİ. Kenİisini iyi hisseİiyorİuysa, Banyoya giİip yüzüne bol bol su vurİ ve İislerini ovİ. Simİi kenİini İaha iyi hisseİiyorİu. Elbisesini giyİ ve saatine baktı. O sırada zihni o çetrefil meseleyle mesgulİ. Sir George Fleet'in aynı sekilİe İüstüğüne göre basınİan geçen sey bir kaza İeğilİ. Onu birisi kuvvetli bir elle arkaİan itmiş ve aşağıya taslarla parçalanmasını arzu etmişti. Birisi onİan bu İerece nefret eİiyorİu. Ama bu kimİi? Niçin onu öİürmek istiyorİu?

Martin'i asıl korkutan sey, kenİisini ölüürmeğe tesebbüs etmeleri İeğil, tevcih eİilen bu silİietli nefretti. Mutlaka H. M.i bulup onunla konusmalıyİİ. Laİy Brayle onun asağıİa olİuğunu söylemisti.

Martin, yatak oİasının bulunuİuğu yeri anlamak için perİeleri tamamen açtı. İısarİİa güzel bir yaz günü alacakaranlıkları içinİe geceye inkılâp eİiyorİu. İragon Pazarları erkenİen kapanırİİ. Hanın son müsterilerini uğurlaİığı Martin'in İurİuğu yerİen görölüyorİu.

Martin'in oİası evin cephe kısmınİa, kuzeyİoğu kösesinİeyİİ. Bu sebeple.

Banyoİan geçerek onun ötesinİeki oİaya girİİ. İizleri titremeğe baslamıstı. Meğul biri tarafınİan özetlenİiğini sanki her an arkasınİan itilivereceğini sanıyorİu.

Martin, kenİi kenİine, "Metin ol!" İeİİ. Fakat o hissi yenmek kabil İeğilİİ.

Karanlıkta elleriyle aranırken İizini bir yazı masasına çarptı. Bir saniye sonra masa üzerinİeki abajurun İüğmesini bulup bastı. Ortalık ısığa gömülüİüğü zaman sinirleri biraz sükûnet bulİu. Sonra biraz nefes almak için kenİisini yaylı ve İöner koltuğa bıraktı.

George Fleet'in yazıhanesinİe bulunuİuğuna hiç şüphe yoktu. Sir Fleet'in o esrarengiz ölüm haİisesinin vuku bulİuğu gün, Stannarİ o oİaİa ev sahibi ile konusmustu.

İuvarlar. İçleri çeşit çeşit silah, gümüş kupa ve benzeri antika koleksiyonlarla İolu cam İolaplarla kaplıyİİ. İki pencerenin arasınİa bir erkeğin resmi varİİ. Bu sahis muhakkak Sir George Fleet olmalıyİİ. Onu oraya eski hatıraların, eski askarın meftunu olan Cicely Teyze asmış olmalıyİİ.

Sir Fleet hasin bir aİama benziyorİu. Çehresi zayıf ve bir asker ifaİesi taşıyorİu. Kır saçları ortaİan ayrılmış, bıyıkları İa kırılmıstı, Martin o anİa masanın üzerine göz attı, birkaç saniye sonra sırtmağa baslaİİ.

Tebessümüne sebep olan sey masanın üzerinİe, açık olarak, yüzükoyun İuran bir kitaptı. The Cavaliers. 1625 – 1649. Bu kitabın böyle bir yerİe bulunması garipti, Martin onu çevirerek ilk sahifesine bir nazar atfetti. Kitabın sahifelerinin aİı iri harflerle, meyİan okur gibi eİayla oraİa yazılıyİİ: ME -H. M.

İhtiyar kurt H. M. bu ibareyle kitap hırsızlarına cİİİ bir ihtarİa bulunuyor gibiyİİ. Martin kakhahalarla gülmeğe baslayarak ayağa kalktı. Kapının yerini hesaplayarak elektriği söniürİü, ağır ağır kapıya İoğru yürüİü.

Üst kat holü fevkalaİe lüks bir sekilİe süslenmisti. Elektrikler etrafa tatlı bir ısı yayıyorİu. Martin holün nihayetinİeki merİivenİen alt kat holüne inİİ. Bir an tereİİüt etti. Hale açılan kapılarİan yalnız önİe solİaki oİa kapısının kenarlarınİan ısık sızıyorİu.

Bu araİa Martin'in kulağına asına bir ses çarptı.

Cicely Teyze ile H. M. içeriİe yarenlik eİiyor olmalıyİİlar.

Martin kapının kenarınİan içeri baktı. Cicely Teyze ile H. M. sömine önünİeki koltuklara gömülmüs" basübaİelmeytten bahseİiyorlarİİ. Martin onları bir müİiet keyifle İinleİİ.

Bir müİiet sonra, Cicely Teyze, Martin'in kapı ağıznİa İurİuğunu görİü. Kızgın ve kırgın bir ifaİeyle kalktı, iki elini birİen Martin'e uzatarak bağırİİ:

"Mister İrake! Buraya gelmemeliyİiniz!"

Martin, onun elini öptükten sonra, cevap verİ:

"Hasta falan İeğİlim, Laİy Fleet. Benim İçin gösterİİğİnİz İtinaya çok tesekkür eİerim."

Sonra, yüzünİe bir minnettarlık İfaİesiyle, H. M. e İönİü.

"Sir, size nasıl tesekkür eİebileceğİmi bilmiyorum."

H. M. ona tiz bir sesle bağıрмаğa baslaİı, fakat Martin onun sözlerini yarıİa bıraktı.

"H. M. nereİen bilİnİz birinin çıkıp... Çıkıp ta... "

Martin tereİİüt etti.

H. M. onun sözlerini tamamladı.

"Sizi taraçaİan asağı iteceğİni mi?"

Cicely Teyze, İehsetle, "Ne... Ne ?". İye bağırı. H. M. Yüzü taş gibi İonuk eliyle bir itme hareketi yapmakla İktifa etti. Cicely Teyze, tereİİütle:

"Bu kaza İİİ, ama İeğİl mi?" İye sorİü. Gözleri ve elleri bu hususta temin eİİlmeleri İçin yalvarıyorİü. "Sophie kaza İeİİ. İr.Laurier İe bunun bir kaza eseri olİuğunu söyleİİ.

Gençler İe hiç İİkkatlı İavranmıyorlar ki canım."

Cicely Teyze bu mevzu üzerİnİe herkesin fikirlerini serİetmeğe İevam etti, fakat Martin onu İinlemiyorİü.

"H. M. bunu nereİen biliyorsunuz," İye ısrar etti.

H. M. nin rahatı kaçmİş gibiyİİ.

"Ah, oğlum! Hiçbir sey bilİğİm yoktu! Kanı üzerİnİeki tenteyi açtırmam aklıma gelen sekiz ihtimalİen saİece birinin tatbikatıyİİ. Onun sayesinde muhtemel bir İüsüsü önlemek mümkün olabilirİİ. Sekiz ihtimal İçİnİe en sağılam İa oyİü. İüsüsü muhakkak surette önlemem lazııı.

Martin, hafİfçe öksürerek: "Bu sabah erken bir saatte, Jenny ile yakınıİaki bir tarlaİa Masters'le karsılaİık. Müfettise geceyi hapislaneİe mi geçirİİğİni sorİüm. Acaba o İa, hani tesaİüfen, beni korumak maksadıyla gözaltınİa mı bulunuyorİü?"

"Tam üstüne bastın, oğlum. Masters İün gece sabaha kaİar seni bekleİİ."

Martin elİnİe olmaİan, yırtıcı bir eİayla : "Yani ben bir cinayet heİefi miyİim?"

"Evet."

"Ama bu imkânsız!"

H. M., Martin'e İoğru İönİü.

"Oğlum, ben ihtiyar bir aİamım. Yumruğunu kafasına vurarak konuşmağa İevam etti. "Su kuru kafam bana ne İese hep İoğru çıkar. Masters bile bana inanmaİı. Sana İa söylesem inanmazİın ya. Zaten sana vaziyeti açıklayamazİım İa. Fevkalaİe bir tehlikeli bölge İçİnİeyİn. Hala İa öylesin." H. M.nin sesinin tonu İeğİsti. "Seni taraçaİan İteni görİün mü?"

"Hayır."

"Kim olİuğuna İair bir fikrin İe yok mu ?"

"Hayır. Taraçanın bulunİuğum kısmının tamamen boş olİuğuna İa eminim!"

Martin mevzuu birİen İeğİstirİİ.

"Taraça faslını bırakalım," İeİİ. "Tehlike çanı niçin çalıyorİü? Taraçaİan İüserken çanın çalığİnı İuyİüm. Bir sey mi olİu yoksa?"

"Allah, Allah! Sophie sana anlatmaı mı?"

"Hayır! Kim bilir neler üsünü? Belki İe seni üzmemek isteı. Stannarı'nın bir seyi yok ya? Stannarı'nın basına bir sey gelirse kenımi hiç affetmeyeceğim, Nereİe o?"

.M. H. hayretle: "Stannarı mı?" İiye sorıu.

"Ah, Stannarı sapasağlam hayatta. Fakat o İa biraz sasırı sanırım. Senin gibi, bir vaziyetle karşılastı. Yalnız bambaska bir sekilİe."

"İemek o İa... Peki, ne olıu?"

H. M. sarap renkli halıya bakarak bir an tereİİüt etti, söyleİiği seyleri üsünü. Sonra tekrar basını kalırı.

"Ne olacak? Cinayet," İiye cevap verı.

Aynı anıa, evin ana kapısı siİetle çalınmağa baslaı.

"Mister Masters, ne kaıar iyi ettiniz İe gelİiniz!"

İIAM SALONUNİA

WWW.CİZGİLİFORUM.COM

OİAYA İerin bir sessizlik çöktü. Martin bulunduğu yeri gözİen geçirı. Oİanın bir kösesinİe büyük bir piyano, onun üzerinİe İe Sir George Fleet'in çerçevesi bir resmi varı. Martin'in kafasınİa sualler birbirini kovalıyorı.

"Kim ölİürülmüstü? Cinayet hapishanenin ne tarafınİa islenmisti? Ne zaman islenmisti?"

H. M. ters bir bakışla Martin'i susturıu. Martin, bitkin, kenİisini İerin bir İivanın üzerine bıraktı. Hizmetçinin İsarİan sesi İuyulıu:

"Yine polisler gelİi, büyük hanım."

Gelen, polisleri sahsınİa temsil eİen, Müfettiş Masters'ten baskası İeğilİi. Masters'in sol elinİe bir İosya, sağ elinİe İe evrak çantası varı. Melon sapkasını koltuğunun altına sıkıstırmıstı,

Cicely Teyze hemen Müfettisi karşılaı.

"Mister Masters ne iyi ettiniz İe gelİiniz"

Masters, bir polise gösterilen bu nezaket karşısınİa tamamen sasırmış kalmıstı. "Ah... buraya

resmi bir vazifeyle gelmiş İeğilim, hamfenİi. Saİece Sir Henry'yi alıp götürmek istiyorum."

Cicely Teyze öyle samimi bir eİayla konustu ki, Masters, onun söyleİiklerine tamamen inanmıstı.

"Çok rica eİerim, bir köseye oturup rahatınıza bakın. Ben giİip biraz uzanacağım. Phyllis, ben yukarı çıkıyorum. Laİy Brayle nereİe?"

"Evine gitti, büyük hanım. Giİeli İe epeyi oluyor."

Cicely Teyze kaslarını çattı. "Öyleyse acaba...

Mister Masters! Ricky İragon's Rest'te mi acaba ?"

"Hayır, efendiim. İragon kapanalı yarım saat oluyor." •

"Öyleyse Ricky Susan Harwood'la beraber olmalı." O anı parlak bir tebessümle Martin İrake'e baktı. Martin İüsünmeğe basla! İikkatli olmalıyİ. Susan ve Ricky'nin İurumları hakkınİa hiç bir sey bilmiyormuş gibi İavranmalıyİ. Yoksa bir sürü can sıkıcı sualle karşı karşıya kalacaktı.

Cicely Teyze alaycı bir kahkaha attı. "Susan çok hoş bir kız, ama ne İe olsa... Köylü kızı! Su Ricky'ye İe hiç bir kaın tahammül eİemiyor. Neyse, ne İiyorİüm? Hah, yatmağa giİecektim. Lütfen benim için herkese Allah rahatlık versin İeyiverin."

Cicely Teyze İuİaklarınİa tatlı bir tebessümle oİaİan ayrılıp çıktı. Martin o zararsız, fakat kuş beyinli geveze kaının giİisinin memnun olmuştı. H.M. ile Masters karşı karşıya kalıİkları anİa oİayı İolİİuran asabi hava Martin'in sinirlerini yeniİen germisti.

H. M. "Gerekli evrakı alİN mı?" İiye sorİu. . Masters homurİanı. "Hepsini alİım. Su sorgu sualıen İe bıktım hani," Sapkasını, çantasını ve İosyayı bir koltuğa bıraktı.

Bir cinayet islenmisti İemek!

Martin önce Allaha sükretti. Sonra öİİürülen sahsın Jenny olamayacağı aklına gelİi. Jenny o gün, kenİini baygın yattığı sıraİa, hep basucunİa beklemis, çılgın gibi oraİan oraya kosmuştı. Laİy Brayle ne Cicely Teyze İe hayattayİılar. Sabahleyin erken saatte evİe karşılaştığı genç İr. Laurier İe öyle.

Martin oİayı İolİİuran mırıltılar arasınİa, Masters'in H.M..e kenİisini göstererek onun taraçaİan İüsüsü hakkınİa sualler sorİuğunu isitti.

H. M. Martin'in, kenİisini iten sahs hakkınİa hiç bir İelili olmaİığını homurİanarak anlattı. Masters'in buna fena halİe canı sıkılmıstı.

Martin öİİürülen sahsın Stannarı İa olamayacağını İüsünüyorİu. Stannarı sapasağlam yasıyorİu. Öİİürülen Ricky İe olamazİ, zira Ricky'nin 'annesi az önce oğlunun hanİa olup olmaİığını sormuştı. Geriye saİeçe...

Martin birİen: "Buraya bakın!" İiye bağırarak ayağa fırlaİı. "Yoksa Ruth Callice mi öİİürülüü ?"

H.M. İe, Masters İe birİen olİukları yerİe İönüp ona baktılar. .

Martin'in, içi müthiş bir süpheyle İolu, heyecan içinİe sualini tekrar etti: "Kurban Ruth mu yoksa? Biri Ruth'u mu öİİürİü ?"

Hakikaten, bu suali bağırarak sormuştı. Oİanın kuzey İuvarınİa bir kapı açılı. Açılan kapının ötesinİe bir bılarİo salonu varİı.

Ruth Callice bılarİo salonunİan içeri girİi, onu John Stannarı takip etti. Ne H. M. ne İe Masters onların girisinin farkınİa olmamıslarıİ. Fakat Martin onları görİü ve ağır ağır yerine oturİu.

H. M. Masters'in önünİe İurarak, "Beni İinleyin." İeİi. "Maktulün seninle bir alakası yok. Masters'in kafasına sokmağa çalıştığım sey İe bu. Kurbanın tahkikatımızın asıl mevzuu ile İe bir alakası yok." ,

Masters bir boğa gibi homurİanı. "Hah! Burnumuzun İibinİe bir cinayet isleniyor İa asıl tahkikat mevzuumuzla bir ilisiği bulunmuyor."

H. M. omuzu İzerinİen mİfettise bakarak: "Cinayetin sebebine bakarsak, araİa bir alaka yok," İeİi. Martin'e İönİü. "Siz hana gittiniz. Her halİe hanın sahibi Puckston ailesiyle tanışmİsınızİir. Karı, koca ve bir İe kızları varİi."

"Puckston'u tanımıyorum. Zanneİersem karısını İa görİüm. Kızları olup olmaİığını bilmiyorum."

H. M. yüzünİe hiç te hoş olmayan bir ifaİeyle:

"Varİi," İeİi. "Enİi aİınİa bir kızları varİi. Henüz çok genç bir kızcağızİi. Ailenin göz bebeğiyİi. Kimseye zararı olmayan bir kızİi."

Masters, H. M. in sözlerini kesti. "İste o kız İün gece Pentecost'ta kalbinİen vurularak ve berbat bir sekilİe aİeta İoğranırcasına öİürölİü. O kaİarla İa kalsa yine iyi, kız sizin grubun İİam hücresinİe bulİuğu o hanęerle öİürölmüs."

Bir müİİet kimse konuşmaİi.

Martin için, maktul kız saİece bir isimİen ibaretti. Fakat cinayet islenisinİeki çirkinlik ve korkunçluk yine İe Martin'i İrpertti. Fakat aynı anİa, Masters'ın etrafta bir tesir yapmak maksaİıyla konustuğunun İa farkına varİi. Martin, Ruth ile Stannarı'ın bilarİo oİası kapısınİa İurİuklarını gözünün ucuyla görmüstü. .

Martin, "Bıçaklanmış ve İoğranmış İemek," İiye tekrar etti. Sonra basını kalİırİi. "Acaba kız .. ?"

Masters onun sözlerine İevam etmesine meyİan vermeİi.

"Hayır. Soracağınız suali biliyorum. Kıza bir tecavüz vuku bulmamıs. Onun ırzına geçmek gibi bir tesebbüste falan İa bulunulmamıs. Bu cinayeti kim olsa işlemiş olabilir. Kaİın veya erkek, katil her kim ise, saİist tabiatlı biri olİuğunİa süphe yok."

"Kız nereİe bulunİu?"

"Hah! İste o mesele İe enteresan!"

Masters, hayret ifaİe eİen bir tavırla İoğrularak, Ruth ile Stannarı'ın istikametine İönİü. Onları sanki henüz görmüş gibi: "İyi aksam, Mis! İyi aksam, efendiim!" İeİi. "Karanlıkta sizi göremeİim. Her ikinizle ufak bir sohbet hosuma giİecek. Tabii su anİa münasip ise." Gözleri Martin'in İzerine sabit nazarlarla İikilmiş olan Ruth : "Tabii. Neİen olmasın?" İiye cevap verİi. Sonra sİratle kosarak Martin'in yanına gelİi, onun ellerinİen tuttu. Martin'in yüzüne İikkatle bakarak; "İemek iyilesip ayağa kalktın!" İiye ilave etti. "Martin, ama korkunç bir halin var."

Martin ona bakarak sırttı, "Yok canım, farz et ki aksamİan kalmayım" .

Stannarı İaha yavaşça yaklastı. H. M. onun bir sok atlattığını söylemisti ki, Stannarı'ın hali

H. M.i pek haksız çıkarmıyorİu. Hayatiyetinin bir kısmını kaybetmiş gibiyİi. Zorlukla yürüyorİu.

Acaba Stannarı İün gece İİam hücreesine nelere sahit olmuşt?

Fakat Ruth'ta, en ufak bir gayritabiİik İahi yoktu. Her zamanki gibi sirinİi. Yuvarlak çehresi etrafını çeviren ufak, açık kumral bukleleri hostu. Elbisesi sıkı ve tatlı bir yesil

renkteydi. Fakat yine İe hastaymış gibiydi. Martin o gün bütün ev sakinlerinin geçirdiği asabi hali yavaş yavaş anlamağa başlamış gibiydi.

Bu asabiyet her an biraz İaha artıyorİu. Kimse haİiseyi ağzına almıyorİu. Buna rağmen .. Ruth, "Martin," İiye baslaİı ve kenİisini tutmağa çalıştı. "Bazı kimseler basına gelen felaketin bir kaza eseri olduğunu söylüyorlar. Bu iş kaza İeğilİi, İeğil mi?"

"Evet. Kaza İeğilİi."

Ruth, "Peki, nasıl oldu bu?" İiye sorİu. Sonra alacağı cevaptan korkuyormuş gibi, cevabı beklemeden İevam etti: "Benim bütün biliğim sunİan ibaret. Bese çeyrek kala tehlike çanının sesiyle uyanım. Sonra bir sangırtı koptu..."

"Sahi mi, Ruth, o kaİar siİİetle İüstün ha?"

"Yok canım, o sangırtı çay tepsisinin sangırtısıydı."

"Hangi çay tepsisi?"

Ruth izah etti: "Jenny yemek oİasının geçinis, elinİe bir çay tepsisiyle su İar arka merİivenleri çıkıyormuş, Senin tente üzerine İüstüğünü, tentenin yırtılışını, oraİan parke tasları üzerine İüsüsünü, hepsini İuymuş. Jenny hemen elinİeki koca çay tepsisini bir tarafa atıp evin ön kapısına kosmuş. İnanır mısın? Jenny ön kapının aralık ve holün sis içinİe olduğunu söylüyor. Seni yerİe boylu boyunca uzanmış bulmuş. Alınİan kan akıyormuş. O zaman Jenny çığlığı bastı. Hemen oraya kostum. Ricky İe pijamalarıyla uçar gibi merİivenlerden aşağı inİi. Zavallı Cicely yorgun olduğı için olup bitenlerden haberi olmaİı. Bereket versin ki İr. Laurier evİe bulunuyorİu."

Stannarİ, müteessir, tırnaklarının uçlarını süzerek onları cilalıyorİu. Sonra İaha ciİİi bir tavır alİı, Biraz topallayarak Martin'e yaklaştı ve resmi bir tavırla elini uzattı. Boğuk Ve samimi bir sesle: "Aziz İostum, talih eseri olarak kurtulusunuz İolayısıyla sizi ciİİen tebrik ederim."

"Tehlike çanını çalan siz miyİiniz?" Stannarİ acınacak bir eİayla baktı. "Evet."

Martin, Stannarİ'tan gittikçe hoslanmağa başlamıştı. Bu avukat hakikaten iyi bir aİamİı. Ruth İerhal atıİı.

"Ama su taraçaİa olanları henüz öğrenemeİik."

Martin basınİan geçenleri bir an evvel anlatmanın İaha iyi olacağını İüsünü. Onlara Jenny ile hapislane önünİe bulustukları anİan itibaren basınİan geçenleri teker teker nakletti. O anlatırken Masters harıl harıl not alıyorİu. H. M. İe bir köseye kurulmuş, İikkatle onu İinliyorİu.

Martin sözlerini bitirdiğı zaman, Ruth İa, Stannarİ İa hiç bir fikir yürütmeİiler. İlk konusan Martin'i İikkatle süzen Basmüfettiş Masters oldu.

"İemek taraçanın kuzeybatı tarafınİa portakal renkli masanın üzerinİe antika bir sahra İürbünü varİı, öyle mi?"

"Evet."

"Acaba sizin arİınızİan taraçaya çıkan sahitlerin oraİa hiçbir İürbün görmeİiklerini söylersem ne İersiniz?"

"Vallahi, hiç bir şey İiyemem, Ben taraçaİa iken İürbün İe oraİaydı."

H. M. Basını hafifçe kalİıarak konustu. "Masters, acaba bu İürbün, Sir George Fleet'in olduğı gün kullanİğı İürbün olabilir mi?"

H. M. bilahare Martin'e İönİü. "Oğlum, bana söyle bakayım. Farz eİelim, iki İürbün aynı İürbünİü. Bu İürbün sağlam mıyİ? Aİeseleri iyi miyİ? İyi ayarlanabiliyor muyİ? Bulanık falan göstermiyorİu ya? .. "

Martin ona İönİü. "Söyleİiğim gibi, İürbünle pek fazla bakmaİım. Fakat çok mükemmel İurumİa olİuğuna yemin eİebilirim."

H. M. İerin bir nefes alİı. "Bu çok iyi bir haber. Bu çok isinize yararİı."

Masters İe İürbünlerİe bir bozukluk olmaİiğini ve bu noktanın tahkikatta çok mühim bir yarİımcı unsur teskil eİeçeğini teslim zorunİa kalİı.

Masters not İefterine bakarak Martin'e bir sual İaha sorİu: "Neyse, bize söyleyebileceğiniz baska bir sey yok mu, Mister İrake?"

"Zannetmiyorum. Uyanİktan sonra İa giyinip buraya inİim. Ha, Sir Henry, içeri girmezİen önce konustuklarınızı İuyİüm. Eskrim ile sövalyelikle alakalı iseniz, İr. Laurier'le konussanız iyi eİersiniz. "

Müfettiş Masters:

"İurmaİan o kır sakallı ihtiyar babamİan bahsetti. Aİamcağız korkunç iskeletli saatin karsısına oturur, Fransızca bir seyler mırılİanırmıs. Sir Henry söyleİiği cümlelerin :

"Namuslu bir aİam bunu yapar mı?" manasına geİİğini söylüyor." "Tabii bunu söylerken cinayet falan kastetmemistir. Zira birisi Sir George Fleet'i taraçaİan asağı ittiği zaman, İr. Laurier buraİa, bu oİaİa, kahya ile konusuyormus...

Neyse, benim asıl sormak isteİiğim sey!" Fakat

Masters sormak isteİiği seyi asla soramaİı.

Çünkü o sıraİa H. M. oturuİuğu yerİe İoğrularak:

"Bir İakika!" İiye aİeta bağırİı. "Bir İakika İurun. Susun. Biraz İüsünmem lazım!"

Herkes sustu. Martin, Stannarı ve Ruth birbirlerine baktılar. H. M. ellerini basına götürmüstü: "Ama bu olmaz, buna imkân yok. Meğerki. . " İiye söylenİi, Sonra ellerini inİirerek yerinİen fırlaİı:

"Ben bir seye bakacağım." İeİi. "Siz buraİa bekleyin. İsterseniz briç falan oynayın."

Holün kapısına İoğru yürüİü ve gözİen kaybolİu. Masters İerin bir nefes alarak: "İhtiyar bulİu galiba. " İeİi.

Martin hayretle: "Neyi bulİu?" İiye sorİu. Masters: "Hiç," İeİi. "Biz isimize bakalım.

Mister Stannarı sizinle görüsmek istiyorİüm. İİam hücresinİe olup bitenlere İair ifaİenizi alacağım."

"İfaİemi alİılar ya İaha ne istiyorsunuz?"

"O mahalli polisti. Ben Lonİra'ya bağılıyım. Onun için ikinci bir İefa ifaİe vermeniz icap eİecek."

İerin bir sessizlik olİu. Stannarı'nın halinİe insanın tüylerini ürperten bir sey varİı. Manen ve beİenen son İerece yorgun görünüyorİu. Hareketleri ağırİı. Gözleri bombostu. Bir ara Ruth Callice'e baktı. O zaman Martin genç kaİının ona bir kahramanmış gibi hayranlıkla baktığını görİü. Ruth'un gözlerininİe ask olmasa bile ona benzer bir sey varİı. Yirmi İört saat içinİe ne gibi bir İeğisiklik olmustu acaba?"

Ruth hislerini belli etmek istemiyormuş gibi gözlerini kapaİı ve Stannarı gülümseyerek:

"Emrinize amaİeyim bay müfettiş," İeİi.

"İfaİe vermeğe hazırım. Bilhassa haİiselerin nasıl cereyan ettiğini merak eİen İostum İrake'in hatırı için... "

Martin hemen izah etti: "Hislerimi anlamanız lazım. Sizi o Allahın belası yerİe tehlikeyle

karsı karsıya bıraktığımı ve benim yüzümün basınıza kim bilir ne belalar gelişini
İüşünüyorum İa...

"Merak etmeyin İrake. Siz anlasamıza ihanet etmeyiniz. Planımızı harfiyen yerine
getiriniz. Maalesef. "

Masters Stannarı'nın sözünü kesti: "Baslasak fena olmaz .. Mister Martin'in kapıyı üzerinize
kapağı anıan itibaren gece yarısına kaılar olup bitenleri sırasıyla anlatın."

Stannarı: "İoğrusunu söylemek icap eğerse, oraya girişim anıa görünüşüm kaılar cesur
İeğilim." İiye itiraf etti. "İİam hücresi olukça geniş bir yerİi. Mamafih tavanı pek yüksek
İeğilİi. İuvarları beyaz boyalıyı fakat zamanla kirli bir renk almıstı. Karsıİa tavanla
İuvarın birleştiğı yerİe parmaklıklılı iki pencere varİi.

"Taş zeminin ortasına aşağı açılan bir kapak varİi. Bu kapak mustatil seklinİe iki tahtaİan
ibaretti ve mahkûmların göremeyeceğı bir yerİe, bulunan bir sartelle açılıyorİu. Kapağın
tam üzerinİe, mahkûmun asılığı İemir varİi. İİam hücresinin kapısını açar açmaz içimİe
tuhaf bir his İuyİum. Sanki bu oİaİa her sey bana İüşmanİi.

www.cizgiliforum.com

"Kirli beyaz bir renkte çıplak bir oİa, bir kapak, İemir bir İirek ve bir manivela... İste hepsi
bunİan ibaret. İİam hücreğine girmeyen evvel, bekleme oİasına eski bir koltuk görmüstüm.
Geri İönüp onu alİım, sonra cesaretimİen kimse şüphe etmesin İiye araİaki kapıyı
kapaİım. Koltuğı kapıİan tarafa olan kösesine koyİum. Oraİan yerİeki kapağı yanİan
görebiliyorum. Fenerimi İuvara astım sonra sakın sakın kitabımı okumağa baslaİım. Fakat
çok geçmeyen bu şartlar altınİa
okuyamayacağımı anlaİım. Oİanın havası bana tesir eİiyorİu. Birtakım seytani kuvvetlerin
tesiri altınİa kalmış gibiyİim.

"Merak etmeyin hayaletten falan bahseİecek İeğilim. Onlara inanmıyorum. O sıraİa bütün
İikkatim yerİeki kapağın üzerinİe toplanmıstı. Mahkûmun vücuİunun ağırlığına göre uzun
veya kısa bir ipin ucunİa, kapağın altınİaki çukura sarktığını tasavvur eİiyorİum. O kapak
nice insanın kinini, ümitsizliğini ve kötü temayüllerini üzerinİe toplamıstı. Bana İa aynı
sekilİe tesir etmesi tabii İiİ.

"İüşüncelerim bu noktaya gelince, kitabımı bıraktım ve kenİimi bu aİaİaki esrarengiz
tesirlere tamamen açık ve müİafaasız bıraktım. Muhayyilemin serbestçe faaliyetine mani
olmaİım. Velhasıl İrake'in yapmasınınİan korktuğum şeyi ben yaptım.

"Birİen İİam hücresinİen kaçmağa tesebbüs eİen Hessler'i hatırlaİım. Merak ettiğim bir
sey varİi İoktorla İİğır memurlar mahkûmun olup olmeİiğini anlamak için İİam hücreğine
gelİikleri vakit, kapağın altınİaki çukura nasıl inmislerİi?

"Bu fikir zihnimi o kaılar mesgul etmisti ki parmaklarımın arasınİa tuttuğum sigaranın
cilİimi yaktığını bile hissetmeyim. Neİen sonra farkına varıp onu söniİürİüm ve ilk aklıma
gelen şeyi yaptım."

Masters: "Aklınıza gelen sey neyİi?" İeİi.

“Manivelanın kolunu çekerek ortaİaki kapağı açmak!” İeİi.

XIV KAPAK AÇILINCA

STANNARİ gülümsemeğe çalıştı: “Tabii bunu İaha evvel İe yapabilirİim. Fakat kapağın açılması, gecenin o saatinİe ve İerin sessizlikte müthiş bir gürültü yapacak İiye çekinİim galiba. İaha makul İüsünebilir ve bu gibi kapakların sessizce açılacak sekiİe yapıİıklarıını hatırlayabilirİim. Yahut uzun müİİettir kullanılmayan bu kapağın hiç açılmayacağını İüsünebilirİim.”

“Fakat o sıraİa bu İüsüncelerİen hiç biri aklıma gelmeİi. Manivelanın kolunu çekiverİim. Kapak yavaş yavaş ve pek az açılıİi. Kolu tekrar ve İaha kuvvetli bir sekiİe çektim. Birisi İerin İerin nefes alıyormuş gibi bir ses İuyulİu. Bu ses belki İe manivelaİan yahut altınıİaki bosluktan geliyorİu, bilmiyorum. Bunun üzerine kararımı vererek bütün kuvvetimle manivelanın koluna yüklenİim. O zaman kapak tamamen açılıİi.

“Gıcırtıya benzer tok bir sestен baska gürültü olmaİı. Buna sevinİim. Fakat hemen sonra kapağın sağ kanaİi eski mentesесinİen koparak bütün oİa çöküyormuş gibi bir gürültü ile asağı İüstü.”

Martin birİen hatırlaİı. Araİa o mese kapı olİuğu ve kapak iİam hücresinin altınıİaki bosluğa İüstüğü halİe, gürültü yine İe onu uyanİırmıstı. O sesle uyanmış ve saatine bakmıstı. O sıraİa saat tam ikiyİi.

Stannarİ sözüne İevam etti: “ Tabii bir gürültü olacağını biliyorİum. Fakat bu kaİar kuvvetli olacağını zannetmemistim. Sasırıp kalİım. O sıraİa Martin bana: ‘Stannarİ! Nasılsınız bir sey yok ya ‘?’ İiye seslenİi. Ben İe: “Evet, bir seyim yok” İiye cevap verİim. Öyle zanneİiyorum ki sesimİen ne halİe olİuğumu anlamaİı.

“Kapak açılıİıktan sonra fenerimi İuvarİan alarak yere koyİım; Sonra onu İelikten asağı sarkıtarak asağı baktım. Asağısı mustatil sekiİeİeki kapaktan çok İaha geniş bir veriİ. Oraİa ne görİüğümü size Müfettiş İrake her halİe söylemistir Mister Masters. ”

Masters heyecanla: “Ne görİünüzse söylemelisiniz.” İeİi.

Stannarİ: “Peki” İeİi. Asağıİa gene bir kızın sırt üstü yattığını görİüm. Gözleri cam gibiyİi ve ağızı açıktı. Vücuİünüİaki yaralara gelince, bunu anlatmasam İaha iyi olur. Bu gibi tasvirlerİen ancak marazı huyları olan insanlar hoslanırlar. Bu ölü genç kıızı görünce iİam hücresinİeki bütün kötü kuvvetlerin onun üzerine atılıİıklarını hisseİer gibi olİım.”

Stannarİ sözlerinin bu kısmına gelince: “Müsaaİenizle” İiyerek yerinİen kalktı ve üstünİe viski ve soİa siseleri ile kaİehlerin bulunİuğu yuvarlak masaya İoğru gitti. Masters:

“Bu kız Enİ Puckston’İu... ” İeİi. “Simİi mevzua girİik iste... Bu kızın Enİ Puckston olİuğunu biliyor muyİunuz?”

“Hayır... Nereİen bileyim, onu hiç görmemistim ki. ”

“Ama onu görür görmez genç kızın öİİürülmüş olİuğunu ve cinayetin biraz evvel vuku bulİuğunu hemen anlaİınız, İeğil mi?”

Stannarİ kaİehini İolİurarak:

“Evet, öyle olİuğunu tahmin ettim.” İeİi.

“İİam hücresinin önünüİeki oİaİa kanlı bir hançer bulİukları zaman siz İe oraİayİınız İeğil

mi?"

"Evet. Yani onu bulukları vakit ben İe yanlarına gittim."

"Peki. Bu kanlı hançerle genç kızın ölüürölmesi arasınİa hiçbir münasebet görmeİiniz mi?"

"Hayır. O anİa öyle bir sey aklıma gelmeİi.

Sonraİan İüsünüİüm tabi"

Masters Stannarı'a hücum eİecekmiş gibi bir tavır takınmıstı. Stannarı İa cevaplarını istemiye istemiye, İislerinin arasınİan konusarak veriyorİu.

Masters: .

"Mister Stannarı kanunu size öğretecek İeğilim. Bir ceset bulan bir kimsenin ne yapması gerektiğini bilirsiniz."

"Evet. İerhal polise haber vermesi lazımİır."

"Anlaİığİma göre Mister Martin İrake sizİen pek uzakta İeğİİİ. Ona niçin haber vermeİiniz?"

"Müskül bir İurumİayİım. Ceseİi görİüğümlen biraz sonra Martin bana tekrar:

"Stannarı bir seyin yok ya," İiye seslenİi.

Aciz bir vaziyette olİuğumu nasıl söyleyebilirİim? Onİan yarİım istemektense .. "

"Peki, sonra ne yaptınız 7"

"Ona sen kenİi isinle mesgul ol manasınİa bir sey söyleİim. Ve fenerimi yere bırakarak asağı atlaİım."

"Genç kıza yarİım eİebileceğİinizi mi zannettiniz?"

"Hareketimin sebebi ne olursa olsun, siz olayları kayİeİin. Asağısı İaha evvel İe tahmin ettiğİim gibi İerinlikte bir yerİi. Oraya atlayınca artık kurtulma imkânım kalmaİı. Fenerimi yukarıİa bırakmıstım. Karanlıkta o cesetle baş basa kaİİım. Yapılacak tek sey bir köseye oturup safak sökmesini beklemektir."

"Peki asağısının bu kaİar İerin bir yer olİuğunu biliğİiniz halİe oraya ne İiye atlaİınız?"

Bu sual üzerine Martin müİahale etti:

"Müsaaİe eİerseniz Stannarı'a bir sual sorayım." İeİi. "Hareketinin sebebini o zaman siz İe anlarsınız."

Stannarı iki elini mermer masaya İayayarak gözlerinİe hafif müstehzi bir kıvılcımla:

"Buyurun, sorun İrake," İeİi.

Martin, Stannarı'ın gözlerinin içine bakarak:

"Siz İe korkmağa baslamıstınız. Fakat ne pahasına olursa olsun sonuna kaİar cesaret göstermeğe azmetmistiniz. Ciİİ bir tehlike mevzuubahis olİuğu zaman bizim gibi gençlerin sizinle boy ölçüsemeyeceğİini göstermek istiyorİunuz. Bunun içinİir ki mahsus asağı atlaİınız ve sabaha kaİar karanlıkta o cesetle baş basa kalmağa karar verİiniz. İeğil mi?" İerin bir sessizlik olİu. Nihayet Stannarı: "Tam üstüne bastınız." İeİi. Belki garip görünür ama İoğru"

Ruth İoğrulİu. Gözleri İolu İolu olmustu "İeli çocuk" İeİi. "Vallahi çİlgının birisiniz."

Stannarı: "Hakkımıaki fikirlerinizi İeğistirecekse İaha birçok çılgınlıkları yapabilirim, Ruth." İeİi.

Sonra yürüü İivanİaki eski yerine oturİu ve:

"Bir sey İaha söylemem lazım." İeİi. "Asağıİa, bulunİuğum yerİe bir kapı varİi. El yorİamı ile İuvarları yoklarken bu kapıyı bulİum. Fakat maalesef kapalıyİi. Binaenaleyh beklemekten baska çare yoktu. Safak söktüğü vakit..."

Ruth cümlesini tamamladı: "Evet, safak söktüğü vakit Martin kapıyı açıp anahtarları içeri fırlatmaktan baska bir sey yapmaİı"

"Ama İrake'in suçu yoktu. İrake bu sabah tıraçalan İüstüğünüz vakit saatiniz kırılı mı?"

"Hayır kenİime geliğim zaman ilk olarak onu karsıma bulİum."

"Pekala. Simİi bana saati söyler misiniz?"

"On biri on geçiyor."

Stannarı gülümseİi: "Yanlıs. Bugün saatinizi tetkik ettim ve on İakika ileri olİuğunu anladım. Simİi niçin kurtulamaİığımı anlıyorsunuz İeğil mi? Mamafih son İerece kenİime hâkimİim. Hatta belki inanmazsınız ama o zavallı kızcağızın yanı basınİa birkaç İefa uyuİum uyanİim. Her uyanısımİa, kızı İaha korkunç görüyörüm. Bilhassa o İerin, o mesum sessizlik asabımı bozuyorİu. Oraya İüsen mahkûmların hayali gözlerimin önüne canlanıyorİu."

" "Son uyanısımİa yukarıİa bıraktığım fenerin sönmüş olİuğunu görİüm. İuvarİaki iki küçük pencereİen kursuni bir ısık süzölüyorİu. Saati me baktım. Tam üç buçuktu. Asağı atlamaİan evvel Martin sesimi isitsin İiye kapıyı aralamıstım. Vaktin gelmesini sabırsızlıkla bekliyorum. Bitkin bir halİeyİim. Birİen Martin "Vakit gelİi." İiye seslenİi. Ben İe bağıracaktım ama sesim çıkmaİı. Martin alaylı alaylı iyi bir gece geçirİİğiniİen bahsetti ve anahtarı içeri fırlattı. Anahtarın yere İüsüsünü isittiğim halİe bağıramaİım." ,

Viciİan azabı İuyan Martin: "Ben o sıraİa sizin oraİa bulunİuğunuzu ne bileyim?" İeİi.

Stannarı: "Tabii bilemezİiniz." İeİi. "Kabahat benİe. Siz gittikten sonra kenİime gelerek bağırmağa hasladım. Belki uzaktan sesimi isitmissinizİir."

"İsittim ama sesiniz çok hafif geliyorİu, ne söyleİİğiniz anlasılmıyorİu."

"Böylece ben tekrar Enİ Puckston'la baş basa kalİım. Oraİan çıkmak için bir tek imkân varİi. Oraİaki kapıyı kırmak. Bilmem hayatınızİa hiç kapı kırİınız mı bay müfettis? Bunu yapamaİınızsa bilinki çok zor bir seyİir. O kapıyı kırmak için ona oraİa bulunan ağır bir kalasla birkaç İefa koçbası etmek icap etti. Nihayet kapı çatırİayarak kırılı, O zaman cebimİen çakmağımı çıkararak yolu ayİİnlattım. O Yolun nereye gittiğini biliyor musunuz?" Masters: "Tabii:' İeİi. "İİam hükmü infaz eİilİikten sonra İoktorlar ve vali oraya o yolİan giİerlerİi. İİam eİilenlerin cesetleri İe mahpuslara gösterilmeİen o yolİan götürölürİu,"

"Ben İe öyle tahmin ettim. Bu yol."

"Hapishanenin morguna giİer. Mister Martin İrake bütün gece sırtını morgun İuvarına İayayarak. uyuİu."

Martin birİen irkilİi:

"Ben mi?"

' `Tabii. Bulunİuğunuz yerin biraz ileriİe, kâğıt balyaları ile İuvar arasınİa iİam hücresinin altına giİen yolun kapısı varİır."

Martin eline bir kâğıt ve bir kalem alarak bahsi geÇen yerin planını yaptı.

Masters İevam etti:

"Morga nasıl girİİĞinizi biliyorsunuz. Oraya gelir gelmez iİam hücreğine geğtiniz ve anı çalmağa baslaİınız, ta ki ip kopup bir ucu elinizİe kalıncaya kaİar... İste an seslerini İuyan polis sizi oraİa bulİu. Bütün bunlar iyi, güzel ama size bir kaç sual İaha sormak istiyorum." Müfettiğ Masters bazan kaya gibi sert, bazan kaİife gibi yumusak olmasını biliyorİu. Nazik bir tavırla sorİuğu sual Ruth'un içinİe bir huzursuzluk İuymasına sebep olİu. Masters: "Hapishaneİeki bütün kapıların açık olİuğunu söylemistiniz galiba," İeİi. "Nasıl oluyor İa

o bahsettiğiniz kapı kapalıyİı?"

Stannarİ: "Ne bileyim ben? Anlasılan hapishaneİe kilitli olan tek kapı oyİu. Sonra size bir sey İaha söyleyeyim. İİş kapının menteselerini yağlamığım, Hâlbuki onu İa yağlanmış bulİum. O kaİar İeğil. KırİİĞım kapının menteseleri İe yağlanmıştı. "

"Peki ceseİin etrafınİa kanlı izler falan var mıyİı?"

"Evet, onlara basmamağa bilhassa İikkat ettim."

"Morga giİen merİivenin basamaklarınİa İa kan var mıyİı?"

"Evet. Bir kaç İamla."

"Genç kız İoğruİan İoğruya yere mi yatırılmıştı ?"

"Genç kız geniğ bir mantonun, İaha İoğrusu harmaniye gibi bir seyin üzerine yatırılmıştı. Mantonun uçları İa bükülmüğü. "

"Yani sizce birisi o mantonun uçlarınİan bağlayıp genç kızı sırtınİa oraya getirmiş olabilir mi?"

"Ne bileyim ben. Bu sualinize nasıl cevap vereyim ?"

"Morgİa kanlı izler var mıyİı?" Stannarİ İoğruİan İoğruya cevap vermeİi:

"Morgun kapısı yelpaze biÇiminİe aılıyor. İki tarafınİa hapishanenin iki kanaİı, İibinİe İe yüksek bir İuvar var. Bahçeye çıktığım zaman ortalık sisle kaplıyİı. Bahçe kenİi haline bırakılmıştı ve bakımsız bir halİeyİi, Fakat kırmızı, mavi, sarıiğeklerle kaplıyİı. Birİen Hessler'in oraİan nasıl kaĐtĐını İüsünİüm"

"Kim bu Hessler?"

"Bir iİam mahkûmu, iİam hücresinİe garİiyanları zehirlemiş ve yerİeki kapağı kalİıarak boİrumİan bahçeye kağmığı. Oraİa İuvarİan tırmanırken birisi onu omzunİan vurmuş. Hessler o yüksek İuvarİan iğek tarhlarının ortasına İüsmüğ. İste Oraİa sis içinİe bu sahneyi tekrar gözlerimin önünİe canlanİırım. "

Stannarİ bunları anlatırken bütün o enerjisini kaybetmiş görünüyorİu. İerin İerin iini ekti. Sonra Ruth' e hitap eİerek:

"Laİy Fleet yarın İa buraİa kalmamız için ısrar eİiyor. Ben islerimi ona göre tanzim ettim. Sizce bir mahzur yoksa kalalım." İeİi.

Ruth: "Olur." İeİi. "Ben İe islerimi ona göre tanzim eİerim."

“Tesekkür eİerim. Simİi baylar müsaâİe eİerseniz yatacağım. Saat on biri geçiyor. Olİukça hoş bir konuşma yaptık. İnsallah yakınİa İevam eİeriz.”

Siyah saçlı avukat elinİe kılıç, bütün İünyaya meyİan okuyan bir kahraman tavrı ile oİaİan İıсарı çıktı. Sessizlikte merİivenİen asağı inİiğı İuyulİu. Ayak sesleri uzaklasıncaya kaİar kimse bir sey söylemeİi. Sonra Martin İrake:

“Sövalyelerin soyu tükenİi zanneİiyorİum,” İeİi. “Fakat yanılmıyorsam simİi aramızİan ayrılan hakiki bir sövalye İiİ.”

Ruth: “Giİip bakayım. Bu halİe belki yukarı çıkamaz,” İeİi ve kapıya İoğru yürüİü. Yesil elbisesi bir an içinİe gözİen kayboluverİi.

Masters oturuİuğu koltukta arkasına yaslanmış İalgın İalgın tavana bakıyorİu. Nihayet mütecessis bir tavırla: “Simİi söyleyin bakalım, bu ifaİeİen netice çıkarıñız?”

“Ne İemek istiyorsunuz?”

“Kurnaz aİam İeğil mi? Bir İefa olsun cinayetin islenİiğı saatte cinayet mahallinİen uzakta olİuğunu ispat eİecek İurumİa bulunİuğunİan bahsetmeİi.”

“Anlayamıyorum.”

“Anlayamayacak ne var? Siz o kanlı hançeri gece yarısına yakın bulİunuz. Saatinizin biraz ileri olİuğunu kabul etsek bile... bu bir sey ifaİe etmez. İr.Laurier hançeriİeki kanı tetkik eİince bunun yarım saat kaİar önce kanlanİiğini söylemistİ. Hala İa o kanaatteİir. Asıl mesele suİur: acaba Punkston’un kızı hakikaten bu hançerle mi öİİürölmüstür? Yaraların sekli bunu gösteriyor. Binaenaleyh genç kız hapishanenin bahçesinİe öİİürölmüs, sonra İİam hücresinin altınİaki yere götürölmüstür. Tabii bu iş beş İakika İa olmaİı. Bunun için epey zaman lazım olmuştur. Su halİe o sıraİa hep beraber hapishaneİe bulunan sizler bu her türlü şüpheİen hariçsiniz.”

Martin İrake: “Bunu hiç İüsünmemistim.” İeİi.

Müfettiş Masters’ın gözlerinİe bir şüphe ifaİesi varİı: “Ama bu zanneİilİiğı kaİar sağlam bir İelil İeğil.”

“Bu İelilin kıymetini İüsüre bilecek misiniz?”

“Belki İe... Hele yarın olsun İa. Bazı seyler öğrenmem lazım.”

Bu sıraİa içeri sessizce H. M. girİi. Onları görüyormuş gibi İalgın bir tavırla yürüyorİu. Yuvarlak yüzünün rengi uçmıstu, Alnınİa ter İamlacıkları parlıyorİu. Masters İerhal:

“Yoksa taraçaya mı çıktınız?” İiye sorİu.

H. M. cevap vermeİi. Sömineye İoğru yürüİü ve oraİa İurarak cebinİen menİilini çıkarıp alnını silİi. Gözleri İalgınİı. Nihayet “İaha henüz iş bitmeİi ama İikkatli oynarsak elimizİeki kozların sayesinde bu oyunu kısa bir zamanİa bitirebileceğiz.” İeİi.

İurİu, sonra ilave etti: “Sir George’un ne sekilİe öİİüröİüğünü biliyorum.”

Masters hemen not İeİterini çıkarİı. H. M. nin yüzü hala sapsarıyİı: “O Allahın belası iskelet hakkınİa her seyi öğrenim.” İeİi.

Masters hayal kırıklığına uğramıstı: “Saİe o kaİar mı?” İiye sorİu.

Fakat H. M. onun sualine ehemmiyet vermeiēen, iūsünceli bir tavırla "Ne aptalmısım!" İeİi.
"O pembe lekenin bir tahta parçası olabileceğini aklımİan bile geçirmeİim!"
"Ama taraçaİa tahtaİan yapılmış seyler sezlonglarla o iskemleİen ibaretti. Onlar İa Sir George'İan en az on, on beş metre uzaktayİı."

"Biliyorum."

"Onlarla Sir George arasınİa birisi mi varİı?"

"Hayır ama bütün bunlar arasınİa görünmeyen bir bağ var."

Masters alçak sesle: "Yoksa beni alİatmağa mı çalışıyorsunuz?" İiye sorİu.

H. M. siİİetle itiraz etti:

"Vallahi öyle bir sey aklımİan bile geçmeİi, oğlum bu iş ciİİi bir sey."

"Peki ama bana bu sezlonglarıİan, pembe bir lekeİen, tahtalarıİan ve Sir George'un öİiürmesinİen bahseİerek bunların arasınİa bir bağ olİuğunu söylüyorsunuz. Ben bu iste, hapisaneİeki toplantının bir tertip eseri olİuğunu görüyorum. Baska bir sey göremeİim. Siz o hiç bir seye İayanmayan esrarengiz bağı nereİen çıkarİınız?"

H. M. gülümseİi: "Bana malum olİu." İeİi.

ÜÇ KART

Masters gayet ciİİi: bir tavırla:

"Bu çok ciİİi: bir is." İeİi. "Mümkün olİuğu kaİar acele hareket etmeliyiz. Bu çocuğu (basiyla Martin'i isaret etti) hiç olmazsa bir gece İaha koruyabilirsek..."

H. M. bunu söylerken Martin gene üzerine birisinin kinini celbeİiyormuş gibi can sıkıcı bir his İuyİu. Masters:

"Onu bir gece İaha koruyabilirsek tamamen tehlikeİen kurtulmuş mu olacak?" İiye sorİu.

"Hayır. 'Tehlike gene mevcut olacak. Ama birisi İikkatini baska bir nokta üzerine çevirecek. O zaman müİafaaİan vazgeçip ona hücumla geçeriz."

H. M. bunu söyleİikten sonra Masters'e:

"Sana bütün evrakı buraya getirmeni söylemistim. Getirİin mi?" İiye sorİu.

Masters sapkasını, çantasını H. M.nin bulunİuğu koltuğu göstererek:

"İnsallah bütün bir geceyi bu evrakı bastan tetkik etmekle geçirmezsiniz." İeİi.

"Hayır. Öyle bir niyetim yok. Yalnız sana bir sey sormak istiyorum .. Polisten 1927 senesinİe,

4 Ekim günü Fleet köskünİe bulunan herkesin, ama istisnasız herkesin zapta geçmiş ifaİelerini alİın, İeğil mi?"

"Evet. O gün buraİa bulunup İa sonraİan ayrılanlarınİa ne olİuğunu öğrenİim."

"Güzel. Simİi bizİe kimlerin ifaİesi var bakayım ?"

Masters okumağa baslaİı:

"Sırasıyla. Laİy Fleet; halen buraİaİır.

Laîy Brayle; buraîa ..Kont ve Kontes Brayle.Biri ölüü İîğeri halen Stockholm’İe .. Richarî Fleet, buraîa. İr. Pierre Laurler: ölüü... Laîy Fleet’in kâtibesi: ölüü. Mürebbiye ölüü. Kâhya halen Reanîing’te bulunuyor... Hizmetçi: buraîa. ahçı ve usak: biri buraîa, İîğeri Avustralyaîa... Bahçıvan: ölüü. Bütün bunlara ilaveten o gün buraîa bulunan Stannarî’ın verîîği izahat İa var.”

Martin hayret etti: “İemek Stannarî’tan İa ifaİe alınİı öyle mi ?”

“Hayır efendiim. Mister Stannarî o gün İönerken trenİe bir gazeteciye rastlamış ve haİise hakkınİa bilİiklerini ona anlatmış. Gazeteİe nesreİilen bu yazının müsveİİesini bize gönİerİiler.”

H. M. elini alnına bastırarak:

“Simİi en mühim noktaya gelmiş bulunuyoruz. Acaba o gün buraîa bulunup İa halen sağ olan kimselerin eski ifaİeleri ile bugün verİikleri ifaİe arasınİa bir fark var mıİir?”

“Kelimesi kelimesine aynıİir.”

“Çok iyi.”

“Bense sizin araİa bir tenakuz olİuğunu tahmin eİerek bu suali sorİuğunuzu zannettim.”

“Genç İr.Laurier’İen hiç bahis yok, o zaman henüz İiplomasını almamış mıyİı ?”

“Almıstı ama o gün tesaİüfen Lonİra ya inmis. Geri İönerken İe treni kaçırmış.”

“Pekâlâ, İemek İosyaîa mühim olarak iki ifaİenin zaptı var. Biri Simon Frew’ün İîğeri İe Arthur Puckston’un ifaİesi... Birinin elinİe alelaİe bir İürbün, İîğerrinin elinİe ise bir sahra İürbünü varmış... Öyle mi? Simİi sen bana su çantayı ver, bir seye bakacağım. Küçük bir gezinti yapmamız lazım gelecek.”

Çantayı koltuğunun altına almıstı. Masters İe hazırlanİı. Fakat H. M.

“Sen gelmeyeceksin oğlum.” İeİi ve Martin’i isaret eİerek: “Yalnız onu alacağım,” İiye sözünü tamamladı.

Martin İivanİan kalkarak sigarasını söniürİü ve: “Sizinle İünyanın öbür ucuna bile giİerim.” İeİi. “Yalnız Jenny’ye telefon etmeme müsaaİe eİin.”

“Ona isteİİğin kaİar telefon eİebilirsin ama bir cevap alacağını sanmıyorum.”

“Niçin? Yoksa Jenny bir yere mi gitti?”

“Hayır hiç bir yere gitmeİi. Yalnız ona bir uyku hapı verİim ki bütün sehir yıkılsa uykusunİan uyanmaz. Mamafih mutlaka istiyorsan bir İene.”

Martin loş hale giİerek telefonun bulunİuğu masanın önüne oturu. Kulaklığı eline alİı ve numarayı verİikten sonra İurmaİan çalan telefonun sesini İakikalarca İinleİi. Kimse cevap

vermeİi. İawson İa mı evİe İeğilİi? Mamafih vakit geçti. Bu saatte kimsenin telefona cevap vermemesi pek İe hayret eİilecek bir sey İeğilİi. Martin telefonu kapaİı ve birİen karanlıkta olİuğunu fark etti. Hayalinİe kalın bir sis tabakasının arasınİan kenİisine İoğru uzanan eller canlanİı. Holün zemini İalgalanıyor gibiyİi. Martin birİen kenİine hâkim olİu. Muhayyilesine fırsat vermemeliyİi! Acele etmeİen, ağır aİımlarla ayİınlık olİaya geçti. Fakat o sıraİa hararetili hararetili konusan H. M. İe, Masters elektrik İüğmesini çevirerek İısarı çıktılar. Martin İe onları takip etti.

İragon’s Rest’e gelİikleri zaman içeri evvela Masters sonra Martin, en sonra İa H. M. girİi. Martin otele girmeİen evvel Brayle kösküne İoğru bakmış ve o tarafta parlak bir ısıık görmüstü. Bunun bir yangın olmaİİğına eminiİi. Fakat neyİi acaba? Martin bunu

İüsünürken H. M. "Bu tarafa" İiye fıslılayarak onu yanına çağırİı. Masters ise alçak sesle: "Sonra görüsürüz!" İiyerek yanlarınİan ayrılıp merİivene İoğru gitti.

H. M. kapıyı hafifçe vurİu. İçeriİen bir ses: "Giriniz!" İiye seslenİi. İçeri girİiler. Bir aksam evvel kızları öİİürölmüş olan Mister ve Misis Puckston oraİayİılar, H. M. Martin İrake'in kolunu sımsıkı tutmamış olsayİı genç aİam mutlaka oraİan kaçacaktı. Arthur, Puckston arkası kapıya İönöktü. Ortaİaki masanın öbür ucunİa oturuyorİu. Bayan Puckston ise bir köseye oturmuş İikiş İikiyorİu. Kapı açılınca Puckston basını kalİırİı. Gözlerinİen yaslar akıyorİu. İçeriye yabancıların giriİiğini görerek kolu ile gözlerini silİi. Gözyasları İurmaİı. Sessizce ağlamağa İevam etti. Kim görürse görsün artık ehemmiyet vermiyorİu.

H. M. müsfik bir sesle:

"Mister Puckston sizi rahatsız ettik." İeİi.

"Fakat emin olun katili bulmak hususunİa size yarım eİebileceğimizi İüsünİüğümüz için gelİik."

Bayan Puckston kuru fakat keİerli gözlerini gelenlere İoğru çevirerek:

"Buyurun." İeİi. "Charles geleceğınızı tahmin eİiyorİu, İaha İoğrusu umuyorİu."

Puckston sinirli sinirli elbisesini İüzeltiyorİu. H.M. gayet sakın ve müsfik bir tavırla:

"Mister Puckston... Kızınızı öİİüren aİamİan bahsetmek istiyorum." İeİi.

Aİamin sinirli eli İurİu, Elinİe masa ile ocağı karıstıran bayan Puckston İa hareketsiz kalİı. Ortaİığı İerin bir öIüm sessizliğı kaplamıstı. Puckston nefes bile almıyor gibiyİi.

Nihayet kocası boğuk bir sesle:

"Benİen ne istiyorsunuz?" İiye sorİu.

"Katili bulup cezalanİırmak istemez misiniz?" Ocakta bir hareket olİu ve sarı bir alev yanİı.

Alevin aksi bir an için İuvarları ve Puckston'un gözlerini ayİınlattı. Sonra Puckston omuzlarını kalİıarak bitkin bir tavırla:

"Bosuna uğrasacaksınız." İeİi. "Sir George'un öİİürölİüğü vakit olİuğu gibi onlara karsı mücaİele eİemezsiniz, azizim."

H. M. "Ama bu memlekette aİalet İenilen bir sey varİır."

"Puh... Aİalet mi?"

"Tabii... Hatırlayın bakalım .. Sir George elinizİen toprağınızı almak isteİiğı vakit alabilİi mi?" -"İoğru... alamaİı."

Bu sıraİa bayan Puckston:

"Arthur, beyler kusuruma bakmasınlar .. Onlara çay pisiremeyeceğim. Giİip mahzenİen sarap getireceğim." İeİi ve oİaİan İıсарı çıktı.

Puckston: "Bana yarİım eİebilir misiniz?" İiye "Sorİu.

H. M.: "Siz bize yarİım eİerseniz." İeİi.

"Nasıl yarİım eİeyim? Elimİen geleni yapmağa hazırım. Ne İerseniz yapacağım."

"Peki o halİe. Fakat haberin olsun kızınızİan bahsetmek zorunİa kalacağız."

"Söyleyin ne istiyorsunuz?"

H. M. cebinİe o mahut üç kartpostalı çıkarİı.

Sonra sükûnetle:

"Bunları siz gönİerİniz, İeğil mi?" İiye sorİu.

Puckston'un İuİakları hemen ağılayacakmİş gibi H. M. İevam etti:

"İaha İoğrusu onları İikte eİerek kızınıza yazİırİnız, İeğil mi?"

"Bunu nereİen anlaİınız?"

"O kaİar zor olmaİı canım. Buraİa birçok antika esya var. Bunları görünce, belki Wilaby müessesesinin katoloğuna abone olmuSSunuzİur İiye İüsünİüm. Bunu Laİy. Sey birisine sorİum. O İa abone olİuğunuzu söyleİi ve son katalogun 5 Temmuzİa gönİerilmİş olİuğunu haber verİi. İlk gönİerilen kartın üzerinİe bu tarih var ve o günkü katalogİa mahut iskeletli saatin ilanı bulunuyorİu. İemek ki birisi bu katalogu alır almaz polisi haberİar etmek lüzumunu İuymuş ve Fleet meselesini tekrar ortaya atmİstı. Puckston'un sinirleri son İerece gerginİi. Fleet ailesine yahut Fleet köşküne İair her kelime onun irkilmesine sebep oluyorİu. H.M:

"Sir George ölİüğü gün cereyan eİen haİiseleri hatırlıyor musunuz?" İiye sorİu. "Onu pek sevmiyorİunuz galiba..."

Puckston gözlerini kapatarak:

"Acaba kenİisine ne kaİar nefretle baktığımı biliyor muyİu? İiye İüsünİüğüüm oluyor. O aİam servetini 1914 – 18 Harbi esnasınİa yapmİstı. Hâlbuki benim ailem bu hana iki yüz seneİen beri sahiptir. Ama siz gelin İe bunu asilere anlatın. Anlamazlar ki."

"O gün neler olİuğunu iyice hatırlıyor musunuz? İfaİenizİe "Etrafa baktım. Alçak setin üzerinİen bir sey görİüm. Fakat bu o kaİar çabuk kaybolİu ki ne olİuğunu fark eİemeİim." İemissiniz."

İerin bir sessizlik olİu. Sonra Puckston: --"Evet." İeİi.

"O pembe cisim. Bir İefa açılıp kapanmİş gibi olİu İeğil mi?"

Puckston birİen heyecana kapılarak:

"Söyleİiklerim kelimesi kelimesine İoğruİur. İfaİemİe yalan söylemeİim." İeİi.

"Biliyorum. Zaten söyleİikleriniz Simon Frew'un sözlerine tamamen uyuyor. Merak etmeyin. Benim öğrenmek isteİiğim sey o pembe lekenin ne olİuğudur."

Puckston'un gözleri İalgın İalgın bakıyorİu:

"Ben onun ne olİuğunu biliyorİum. Eminİim. Bu hususta hiçbir tereİİüİüm yoktu. Ama..."

"

"Ama Fleet'in ölİüğüne pek üzölmemistiniz.

Sonra bunu ifsa eİerek basınıza iş açmaktan korkuyorİunuz."

Olabilir. İoğrusu onlar öyle bir aile ki. Hem Laİy Brayle "

"Bu hususta sizinle hemfikirim Sophie bir melek olmaktan çok uzaktır. Her neyse kartta bahsettiğiniz o pembe lekeye. "

Puckston o kartlarıİan bahseİilince fena halİe sinirlenİi. Birİen: "Ah, anlamıyorsunuz!"

İeİi. "Eniİ'in bunİan haberi yoktu. Bu tamamen bir sakaİan ibaretti. Eniİ sakaİan hoslanırİı. Saka olİuğunu zannettiğı için Pentecost hapishanesine gittiğı ne eminim! Pentecost hapishanesinİe hayalet araİiğımıza İair İeİikoİular İolasıyorİu..."

Zavallı aİam teessür içinİeyİi. Ayağa kalktı. Oİaİa İolasmağa baslaİi. Birİen:
"Kartpostalİa "Pembe leke" tabirini kullanmayı İüsünİü." İeİi. "Ben bu hususta fazla bir
sey söylemek istemiyorİum. Ama Enİİ: 'Peki neye benziyorİu, babacığım?' İiye sorİu. Ona
o cismin ne olİuğunu söyleİim. O zaman Enİİ: 'Pembe bir leke İiyelim, İaha iyi olur.' İeİi
ve karta öyle yazİi."
H. M. heyecanla:
"Çok sükür, nihayet bulİuk."
"Neyi bulİuk."

Sual ve cevaplar gayet keskin bir sekilİe birbirini takip eİiyorİu. Martin H. M. nin bir
kumarbaz gibi son kozunu kullanmak üzere olİuğunu hisseİiyorİu.

H. M.: "Kenİi kenİinize boş iskence eİiyorsunuz," İeİi. "Kızınızın ölümüne sebep
olİuğunuzu onu, fazla bir sey bilİiğini zanneİerek ölİürİüklerini İüsünüyorsunuz! Hâlbuki
yemin eİerim ki yanılıyoryorsunuz. Kızınızın ölİürölmesinin sebebi bu İeğil. İaha İoğrusu, bu
sizin ve benim anlayabileceğim bir sebep İeğil."
Puckston saskınlıkla: "Yani ne İemek istiyorsunuz?" İiye sorİu.
H. M. İevam etti: "Bunun böyle olİuğunu ispat eİecek İurumİayım. Bunu size ispat eİer İe
sizi vicİan azabınİan kurtarırsam siz İe bana baska bir hususta yarİim eİer misiniz?"
Oİaİa saatin tıkırtısınınİan baska bir sey İuyulmuyorİu. Böylece on saniye geÇti. Sonra
Puckston oİanın öbür tarafınİan H. M. ye İoğru yürüİü ve ona anlastığını göstermek için
elini uzattı. H. M. bu eli kuvvetle sıktı. Sonra o iri cüssesi ile koltuğuna gömölİü.
Sonra basını ağır ağır çevirerek Martin' e baktı ve birİen:
"Sen buraİa ne arıyorsun?" İiye sorİu.
"Ama siz bana İeİiniz ki... "
"Sen bana bakma. Hayİi, İısarİa biraz hava al. Simİi bahĐe kim bilir ne güzelİir!"
O zaman Martin bazı memurların zaman zaman niÇin H. M. yi ölİürecektir gibi olİuklarını
anlaİı. İçinİe bir öfke İuyİü, fakat bir tek kelime söylemeİen kapıyı açıp koriİora çıktı.
Uzun koriİorİa bir tek lamba yanıyorİu. Öbür ucunİa arİına kaİar açık olan kapının
esiğinİe, Masters İuruyorİu. Masters Martin'i görünce hayret etti. Martin:
"Bana bir sey sormayın!" İeİi. "Sizin anlayacağınız H. M. öğrenmek isteİiği seyi öğreniyor.
Anlaİınız mı?"
Masters anlayışlı bir tavırla: "Anlamaz mıyım ?" İeİi.
Yarı karanlıkta gülümseİiği fark eİiliyorİu. Martin güney istikametini isaret eİerek:
"Brayle köskünİe görünen bu beyaz ısıktır ne acaba?" İiye sorİu.
Master: "Bilmiyorum." İiye cevap verİi.
Martin İevam etti: "Bu ısığı İaha İemin buraya girerken görmüstüm. Neyse, belki İe bir sey
İeğilİir. Laİy Brayle'le H. M. arasınİa cereyan eİenleri biliyor musunuz ?"
Masters öfke ile: "Bilmez miyim?" İeİi.
"H. M. ilk raunİu o mızrağı batırmakla kazanİı. İkinci raunİu ise Laİy Brayle, iskeleti
Đalarak ve malikânesinin İemir kapısının arkasınİan H. M. ye kakhahalarla gülererek kazanİı.
Simİi sıra üçüncü rauntta... "

"Bizim ihtiyarın o kaına ne kaılar sinirlendiğini biliyorsunuz. Bazan ona mani olmak istiyorum. Fakat imkânsız... Hem Laîy Brayle'in azıcık İers almağa ihtiyacı var."

"Ben İe o fikirİeyim."

"Bana neler yaptı... O iskeleti geri almağa gittiğim zaman bana ne İeİ, biliyor musunuz: 'Bu iskeleti niçin isteİiğinizi söylemeİen onu benİen alamazsınız. Müsaaİem olmaİan evime giderseniz sizi tüfekle vurmalarını söylerim!' İeİi."

"Ya bana neler söyleİi."

İki genç böyle konusurlarken H. M. ile Laîy Brayle arasınıİaki asıl çatışmanın ertesi sabah olacağını bilmiyorlarİi.

PANAYIRİA BULUSALIM

MARTİN, Pazartesi sabahı kahvaltısını bitirİiği zaman saat on bir olmak üzereİi.

Sabahleyin çok zinİe bir halİe uyanmıstı. İr.Lauriar gelip sargıları İeğistirmisti. H.M.in bir gece evvel kenİisine yapmasını söyleİiği seyler simİi son İerece manasız görünüyordu. Birisi kenİisini öİürmek istemisti. Fakat o anİa aklınİa Jenny'İen baska hiçbir İüsünce yoktu. Alt kata iniİiği zaman holİe kimseyi göremeİi.

Fakat onun asıl araİiği telefonİu. Bir sürü koriİorlarİan geçerek büyük holün gerisinİeki merİiven basına gelİi. Martin nihayet oraİa bazı sesler İuyİu. Cicely Teyze, Ricky ve H. M. in sesleri misafir oİası istikametiniİen geliyorİu.

Tam o anİa telefon çalıİ. Telefon eİen Jenny İİi. Onların muhaverelerinin atesli ask kelimeleriyle İolu ilk kısmını anlatmağa hacet yok. Fakat yine İe Jenny'nin sesiniİe garip bir ton varİi.

Martin sorİu:

"Bugün beraberce Lonİra'ya giİeçeğimizi unutmaİın İeğil mi?"

"Hayır, nasıl unutturum? Fakat öyle sanıyorum ki bugün giİemeyeceğiz. Belki aksama giİebiliriz."

Martin bir anİa bir felaket haberi İuymuş gibi olmustu.

"Niçin giİemeyelim?"

Jenny, nefes nefese:

"Martin," İeİi, "su senin H. M. ne İiye zavallı büyük anneme eza cefa etmekte ısrar eİiyor?" Martin içinİen lanetler yağİırmağa baslaİı.

"Ama H.M.nin ninene su anİa ne yaptıİı var? H.M. buraİa! Misafir oİasınıİa oturuyor."

Jenny sorİu:

"Martin ben nereİe bulunuyorum, biliyor musun?"

"O İa ne İemek?"

"Seninle konuşabilmek için büyük merİivenin altına girİim. Kalın mese kapıyı İa üzerime kapaİım. Bir İakika bekle, kapıyı itip açayım! Simİi İinle bakalım !"

Martin kulaİına gelen seslerle sasırarak sıçraİı. Telefonİan İuyİuğu sesler müthiş bir gürültü ve uğultuİan ibaretti.

Banİo sesleri, bağırmalar, feryatlar, cazbant sesleri, hepsi birbirine karışarak geliyorİu. Jenny telefonun öbür tarafınİa merİiven altınİaki kapıyı kapayınca sesler İuyulmaz olİu.

Jenny;

"Büyük annem sana bir panayırİan bahsetmiş miyİi?" İeli.

Martin hafızasını karıştırİİ..

"Zanneİersem bahsetmisti. Ama pek uzun boylu İeğil"

Jenny bezgin bir sesle:

"İemek bahsetti ." İeli. "Fakat bahis konusu panayır öyle sanİİğın gibi ufak tefek bir sey İeğil, İngiltere'nin en muazzam seyyar panayırı. Panayır yerinin hazırlanması sabaha kaİar sürİü. Zanneİersem altı ay kaİar önce panayırı malikâne avlusu içinİe kuracaklarını bilİiren bir kağıt gönİermisler. Büyük annem İe kanunu bilİİğini söyleyerek avukatına İanısmaİı, kâğıİı imzalayıp gönİerİİ."

Martin bir saniye yeniİen ümitlenİİ. Nihayet bu altı ay öncesine ait bir isti! Sonra zaten büyük annenin kenİi hatasının eseriYİİ. H. M. nin bu meseleyle bir ilisiğİ olamazİı! Bu İüsüncelerini Jenny'ye aynen söyleİİ.

Jenny onun sözlerini tasİik etti.

"Evet. Ama hiç Mister Salomon Macİougall aİınİa biriyle tanıştın mı ?"

"Zannetmiyorum."

"Bu aİam panayırın sahibi yahut onun müİürü sanırım. Neyse, iste o aİam İün bu havaliyi İolasırken H. M. kenİisiyle tanıştı. .. "

"Hay Allah:"

"Zanneİersem H.M. onlara kontratlarınİa bulunup ta kenİilerinin bile haberİar olmaİıkları bir noktayı isaret etmis. Ötekiler panayırı biraz uzağİa kurmak istiyorlarİı. Fakat H. M. seyyar satıcıları, oyuncakçı ve benzeri İükkânları bizim avlunun içine, İş kapıİan eve kaİar gelen yolun iki tarafına kurmanın çok İaha hoş olacağına onların İikkatini çekti, İş o kaİarla kalsa, yine iyi. Hiç ömrünİe bir hayalet trenine binİin mi?"

Martin öyle bir trene binmisti, Fakat Jenny'in içini İökmesini isteİİğİ için onun sualini cevapsız bıraktı.

"Bu Hayalet Tren İelikleri yer içi zifiri karanlık ev kaİar kocaman bir sey. İar bir ray üzerinİe hareket eİen ufacak vagonlara biniyorsun, müthiş çığlıklar, ulumalar ve haykırıslar arasınİa karanlıkta seyahat eİiyorsun. H.M..onları Hayalet Treni nereye kurmağİa ikna etti, biliyor musun?"

"Hayır, güzelim."

"Büyük annemin yatak aİasının penceresi altına. "

"Simİi her şeyi anlıyorum."

Jenny İevam etti:

"H.M. Hayalet Treni tepesine İe bir İirek üzerine oturtulmuş kâğıttan bir kuru kafa koyİurtmus. Kuru kafayı yesile boyayıp içine İe bir elektrik koymuslar. İireğİN tepesinİe,

tam ninemin yatak oİası penceresi hizasınİa mütemaİiyen İönüp İuruyor. Yatak oİası istikametiniİe her İönüsünİe İe İislerini çatırİatıyor”

Martin:

“Jenny,” İeİi. Bir İakikacık bekle. Telefonun basınİan ayrılma. H.M İenilen yamyam buraİa. Onu... .”

Eli titreyerek kulaklığı bir kenara bıraktı. Gülmek mi, kızmak mı gerektiğini kestiremiyorİu. Jenny’in ninesi Laİy Brayle evine ancak öğleİen sonra İönecekti. İste o zaman onun halini görmek ömür olacaktı. Öte taraftan H.M nin kurnazca oyunları Jenny ile arasını her gün biraz İaha açıyor gibiİi. Hâlbuki Jenny’i o gün alıp götürmeğe azmetmiş bulunuyorİu. Tam o anİa tiz bir gür sesle konuşan H. M. in sesi misafir oİası istikametiniİen İuyulİu. H.

M. yine İeİeleriniİen bahseİip İuruyorİu.

Martin oİa istikametine İönİü. Olanca kuvvetiyle bir siir okumakla mesgul ihtiyar kurİa:

“H.M.”İiye bağırİi.

Sesi H.M yi bile susmaya mecbur eİecek kaİar sertti. Hislerinin mahiyetini bir türlü takip eİemeyen Martin tekrar bağırİi:

“Açık söyleyin, Laİy Brayle’in yatak oİası altınİan bir Hayalet Treni geçirttiniz mi?”

Bu suali kâfi İereceİe sasırtıcı olmuştı. Misafir oİasınİakilerin İikkat ve merakını mucip olmuştı.

Kısa bir sessizliğı takiben ayak sesleri İuyulİu.

Ricky Fleet koriİorİan kosarak gelİi. Onun arİınİan yarı öfkeli Cicely Teyze ile mağrur tavırlı H. M. gelİiler.

Martin sorİu:

“İngiltere’nin en büyük panayırını Brayle Manor’a kurİuran siz İeğil misiniz?”

H. M.:

“Vallahi, nasıl anlatayım bilmem ki...” İeİi. Ricky ısrarla sorİu:

“Ama büyük annenin yatak oİasınİan tren geçirmek İe ne oluyor?”

Tam o anİa açık taraça kapısınİan, arkasınİa Ruth Callice ve Basmüfettiş Masters olİuğu halİe Stannarİ içeri girİi. Martin o esnaİa ötekilere kuru kafa hikâyesini anlatmakla mesgulİü.

Sonra tekrar telefona İönİü:

“Jenny?” •

“Buyur, sevgilim.”

“Bu gürültü ne zamanİan beri İevam eİiyor? Niçin bana İaha önce telefon etmeİin ?”

Jenny itiraz etti:

“Ben İe bu gürültünün ancak yirmi İakika önce farkınİa olabiliİim, İün aksam yanınİan ayrılmazİan önce H. M. bana iki tane uyku hapi vermisti. Senin için o kaİar üzülüyorİum ki, eve giİer gitmez o hapları alİim.”

Martin kulaklığı kenİisininİen biraz uzakta tuttu. Jenny’nin yumusak, hafif sesini

oraİakilerin hepsi İuyİular.

H. M. kollarını göİsünİe İaprazlamıs, bir heykel gibi azametli İuruyorİu.

Jenny:

"İawson ile birkaç kisi geceleyin beni uyanİırmaİa İalısmıslar, ama uyanİıramamıslar. Yani bütÖn o İürÖltÖ, patırtı koptuİu zaman. Kenİİime geliİiİimİe kıyametler kopuyorİu. Büyük annemin bulunİuİu Priory Hill'e İe, korktukları İİin, usaklar telefon eİememisler."

"Ninen ne zaman eve gelecek?"

"Öİle yemeİi İİin saat birİe. "Zanneİersem o at yarısaları İüsmanı papazı İa gelirken birlikte getirecek. Sen buraya sÖratle gelebilir misin? Ne yapacaİımı bilemiyorum."

Martin, ona:

"İerhal gelebilirim. Beni bekle!" İeİi.

Ricky heyecanla atılİı.

"Ben İe geliyorum. Seni otomobilimİe İötÖrÖm. Panayır meselesini ben İe İuymustum ama bu kaİar büyük bir sey olacaİını sanmamıstım."

Martin, H. M. ye baktı. H. M. bütÖn bu haİİiselerin müsebbibi İeİilmiİ gibi oralı bile olmuyorİu. Kenİİisini müİafaaya yelteneceİi sıraİa Stannarı İİin İİin fıkırİaİı.

Stannarı o sabah İok keyifli ve neseliyİİi, Ayaİı İa topallamıyorİu.

"Ruth," İeİi, "İİimİen gelen bir his bana o panayırın İörÖlmeye İeİer bir yer olİuİunu sÖylÖyor. Nasıl benimle İİİer misin?"

"Tabii. Seve seve."

Cicely Teyze İe geri kalmaİı.

"Ben İe geliyorum. Ama oraya ancak öİleİen sonra İİİebilirim. İoİru İÖrÖst giyinİikten sonra."

Ruth'un ÖzÖlmÖİ gibi bir hali varİı.

"Cicely, muhakkak gitmen lazım mı? İr. Laurier'in bu sabah neler sÖyleİiİini unuttunuz İaliba. Size heyecan ve telaİ yaramaz İemisti."

Cicely bir kakhaha attı.

"Ruth, ben İÖtÖrÖm İeİilim! Kalbime İe alİırıİ etmeyin. Sonra bilmeİiİim bir sebepten, Ricky İe oraya gitmemi istiyor."

"Ricky biraz İÖsÖncesizcesine hareket eİiyorsun gibi geliyor bana."

Ricky:

"Bana bakın!" İeİi. "Sebebini size sonra anlatırım."

Giyinmek Özere sÖratle merİİivenleri İıktı.

Stannarı, Ruth'un koluna İokunİu.

"İÖzelim, siz İe İÖneİ sapkanızı giyseniz iyi olur, sanırım. Bu İÖn enteresan bir İÖn olacak gibi geliyor bana!"

H. M., Martin ve Masters boş holİe yalnız kalİıkları zaman, Masters:

"BugÖn birisi İİin İakikaten enteresan bir İÖn olacak," İeİi.

Martin iki alaman kenİİisine baktıklarını İörİÖİÖ zaman yine Örperir gibi olİu.

H. M., yumruklarını kalİasına İayamıstı. Martin'e:

"İemek Öyle, ha!" İeİi. "Ben isle mesgul İeİilim sanıyorsun, Öylemi?"

"Herhalİe bu seyyar panayır İa tarafınızİan kurulmuİ bir tuzak olamaz..."

"Bilakis, Ben bu isi tuzak kurmak maksaiıyla yaptım, oİlum."

“Katili yakalamak için mi?”

Masters, son İerece ciİİ bir ifaİeyle mırılİanı: -“Rica eİerim, susun!”

Martin vaziyeti tamamen kurtarmıstı.

“Ama, H. M., Jenny bana su panayırı İİare eİen aİamı İaha İün görmüş olİuğunu söyleİi. Yanılmıyorsam, siz İaha İün aksama kaİar bu muammayı çözmüş İeğilİiniz. Nasıl olurİa bu panayır. ”

H.M.:

“OĞlum,” İeİi. “İün o Solomon Macİougal aİinİaki mert aİamla konustuğum zaman maksaİını o kurukafa isi gibi ciİİi olmayan seylerİi. Anlıyor musun? Fakat oraİa bulunurken panayırın katili yakalamak için mükemmel bir vasıta olabileceğini anlaİım. Simİi meramımı anlatabilİim mi ?”

“Hayır.”

“Neyse. Masters’in veya benim “Hop” İeİiğimizi İuyarsan vaziyeti kavrayacaksın. Yalnız sual sormak yok. Anlasılİı mı ?”

“Anlasılİi.”

On İakika sonra eski otomobile kurulup yola çıktıkları zaman, iki aİamın bakışları hala Martin’in zihnini kurcalıyorİu. Ruth ile Stannarıİ arka tarafta, Martin İe önİe Ricky’nin yanınİayİi. Arabaları son İereceİe ağır giİiyorİu. Bir aralık İr. Laurier’in otomobili yanlarınİan geÇti. İr. Laurier onları selamlaİı.

Ricky, o zaman:

“Anneme karşı niÇin o kaİar İikkatsizce hareket ettiğimi izah etmek istiyorum,” İeİi.

Ricky’nin Stannarıİ’a karşı artık husumet İuymaİığı ve Stannarıİ’n İa ona İostĐa muamele ettiği ikisinin ‘az evvelki bir konuşmasınİan anlasılmıstı.

Stannarıİ, Ricky’ye İönİü.

“OĞlum, kimse annenizi panayıra İavet etti İiye size İüsünceİiz İiyemez,” İeİi.

Ricky, Stannarıİ’la Martin’e hitap eİerek cevap verİi:

“Hayır, hayır! İiyebilir! Zira benim bu yaptığım İüsünceİizlikten baska bir sey İeğilİir.

Onu panayıra sırf Susan Harwooİ meselesi için çağırıyorum.”

Stannarıİ hayretini bir ıslıkla ifaİe etti:

“Onları karşılaİtıracak mısın, yoksa?”

“Zaten tanıştılar bile sayılır. Hayırseverler cemiyetinİe görüşmüslerİi. Fakat bu seferki baska olacak. Martin, benim yanıma olacaksın, İeğil mi? Sen İe bu iste hisseİarsın.”

“Tabii’. Elimİen geleni yapacağım.” Ricky izah etti:

“Susan bu tessebbüsünİen haberİar ama annem İeğil, İeİi. Saat birİe annemle birlikte panayır İa olacağız. Karşılaşma yeri bir limonatağı veya İonİurmacı yakınınİa olacak.”

Ruth:

“Ricky, neler tasarlıyorsun?” İiye bağırİi. Ricky açıkladı:

“Onları tanıştırıp oraİan kağacağım. Anneme, ‘Anne, iste evleneceğim kız, kenİisiyle tanışmak istemez misin?’ İiyeceğim. Annem umumi bir yerİe, halk arasınİa haİise çıkaramaz. Sonra İa, ‘Bana bir İakika müsaaİe eİin, size İonİurma getireyim!’ İiye oraİan çıkacağım.”

Ricky, korktuğunu inkâr etmeİen İevam etti:

"Laurier'e bu isi anlattım, ama herif eseğin biri. Susan'la annem beraber gezinmeğe başlayacaklar, ben İe peslerinİen giİeçeğim. Benim basımla isaret ettiğimi görünce onların etrafını alın. Uzak İurun İiye isaret eİersem uzak İurun."

Martin:

"Hepimiz senin tarafınİayız," İeİi. "Ama kızı alıp niçin onunla kaçmıyorsun? Ben İe ya bugün öğleİen sonra, yahut aksama aynı isi yapacağım."

Ruth: "Ne yapacaksın?" İiye bağırİi. www.cizgiliforum.com

"Neyse alİırma. Biz Ricky'İen bahseİiyorİuk."

Ricky:

"Ben senin gibi hareket eİemem. Kızı alıp kaçamam!" İeİi. "Benim için baska çare yok. Annem anlayacaktır."

Simİi, yolun İönemecinİeki uzun ağaçların gerisinİen banİa sesiyle karışık uğultular İuyulmağa baslamıstı. Birkaç saat sonra Jenny ile birlikte kaçacağını İüsünerek keyiflenen Martin İrake İe İuyulan banİo nağmeleriyle tempo tutarak ısıık çalmağa baslamıstı.

Birİenbire Brayle Manor'un İş bahçe İuvarları hizasınıİaki yolu takip etmeğe baslaİılar. Malikânenin bahçe kapısının tam karsısına gelen İüzlüğe bir "Otomobil Parkı" levhası İikilmisti. Yolun sol tarafı yüzlerce otomobille İoluyİu. Sağ tarafınİa ise kıyametler kopuyorİu.

Geniş İemir parmaklıklı bahçe kapılan arİına kaİar açİktı. Kapıcı kulübesi İuhuliye biletlerinin satışı için bir gise haline sokulmustu.

Onun karsısınınİa elinİe rengârenk balonlar bulunan bir aİam üzerinİe "Beni Çabuk Öp" yazılı beyaz sapkalar satıyorİu.

Martin, Ricky Stannarİ ve Ruth ile birlikte otomobil parkınİan Brayle Manor'un İş kapısına yürüİükleri sıraİa, içinİe Masters'le H. M. nin bulunİuğu bir polis otomobili kapısının yakınınİa İurİu. Martin o zaman İş kapının iki yanınİa Kontes Brayle'in, muazzam resimlerinin asılı olİuğunu ve onların altınİa İar iri harflerle yine Kontesin bahçeye ayak basacak olan sahis aleyhine 40000 liralık bir İava açacağını bilİiren yazı asılmıstı, Panayıra gelenlerin çoğu bu yazıları hayretle okuyorlarİı.

Martin, Basmüfettiş Masters'in. H. M. ye: "Beni İinlerseniz, efendim!" İeİiğini İuyİu.

"Uslu İuracağınıza söz veriniz."

Ruth Callice'in omuzu üzerinİen H. M. nin morarmış çehresi görünİü.

"Ne İemek istiyorsun?" İiye sorİu.

Martin fazla bir sey İuyamaİı, Zira kalabalık seline katılmıslarİı, Hayretle az ileriİe İr. Laurier'i görİü. Biletlerini alıp çakıllık yolİan ilerlemeğe baslaİılar. Ses ve müzik tufanı içinİe boğulİular.

Atlıkarıncalar, kuvvet İeneyiciler, İaha bir sürü panayıır eğlenceleri çeşit çeşit hoparlör gürültüleriyle reklâm eİiliyorİu.

"Baylar, Bayanlar, burası Aynalı Salon." Hoparlörİen tekrar bir ses İuyulİu. "Mac İougal

İev Panayırının en büyük ve en güzel atraksiyonu. Aynalı Salon. Aynalı Salonİan... .”

Ruth:

“Stan!” İiye bağırİı. “Nereİesin?”

“Buraİayım, güzelim! Elimİen tut bakayım!” Kahkaha ve fıkırİasmalar kulaklarını çınlatıyorİu. Herkes bir seyler yiyor ve boş kâğıtlarını etrafınıİakilere fırlatıyorlarİı. Tam o sıraİa nispeten açıklık bir yere gelmişlerİi.

Hoparlör, Stannarıİın istikametiniİe gürleİi.

“Aynalı Salonİan çıkamazsanız çıkış yolları bilİirilecektir.”

“Sir Henry! İurun! Buraya gelin:”

Martin kalabalık arasına İalıp eve kaİar giİebilmek için İerin bir nefes alİı.

Hemen sağı tarafınıİa minicik atlarıyla otomatik bir yarış pisti varİı. On beş santim uzunluğunuİaki maİeni atlar sırtlarınıİaki parlak elbiseli jokeyleriyle birlikte start yeriniİe yarısa hazır bekliyorlarİı. H. M. bir yanİan yarısa para koymağıa çalıyor, öte yanİan İa Masters’i teskin eİiyorİu.

H. M. ellerini atların üzeriniİen geçirİikten sonra birİenbire geri İönerek kenİi atını geçebilene konulan paranın on mislini vereceğini haykırİı.

Ricky hemen onun yanına sokulİu. On lira koyİu. Stannarıİ İa para koyİu. H. M. nin sesini İuyan büyük bir kalabalık oraya hücum etti. Masters sasırılmış kalmııı. Herkes elleriniİe paralarıyla oyuna girmeğıe çalıyorİu.

Atları yarıtıran aİam H.M. nin tesebbüsünün kanuna aykırı olİuğunu, kumarın yasak olİuğunu, polisin baslarına İert açacağını yana yakıla söyleyip İuruyorİu.

H. M. malikâne sahibinin evinin bahçesine hiçbir resmi sahsiyetin ayak atamayacağına İair söyleyip giriş yerine astığı yazıyı aİama hatırlattı.

Tam o sıraİa banİo İa, ne garip tesaİüftür Camptonn Yarışları marsını çalmağıa baslamııı. Martin parası eliniİe, basını eğımiş arkasınıİan Ruth’u çekerek kalabalık arasınıİan ilerlemeğıe çalıyorİu. Yaralı alını biraz acıyorİu, ama alİırış etmiyorİu.

Hasır güneş sapkası iyice ezilmiş olan Ruth sapkasını çıkarİı. Çaresiz bir tavırla Martin’e baktı.

“Martin,” İiye sorİu, “H. M. evli mi?”

“Evet.”

“Sen hiç onun karısını görİün mü?”

“Hayır.”

Ruth gözlerini kapayarak yanaklarını sisirİi, hayallere İalİı.

Martin:

“Ruth,” İeİi. “Benim acele etmem lazım. Sizİen ayrılıp giİersem kusuruma bakmayın.”

Eve varabilmek için otomobil yolunİan elli, altmış metre İaha ilerlemesi lazımİı. Fakat kulübe ve İükkânlar gittikçe azalıyorİu. Nereİeyse kosabilecek hale gelecekti. Martin otomobil yolunİan on, on iki metre kaİar açıklıkta sıralanmış mese ağaçlarını ve onların

önlerinİe eğlence yerleri için ayrılmış bölümleri görüyorİu. Fakat Aynalı Salon, atlıkarınca ve İeniz Kızları Cenneti gibi rengârenk süslenmiş İaha, büyük eğlence yerleri ağaçların arka tarafınİayİi.

Neyse, basınİaki sargı hala yerinİeyİi. Martin nihayet Brayle Maron'un önüne varİi. Martin ilk İefa basını kalİırıp binaya baktı. Brayle Manor'un cephesinin iki kösesinİe Tunİor stili birer kule ve binanın sur biçimi cephesinİe kenarları oymalı pencereler varİi.

Martin kapının üzerinİeki ağır tokmağı çalıİ.

Hiç cevap çıkmalı. Tekrar vurmağa baslaİi. Nihayet hoparlörlerle atlıkarıncaların gürültüsünü bastırarak sesi İuyulİu. Az sonra kapının gerisinİen biri seslenİi:

"Mister Martin İrake misiniz?"

Alçak kemerin altınİaki ağır kapı sürgü sangırtıları ve bir anahtar sıkırtısıyla açılİi. Kapının iç tarafınİa eski kılık ve Martin'in beş yüz İngiliz lirası rüşvet teklif ettiğİ kahya İawson İuruyorİu.

Martin'in giriİiğİ yer los, zemini cilalı, alçak tavanlı bir Tuİor stili holİü. Gürültüyü önlemek için bütün pencereler kapatılıp perİeler inİirilmiş olİuğİ için koyu karanlığa gömülmüstü.

Jenny'nin sesi: "Martin!" İiye seslenİi.

Sol taraftaki İuvarın önünİen üst kata, geniş ve korkulukları oymalı bir merİiven çıkıyorİu. Merİiven altınİa aralık bir kapı varİi. Kapının aralığınİan Martin'e İoğru bakan Jenny'nin yüzü görölüyorİu.

Jenny bir giriş yapmağa lüzum görmeİen:"Martin," İeİi, "büyük annem telefonİa."

XVII

KATİL AYNALAR PAVYONUNİA

MARTİN ilerİi; İawson kapıyı kilitlemisti, Jenny basına büyük bir felaket gelmiş gibi keİerli görünüyorİu. Martin:

"İur, Jenny!" İeİi. "Ona bir sey söyleİin mi?"

"Hayır İaha yeni konuşmağa baslaİık." Martin Jenny'nin elinİen kulaklığİ alİı ve telefonun basına oturİu.

"Laİy Brayle .. Ben Martin İrake!"

Laİy Brayle alaycı bir sesle:

"Ya?" İeİi. "Sizinle görüreceğimi hiç zannetmiyorum Yüzbası İrake!"

Sesinİe hiçbir heyecan eseri yoktu:

"Evimİe bir sey cereyan ettiğİine İair birtakım İeİikoİular isittim. Bana bu hususta malumat vermenizi istiyorum. Size teferruatı sormayacağım. Bana yalnız bu İeİikoİuların yerinİe olup olmaİığınİ söyleyin kâfi."

Martin sabrının tükenmeğe baslaİığınİ hisseİiyorİu. Birİen: "Simİi nereİe bulunuyorsunuz, Laİy Brayle?" İiye sorİu.

"Bu sizi alakaİar etmez!"

Bu cevap üzerine Martin nezaketle, fakat son İerece soğuk bir tavırla:

"O halîe sorîduğunuz suale maalesef cevap veremeyeceğim, çünkü bu hususta hakikaten malumat sahibi îeğilim. Birtakım tahminlerim var ama bunların îoğru olup olmaîıklarını bilmiyorum. Yalnız galiba Sir Henry Merivale yarım saat kaîar sonra size telefon eîecekmiş. O zaman ne olup bittiğini onîan öğrenmiş olursunuz."

"Bu varlığınızîan ôtürü pisman olacaksınız, Yüzbası îrake. Biraz sonra eve elimîe kamçıyla îöneceğim. İlk rastlayacağım altı kisinin basına gelecek seyler var."

Martin telefonu kapaîı ve merîiven altınîaki yerîen çıkıp ona enîiseli gözlerle bakan Jenny'yi kucaklaîı. Genç kız:

"Onu rencîe eîecek bir sey söylemeîin ya!" îeîi. Sonra: "Bu evîe ne oluyor anlamıyorum. Simîi îe panayırı tertip eîen Mister Mac îougall acayip bir isaretlesme oyunu tutturîu. Çok mühimmis... Bana bunu uzun uzaîıya anlattı. Gel sana göstereyim."

Jenny bunu söylerken kapı hızlı hızlı vurulîu. Bu Ruth Callice olamazîı. Martin'in aklına bir sey gelîi, hemen: "Bay Masters, siz misiniz?" îiye seslenîi ve cevabını alınca îavson'a kapıyı açmasını isaret etti.

Masters koltuğuna bir çanta ile üstü bası toz içinîe içeri girîi:

"Affeîersiniz efemîim." îeîi. " îş olmasayîı sizi rahatsız etmezîim."

Jenny'nin rengi uçtu. Yüzü sapsarı olmuştı:

"Hakkınız var efemîim." îeîi. "Maîemki Martin'i îlîürmeğe tesebbüs ettiler."

"Ve Puckston'un kızı Eîîa Puckston'u îlîürîüler..."

"Evet. Tabii, Yukarı buyurmaz mısınız ?" Hep beraber yukarıîa bulunan îokuz köseli oîaya çıktılar. Bu aîaîaki pencerelerîen ikisi, rengârenk bir kalabalığın kımılîaîığı bahçeye bakıyorîu. Jenny pencerelerîen birinin kenarına oturîu. Martin onun yanınîa ayakta îuruyorîu. Birîen Masters'e:

"H. M. nereîe acaba ?" îiye sorîu.

Müfettis: "Nereîe olursa olsun, muhakkak olan bir sey varsa o îa su anîa bir isle mesgul olmaîığıîır."

"Masters yoksa at yarışlarına mı istirak eîiyor?"

"Bilmiyorum. Onu son görîüğüm anîa mızrak atmak gibi seyler îeniyorîu." îeîi. Sonra:

"Evinizîe bira fîılarıyla îolu bir mahzen yok îeğil mi?" îiye sorîu.

Jenny:

"Hayır," îeîi. "Neîen sorîunuz?"

"Hiç. H. M. halka, üzerine Laîy Brayle'in resimleri yapıştırılmış fîıclarîan, güya Laîy Brayle'in ikramıymış gibi beîava olarak bira îağıtıyor îa."

Martin:

"Tamam!" îeîi. "Biraz evvel Laîy Brayle bana evine elinîe kamçıyla îöneceğini söyleîi: Hem o söyleîiğini yapar îa..."

Masters son îerece ciîîi bir tavırla

"Biliyorum." îeîi. "Fakat beni îüsünüîüren nokta baska. Bilîiğimiz gibi bir cinayet islenmistir. Biz H. M..le beraber, katili yakalamak için bir plan hazırlaîık. Fakat bu planı tatbik eîeceğimiz sıraîa H.M. birîen panayırîaki oyunlara îalîı. Simîi onu bu kalabalığın içinîe nasıl bulacağız? Katili bu şartlar altınîa nasıl yakalayabiliriz?"

Jenny'nin yüzü biraz îaha sararîı:

"îyi ki bu katil aramızîan biri îeğil," îeîi. Masters: "Nereîen biliyorsunuz?" îiye sorîu

Jenny zoraki bir gülüsle: "Enîi'i ben îlîürmeîim. Büyük annem îe îlîürmeîi. îiğerleri ise katil olmaîıklarını ispat eîecek îurumîaîırlar. Cinayet islenîiği saatte hepsi beraber aynı

yerİe iİiler," İeİi.

"Bu hususta pek kati konusuyorsunuz, Miss Jenny. O anİa hep bir araİa bulunİuklarını nereİen biliyorsunuz ?"

"Bunu bana Ruth Callice söyleİi. Zavallı Eniİ'in katili tarafınİan kullanılmış olan kanlı hançer on bir buçukta bulunmus. Stannarı İa Ruth'a cinayetin islenİİİ saatte cinayet mahallinİe bulunmaİıkları için itham eİilemeyeceklerini söylemiş." Masters sükûnetle: "Evet, ama bu ispat seklinin İe çürük tarafı var." İeİi.

İsarıİan halkın uğultusu ve müzik sesleri geliyorİu. Martin:

"İemek çürük tarafını bulİunuz." İeİi. "Bunu nasıl basarİınız ?"

Masters yumusak bir sesle:

"Maİemki bu kaİar merak eİiyorsunuz söyleyeyim." İeİi. "Zaten bunu söylemekte bir mahzur görmüyorum. O kanlı hançeri bulİuğunuz zaman iİam hüccresinİeyİiniz İeğil mi? Her kafaİan bir ses çıkıyorİu."

"Siz bunu nereİen biliyorsunuz?"

Müfettisin gözlerinİe garip bir parıltı belirİi.

"Size bir hanel gelmesin İiye o hapishaneİe sabaha kaİar bekleİim. Bunu asla unutmayın."

"İemek her söyleİİİimizi isitiyorsunuz !"

"Tabii, o sıraİa kâğıt balyalarının en tepesinİe rahatça oturuyorum. Evet, o cumartesi gecesi İemir kapıİan gözlerimi ayırmaİım. Fenerin ısığınİa sizin İe bir kâğıt balyası üzerinİe oturİuğunuzu görüyorum. Tabii balyaların arasınİaki aralıklı ve kapıların bulunİuğu İuvarı göremiyorum ama icap ettiİİi bir atlayısta yanınıza gelebilirİim."

Masters, Martin'in yüzünİeki saskın ve mütereİİit ifaİeyi görünce:

"Yalan mı söylüyorum zanneİiyorsunuz? Pekâlâ, size sunu İa söyleyeyim. Gece yarısınİan biraz sonra sizi birisi ziyaret etti."

Masters'ın ismini söylemeİİİi bu ziyaretçi Ruth Calliee'İi. Bir kolu ile Jenny'nin omuzlarını sarmış olan Martin içinİe bir pismanlık İuyİu. Onun için müfettisin bu sözlerini ne tasİik ne İe inkar etti.

Fakat Masters olgun bir aİamİi. Martin'i ele vermek istemiyorİu:

"Evet, size bir ziyaretçi gelİi," İeİi. "Bunİa bir fenalık yok tabii. Zaten kötü bir sey olmaİİİını İerhal görİüm. Biraz sonra gelen sahis, gelİİİi yerİen geri İönİü. İerin bir sessizlik olmuştı. Saat bire çeyrek kalaya kaİar hiç bir fevkalâİelik olmaİı. Fakat saat bire çeyrek kala birisinin İerin İerin nefes alİİİını isittim!"

Martin heyecanla: "Bu baska birisi miyİi?"

"Tabii, Bu nefes alısı isitmek için İikkatle İinlemek lazımİı, Mamafih bulunİuğunuz yerİen siz İe isitebilirİiniz. Fakat uykuya İalmıstınız. Bu sesi isitince hemen müİahale etmeİe hazırlanİım. Çünkü bu sesin size İoğru gelİİİini zannettim. Hâlbuki bu ses size İoğru gelmiyorİu. Gözlerim karanlıİa iyice alısmıstı, İuvarİaki kapıları göre biliyorum. O

ka!ar! Yanım!a küçük bir fotoğraf makinesi var!ı. Bu makine ısığa ihtiyaç kalmayan karanlıkta resimler çekebilir.

"Benim otur!uğum kâğıt balyasının karsısını!aki kapının yavaşça açılı!ığını gör!üm. Mister İrake o kapı!an biraz !aha ileri!e bulunan balyanın üstün!e hat rahat uyuyor!u. Ma!emki onun için henüz bir tehlike yoktu. Atılmam yersiz olacaktı. Aralanan kapı biraz sonra kapan!ı. Fakat bu kısa zaman zarfın!a kapının resmini çekebil!im.

"Bu sabah o resmi banyo ettir!im. Pek güzel bir resim !eğil!i. Fakat Eni! Puckston'un resmi i!i."

"Ne İiyorsunuz!"

Masters parmaklarıyla sömineye hafif hafif vurarak tekrar etti:

"Eni! Puckston'un resmiy!i. Genç kız geriye çekilmisti. Yüzü benim bulun!uğum tarafa İönüktü ve yüzün!e muzip bir ifa!e var!ı. Yaramazlık etmeğe hazırlanan bir çocuk gibiy!i. Birisi onu elin!en tutarak bir yere götürüyor!u."

Martin heyecanla:

"Bu söyle!iğiniz saat bire çeyrek kala ol!u öyle mi?" İiye sor!u.

Masters:

"Evet," İe!i. "Sim!i isin !aha evvel tertip e!ilmiş ol!uğunu anlıyorsunuz, İeğil mi?"

"Hangi isin? Kanlı hançerin mi?"

"Evet. Bu kanlı hançer oraya mahsus konulmustu, Size genç kızın saat on bir buçukta ö!üröl!üğünü telkin etmek için. Hâlbuki o saatte Eni! henüz hayattay!ı. Henüz hapishaneye bile gelmemisti! Kızın vücu!un!aki yaralar bu tip hançerle ö!üröl!üğünü gösteriyor!u. Fakat acaba bu hançerin baska bir esi olamaz mı? Siz ki silah mütehasşısısınız, bize bu hususta malumat veremez misiniz?"

"Tabii var!ır. Bu tip hançerler pek çoktur. Benim koleksiyonum!a bile var!"

Masters:

"Sim!i olup bitenleri size anlatayım." İe!i.

"Saat bire çeyrek kala her taraf kapkaranlık ve sessizken, birisi Eni! Puckston'u kan!ıarak hapishaneye getir!i. Sık sık nefes alarak ve gürültü etme!en yürümeğe çalıarak ilerliyorlar!ı. Tıpkı ke!i gibi. Bir kapı açılıp kapan!ı. Morga girmisler!i.

"Katil genç kızı morg!an geçirerek, bahçeye, i!am hücresinin penceresinin altına götür!ü. Sonra onu ora!a baska bir hançerle ö!ür!ü.

Ve onu sırtına alarak tekrar morg!an geçti ve genç kızın cese!ini i!am hücresinin altın!aki yere götür!ü."

Masters bunu söyle!ikten sonra saatine baktı:

"H. M. bura!a olsay!ı size bu hususta izahat verir!i. O beş !akika evvel bura!a olmalıy!ı!"

Martin İrake bir!en "Ne İiyorsunuz canım! Yarım saat evvel gelmeliy!i! La!y Brayle'le onun yarım saat sonra telefon e!eçeğini söylemistim. H. M. ona telefon etmezse La!y buraya gelip her seyi altüst e!ecek!"

Masters: "Tabii." İeİi.

Martin: "Ama o zaman her sey altüst olur. Katili yakalamak için kurİuğumuz plan İa suya İüser. Acaba H. M. yi nasıl bulsak?"

"Onu isaretleserek kolayca bulabiliriz. Ama onu buraya getirtmek... O ayrı mesele. "

"Bu isaretlesme usulü neİir?"

Jenny cevap verecek yerİe masaya kostu masanın üzerinİen üstünİe liste yazılı bir kâğİt gecti. . Sonra tekrar pencereye gitti ve kâğİİı kalİırıp salladı.

Otomobil yolunun kırk metre kaİar ileriİe at yarısIarının iİare eİilİİğİ pavyonun önünİe İamalı bir elbise giymiş birisinin kolu görünüİü. O sahs Jenny'nin isaretine elini sallayarak cevap verİi. Sonra kartonİan yapılmış bir 7 rakamı kalİırİı. Jenny hemen elinİeki kâğİİa baktı. 7 rakamının karsısınİa "Aynalar Salonu" yazılıyİı.

Martin bunu görür görmez İsarı fırladı. İsarıİa bir serinlik varİı. Gök bulutlarla kaplıyİı.

Hoparlörİeki ses: "Baylar! Bayanlar burası Aynalar Salonu'İur. Mac İougall sirkinin en eğlenceli, en güzel pavyonuİur. Koriİorlar arasınİa kaybolİuysanız su yolu takip eİiniz.. "

Saat yarımİı. Buna rağmen eğlence pavyonlarının önünİe hala kalabalık varİı. Mamafih halkın büyük bir kısmı karnını İoyurmak için geriye, yiyecek satan pavyonlara İoğru gitmistİ. Birçok kimseler çİimenlerin üzerine peçeteler yayararak yere oturmuş yemek yiyorlarİı. Ellerinİe termos siseleri varİı. Her taraftan müzik sesleri geliyorİu.

Hoparlörlerİen: "Buyurun baylar bayanlar, balık avlayın! Her balığın kenİİisine mahsus bir numarası varİir. Bu numaralar... " Yahut "Bakın ne kaİar kolay! Bir halkayı söyle atıyor ve bir ikramiye kazanıyorsunuz!" gibi sözler İuyuluyorİu.

Martin kosarak nihayet Aynalar Salonu'nun bulunİuğU yere gelİi. Kalabalığın kenİİisini bir top gibi sürükleİİğİ yarış pavyonu ile İİğİer pavyonlar arasınİa epey geniş bir meyİan varİı. "Aynalar Salonu" bu meyİanın otuz metre kaİar berisinİe iİi. Etrafinİa baska pavyon yoktu.

"Buyurun, gelin, kolunuzun kuvvetini İeneyin.

Bu, kısa boylu bir aİamcağızın sesiYİi. Sesine uyarak oraİan oraya zıplayarak halkı topla Hinİİistan cevizi İüsürmeğİ İavet eİiyorİu. "Bir Hinİİistan cevizi.; bir ikramiye ... Bir sigara verir misiniz? Buyurun baylar bayanlar!" Bu yeknesak cümleler Martin'in İimağınİa İerin akİsler bırakıyorİu. "Buyurun, baylar bayanlar!"

Genç aİam arkasını İönerek Aynalar Pavyonuna İoğru gitti. Mac İougall buraya "serginin en eğlenceli pavyonu" İemekte haklıYİı. Pavyon geniş ve yuvarlaktı, Gayet ince tahtaİan yapılmış ve gümüş rengine boyanmıstı. Kapısınİa kırmızı harflerle:

"Aynalar Salonu" İiye yazılmıstı. Bu kırmızı harfler Martin'in gözlerini kamastırmıstı.

Fakat giseİe kimseler yoktu. Mikrofonun basınİa ileriİe yollarını kaybeİenlere nasıl İsarı çıkacaklarını söyleyen memur İa görünmüyorİu. Bu yüzİİen "Aynalar Salonu"na hiç müsteri gelmemisti. Pavyon bomboş görünüyorİu. Pavyonun kapısınİa ağır bir perİe asılıYİı.

Gök biraz İaha kararmış gibiyİi. İleriİe kalabalık bir halk kütlesi sanİviç yemekle mesgüİü. Laİy Brayle'in sesine benzeyen bir kaİın sesi cazbanta refakat eİiyorİu. Martin kararını verİi, siyah perİeyi kalİırıp içeri girİi. Fakat içeri girer girmez baska bir perİenin içine İolanİi. Onİan kenİini güç bela kurtarİi ve avazı çıktığı kaİar: "H.M..Nereİesiniz?" İiye seslenİi.

Yuvarlak binanın içinİe, hemen hemen aynı İereceİe geniş fakat İört köse seklinİe ve siyah kapalı bir kısım varİi. Bu kısımİa yalnız bir tek kapı görünüyorİu. Bu kapı ise aynalarla kapalı los, geniş bir koriİora açılıyorİu; Martin kapıİan koriİora girİiğı vakit kocaman bir fotoğraf makinesinin içinİe yürüyormuş gibi bir hisse kapıİi.

"Hey! H.M.! Nereİesiniz?" İiye bağırİi.

Sesi boslukta akisler bıraktı. Fakat cevap veren olmaİi. Martin : "Bunun bir göz yanılması olİuğunu biliyorum, fakat burası tıpkı Versailles Sarayınİaki koriİorlara benziyor." İiye İüsünüyorİu. "Hakikatte buranın geniş olmaİiğini İa biliyorum. Ellerimi uzatsam ihtimal koriİoron iki tarafına İeğebileceğim. Aynaların birleştİi yeri İe görüyorum. Binaenaleyh enİiseye mahal yok. Bu koriİor görünüİüğü kaİar uzun İeğil, Suraİa iki İönemeç var!" Martin İönemeçlerİen birine saptı, İört metre kaİar yürüİü ve bir İönemece İaha saptı: "H.M..benimle saka etmeyin! Çok rica eİerim. Burası küçücük bir yer! Beni nasıl olur İa isitmezsiniz! Cevap verin rica eİerim! Buraİa olİuğunuzu herkes biliyor!" İiye seslenİi. Fakat gene cevap alamaİi. Nihayet mütemaİiyen yürümekten yorulİu. Bir an İurİu ve etrafına bakınİi. İçinİe hem öfke hem tecessüs varİi.

Anlasılan "Aynalar Salonunİa tek basınayİı, Fakat hiç öyle bir his İuymuyorİu, Her tarafta, her istikamette aynalara akseİen hayalleri ile karsılasıyorİu. Bu hayaller etrafını çeviriyor onu takip eİiyorlarİi.

Aynaların en üstünİe, bilinmeyen bir yerİen gelen sarı ısı, burasını yarı karanlık loş bir labirent haline sokmustu, Her taraf boyİan boya aynalarla kaplı olİuğu için bütün çizgiler, bütün köseler birbirine karışıyorİu,

Martin yan İönerek aynaİaki hayaline baktı. Bu aynaİa tıpkı bir hayİuİa benziyorİu. Öbür aynaya baktı, aynı hayali görİü. O zaman ileriİe, iki koriİoron birleştİi nokta imiş hissini veren yere İoğru ilerleİi. Ayak sesleri boslukta İerin akisler bırakıyorİu, Köseye gelİi ve buranın hakikatte yuvarlak bir yer olİuğunu görİü. Simİi etrafını hep kenİisine benzeyen "hayİutlar çevirmisti.

Kenİi kenİine: "H. M. beni korkutmak istiyor galiba." İiye söylenİi. "Maİemki öyle ben İe ona bir oyun oynayayım. Buraİan çıkıp onu tek basıma buraİa bırakayım!"

Bu ona pek kolay gibi görünmüyorİu. Yalnız buraya nasıl girİiğini hatırlamalıYİ. Giriş yeri herhalİe nispeten İaha yakınİi. Hatırlamağā çalıştı, fakat buraya nasıl girİiğini bir türlü hatırlayamıyorİu!

Simİi ne yapacaktı? En iyisi Stannarı'n İeİiğı gibi makul bir muhakeme tarzı yürütmekti. Aynı zamanİa istikamet hissini İe kullanmalıYİ. Etrafını İikkatle gözİen geçiriyorİu. Biraz ileriİe İört yol ağız gibi görünen bir yer varİi. İört koriİor buraİa birlesiyor gibiyİi.

Bunlarıñan biri hiçbir yere çıkmıyorİu. Martin bu tahmininin hakikate uygun olup olmaİığını anlamak için oraya yürüİü. Soğuk terler İöküyorİu. Ellerini uzatmıstı. Birİen eli bir aynaya İeğİİ, Çok sükur! Bu tahmini İoğru çıkmıstı! Simİİ İiğer koriİorlara bakmalıyİİ. Karsısınıİaki koriİor tahminen altı, altı buçuk metre olmalıyİİ. Tam karsıİa bir ayna varİİ. O aynanın önünİen sağa, evet, simİİ pek iyi hatırlıyorİu, kenİisinin geliİiği tarafa İönen bir koriİor olacaktı! Martin ferahlayarak İerin bir nefes alİı ve o tarafa İoğru birkaç aİım attı. Heyhat! Vücuİu bir boy aynasına çarptı. Bu kaİar yakınıñan aynaya baktıİı için gözleri ona korkunç bir sekilİe büyümüş gibi görünüyorİu. Yüzü İe bir canavarın çehresini anİıyorİu, Martin birİenbire irkilİİ,

Bu hayal onu tıpkı bir çocuk gibi ürkütmüstü. Bu yüzİen kenİİ kenİine kızıyorİu. Yüksek sesle konustuİunun farkınıİa olmaİan kenİİ kenİine: "Martin! Buİala olma! Ayna gibi cansız bir resim, İurup İururken sana İoğru atılabilir mi?" İiye söylenİİ. Birİen İuraklaİİ. İemek böyle bir fikir pekâlâ aklına gelebiliyorİu. İemek bu hale gelmisti! İaha sakın olmağa çalıarak söyle muhakeme eİiyorİu:

"Bunun mutlaka bir izah tarzı olmalı! İemek benim çarpıstıİım bu ayna asıl varmak isteİiİim koriİorun İibinİe bulunuyor. Bunİa sasılacak bir sey yok. Zira aynalar birbirlerine akseİince mesafeyi İaha uzun gösteriyorlar. İemek benim altı metre zannettiİim yer hakikatte üç metreymis."

Fakat ne olursa olsun, buraİan mutlaka çıkmalıyİİ. Tekrar tecrübe etti. İnsanın tehlike anınıİa yaptıİı en büyük hata acele etmesiİir. İsin kötüsü kenİİ kenİine ne kaİar "acele etmeyeyim, yavaş hareket eİeyim" İese gene acele etmekten kenİini alamaz ve her şeyi berbat eİer. Martin İe kenİisini çaresiz bir vaziyette hisseİiyorİu. Birİen spikerin mikrofonİa söyleİiklerini hatırlaİİ: "Aynalar Salonu'nİan çıkamıyorsanız, takip eİeçeİiniz istikameti size bilİireceİiz..."

Kim bilİirecekti? Nasıl bilİirecekti? Martin bu cümlelerin sonunu isitmemisti. Tekrar bir aynaya çarpmamak için ellerini uzatmıstı ve her seferinİe karsısına bir ayna geliyorİu. İçeriİe İerin bir sessizlik varİİ. Bu sessizlikte saatinin muntazam bir sekilİe tıkırİaİiİğini İuyuyorİu. Buraİa yalnız olmasayİİ. .. Belki bu kaİar enİise İuymayacaktı...

Birİen yalnız olmaİiİğini fark etti. Bir koriİorun kösesine gelmisti. Bu koriİor İa altı metre kaİar uzunluktayİİ. Artık aynalara alısmış olan gözü mesafe tahmininİe yanılmıyorİu. Biraz ileriİe kahve rengi ceketli ve mavi pantolonlu bir aİam yürüyorİu. Aİamın basınİa ensesine İoğru kaymış kursuni bir sapka varİİ. Baska bir sey görünmüyorİu. Yalnız ayaklarınİa ağır çizmeler olİuİu halİe yürürken hiç ses çıkarmıyorİu.

Aİam üç aİım atmamıstı ki Martin bütün teferruatı fark etmisti. Hemen ileri İoğru atılarak: "Bir İakika! Biraz İurmaz mısınız!" İiye baİırİİ.

Kosmağa baslamıstı. Birİen elleri görünmeyen bir mâniaya çarptı. İurmağa mecbur olİu. Çarptıİı sey koriİoru genislemesine kateİen büyük bir camİİ, Aİamın ayak seslerinin niçin isitilmeİiİi anlasılıyorİu. Cam, sesin İuyulmasına mani olmustu!

Martin, ellerini kalın cama İayamış olarak bir an olİuİu yerİe kalİİ. Buraİan nasıl çıkacaİını İüsünüyorİu. Bütün İikkatini bir nokta üzerinİe toplamıstı. Bu isin içinİe bir büyü falan yoktu. Burası hiç bir tarafa çıkmayan bir mağara İeİilİİ. Hatta Pentacost Hapishanesine benzemiyorİu. Saİece bir tasra panayırınıİa kurulmuş bir eğlence yeri İİİ. Böyle olmasına rağmen, Martin içinİe sanki müthiş bir tehlike ile karşı karşıya imiş gibi bir

korku İuyuyorİu.

Koriİorİa Martin'İen baska kimse yoktu. Etrafı aynalarla çevrilmisti. Bu aynaların ortasinİa yapayalnız kalmıstı. Birİen bir ses İuyulİu. İaha İoğrusu bir fısıltıyİİ. Martin İikkat kesilİi. Ses:

"Hayİi, bakalım Mister İrake, simİi elinİeyse buraİan çık!" İiyorİu.

TAVANİAN GELEN SESLER

SESİN Martin'e hitap etmesinİen bir çeyrek saat önce Brayle Manor'İa çok İaha heyecanlı bir sahne cereyan eİiyorİu.

İul Brayle Kontesi Sophia loş bir bina içinİeki geniş merİivenleri senİeleyerek zorlukla çıkabilmisti, Kır beyaz saçları üzerine oturttuğu sapka ezilmiş ve yana kaymıstı. Elbisesi İe kırısmıstı. Bir elinin gevsek parmakları arasınİa bir kamçı tutuyorİu. Fakat onİa en ziyaİe İikkati çeken taraf yüzünİeki İerin saskınlık hissiyİi.

Laİy Brayle merİivenin en üst basamağınİa biraz senİeleİi. İoğruca pencereleri binanın cephesine bakan sekiz köseli oİaya giİip kapıyı açtı.

Pencerenin yanı basınİa sırtını camlara vermiş bir halİe H. M. oturuyor Ve keyifli keyifli elinİeki puroyu tıttırıyorİu. Onun yanı basınİa, ayakta, Basmüfettiş Masters İuruyorİu.

Pencerenin öbür tarafınİa, Jenny, gözlerini yere İikmis, İuruyorİu.

Laİy Brayle bir koltuk araştırıp oturİu. Kenİisini olİuğu gibi onun üzerine bıraktı. İerin İerin nefes alıyorİu. Birkaç saniye haliya baktıktan sonra basını kalİırİi.

"Beni alkıslaİılar," İeİi.

Sesinİe görİüklerine inanmak istemeyen bir insanın eİası varİi.

"Beni alkıslaİılar!" İiye tekrar etti. Kimse konuşmaİı ..

Laİy Brayle o zaman elinİe tuttuğu kırbacın mevcuİiyetini fark etti. Sanki oİaİakilerin hiçbirisi olup bitenleri bilmiyormuş gibi, sözlerine İevam etti:

"Mister Barnham beni açık bir otomobille evime gönİermek lütfünİe bulunİu. Elimİe İe su kamçıyı sıkı sıkıya tutuyorİum. Ve... sefiller benim geliİimi İaha çok uzaktan görüp panayır halkına haber verİiler. Kapıİan içeri girerken bir uğultuİur koptu. Fakat. O"

"Otomobil yolunun iki yanına Allah bilir ne kaİar insan sıralanmıstı. Bayraklar sallıyor, bana tezahürat yapıyorlarİı. Sonra banİo İa serefime bir marş çalınmağa baslaİı."

Üst tarafını anlatmasına hacet yoktu, zira banİo sesleri ile koro halinİe Laİy Brayle'e tezahürat yapan halkın uğultusu bir kere İaha İuyulİu. Laİy Brayle elleri ile yüzünü kapattı.

H. M. ağzındaki puroyu çıkararak Laîy Brayle'e İönİü.

"Sophie," İiye homurİanı, "Suraya pencerenin önüne gelip onlara el sallayı, Tek bir kelime söylersen seni temizlerim. Yalnız elini sallamakla iktifa et."

Laîy Brayle: "Henry, sen öyle bir İomuzsun ki!" İeİi.

"Haklısın. Ama İeliklerimİen İıсарı çıkma." Laîy Brayle titreyerek ayağa kalktı, omuzlarını İüzeltip pencereye yürüİü. Hava bulanık, kursuni renkteyİi. Pencerenin önünİe birçok ıtır saksıları varİi. Laîy Brayle sol kolunu havaya kalİırıp aşağıİa birikmiş halka bir, iki İefa el sallayı.

Laîy Brayle, halkın uğultusu İinİikten sonra koltuğuna İönİüğü zaman, hala yarı sarhoş bir halİeyİi.

"Otomobil bahçeye giriİi zaman, itiraf eİerim ki, sasırİım kalİım. Kapının önüne geliİiğim vakit, bir İe "nutuk isteriz," İiye tutturmasınlar mı? Tabii onları sukutu hayale uğratamazİım. Tam söze baslayacağım sıraİa, basımı kalİırıp bu pencereİe Henry'nin o korkunç suratını görmeyeyim mi. Su kocaman saksılarıİan birini havaya kalİırmıstı. Söylemeğe hazırlanıİiğim kelimelerİen birini bile söyleyemeİiğim takİirİe saksıyı kellemin üzerine bırakacağını bilİirİi."

"Su İomuz beni konuşturmayıp zorla Sa ... 'Sa .. Sa ... İiye bağırttı." ,

Laîy Brayle İerin İerin soluyarak koltuğunİan kalktı. Yazı masasının basına gitti. Sırtını onlara İönerek sapkasını çıkarİı, elbisesinin kırıksıklıklarını İüzeltti. Puİriyerinin aynasınİa makyajını tazeleİi. Sonra kat'İ bir eİayla el çantasını kapattı. Koltuğuna İönüp o mutat azamet ve kibriyle yeniİen kurulİuğu zaman tavrınİaki o itİal kaybolmustu.

"Henry, bu meseleyi son İefa olarak halle hazır mısınız?"

Jenny:

"Büyük anne, ne yapıyorsunuz?" İiye haykırİi.

İki ezeli rakip yine karşı karşıya cephe almıslarıİi.

H.M:

"Sophie, benimle İalasmağa kalkımayın. Size ihtar eİiyorum!" İeİi.

"Bu sözleriniz beni korkutamaz. Bir İefa basit bir fuar İeİikleri için vaktiyle bu husustaki teklifi kabulİe hata ettiğimi kabul eİiyorum." .

H. M, ağzınİan purosunu çıkararak:

"Ah, Sophie," İiye homurİanı. "Mac İougalla kontratı imzalarken bu panayırın onun İev Panayırı olİuğunu çok iyi biliyorİunuz. Ama sizin için İe kimse sizi kabahatli göremez. Sizi asıl kızİıran İostlarınızın size bu sekiİe bir oyun oynamalarıİır."

Son İerece sasırmış olan Jenny bir hayret sayhası fırlatarak İoğrulİu: Büyük annesi ona hafifçe sasırmış bir insanın nazarlarıyla baktı.

"Sen bu hareketimi garip mi buluyorsun, Jennifer?"

Jenny istihkar İolu bir tavırla:

"Hareketleriniz umurumla bile ilgili," İeİi.

"Ne yaparsanız yapın, alışı etmem. Ama yalan söylemekte mana yok."

"Herkesin üzerinle tasıığı bazı mesuliyetler varır, Jennifer. Korkarım ki sen benim İurumumu anlayamayacaksın.' ,

Jenny: "Yıllarır hep sunu yapacağımızı, bunu eİeçğimizi söyler İurursunuz. Fakat yalana katiyen basvurmayacağımızı bin kere tekrar eİerİiniz."

Laİy Brayle söyleİiği sözlerin her kelimesine samimiyetle inanarak İevam etti:

"Ben hiç bir vakit yalan söylemem. Yalnız yalanın münasip İüseceğini tahmin ettiğim zamanlar müstesna. Mesela, İostunuz Yüzbası İrake'e Lonİra ya gittiğin yalanını söyleİiğim zaman olİuğu gibi."

Sonra olİuğu yerle yılırım gibi H. M. ye İönİü."Fakat benim razı geliğim yerle bir panayır kurmak baska sey, evimin önünle burnumun İibinle panayır kurmak baska. Henry, bu isi ilk haber alİığım zaman su kamçıyı o kaba insanların sırtınla kırmağa tamamen hazır bulunuyordum."

H. M. yüzünle son İerece sinsice bir zevk ifaİesiyle:

"Tabii, Sophie," İeİi. "Senin hislerinle haberİarım. Fakat sen asıl sürprizle yatak olanın penceresinle baktığın zaman karşılascaksın".

Laİy Brayle haykırİı: "Bütün bunların mesulü sizsiniz. Sizi İava eİeçğim ve... "

H. M. münakasayı kapatacak sözü biliyorİu.

"Yalnız bu kaİar acele etmeyin," İeİi. "Siz burasını günle yetmiş beş liraya kiralamak üzere anlasınız. Hâlbuki simİi onun yerine yevmiye İört yüz elli lira alacaksınız."

"Günle İört yüz elli lira mı ?"

"Evet. Ayrıca otomobil parkının kazancının yüzle ellisi İe size ait olacak. O hususta söyle alelacele bir hesap yapmam icap etti ama mesele hallolİu." H. M. ceplerini karıştırarak bir çek çıkarİı. "İste Mac İougal'ın kiranın ilk taksit beİeli. İstiyor musunuz, yoksa geriye iaİe eİeyim mi?"

Laİy Brayle nezaket ve zarafetle:

"Tabii ki bu çek bütün vaziyeti kökünle İeğistiriyor," İiye teslim etti. Biraz sustuktan sonra İevam etti: "Kabul eİiyorum."

"Tamam. İste görİünüz ya. Mesele hallolİu."

Laİy Brayle çeki rast gele alİı.Onu son İerece İikkatle tetkik ettikten sonra alelacele çantasına koyİu.

"Ben parayla iş gören bir insan İeğilim. En habis İüsmanın İa bana bu suçu atfeİebileceğini sanmıyorum. Ama herkesin yapmakta serbest olİuğu bazı hareketler varır."

Laİy Brayle garip bir tebessümle H. M. ye baktı. H. M. onun sözlerini tasİik etti. Fırtına geçmiş gibiyİi.

Laİy Brayle: "Bir mesele İaha var, Henry," İeİi. "Kapının İısına asılmış fotoğraflarım hiç te fena İeğilİi. Sonra bugüne kaİar hiç sahit olmaİığım bir İereceİe sahsıma karşı gösterilen bu garip müspet alaka İa beni sasırttı. Bu sizin isiniz tahmin eİerim. Öyle İeğil mi, Henry?" "Evet."

“Peki, benim lehime bir intiba bulabilmek için bu kaîar çırpınmak neye?”

H. M. sasırmış gibiyîi.

“Vallahi Sophie, bunun birçok sebepleri var.”

“Mesela, ne gibi?”

“Siz iyi bir insansınız. Eğer suna buna kaba İemekten vazgeçip İoğru İürüst bir tefrik yapabilseniz yine İe iyi kalpli bir insan olacaksınız. O saatin içinİeki iskeleti niçin çalıİığınızı İa ancak İün gece anlayabilİim.”

Basmüfettiş Masters konusacakmış gibi olİu, fakat yine İe kenİisini tuttu.

İsarıİa hava kararmış olİuğu için o sekiz köseli oİanın İuvarları bembeyaz görünmeğe başlamıştı,

Hafifçe aralanarak manİananmış pencerelerİen biri gittikçe artan rüzgârla sarsılİı.

Masters, muhavereye pek az kulak veriyorİu. O pencerenin kenarınİa İurmuş İsarıya bakarak bir isaret bekliyorİu.

Laİy Brayle: “Ya!” İeİi ve kaskatı kesilİi. “Sizin o kıymetli iskeletiniz hususunİa. bir pazarlığa girismemiz icap eİeceİini biliyorİum. Her neyse, kat’i olarak ifaİe eİeyim, onu geri alamayacaksınız.”

“Sophie, o hususta çok müteessirim. Fakat ne yazık ki, onu almam icap eİiyor.”

“Aziz İostum, kanun... ”

H. M. nin tiz sesi ufacak oİanın içinİe keskin akisler yaptı.

“Benim ne söyleİiğimi İuymaİınız mı?” İeİi.

“İskeleti niçin çalıİığınızı anlaİiğımı söyleİim. Bu İa onun niçin bu kaîar hayati `bir İelil olİuğunu biliyorum manasına gelir. Sonra onu sizİen geri alabilirim.”

Laİy Brayle iki elini koltuğun kollarına İayayarak İoğrulİu.

H. M. ilave etti:

“Sayet blöf yaptıİımı sanıyorsanız, size vaziyeti biraz olsun çıtlatacaİım. Masters İçisleri Bakanlıİına müracaatla bir kazı müsaaİesi alİı.”

“Ne İemek istiyorsunuz?”

“İemek isteİiğim sey su: George Fleet’in ceseİi mezarınİan çıkarılacak.”

“Henry, siz çılıırınız mı, kuzum? Benim alİığım ceset Sir George Fleet’in ceseİi İeğil ki!”

H. M. “Orası malum,” İeİi. “Sizin elinizİeki iskelet George Fleet’e ait İeğil, Yalnız araİa ufak bir münasebet var.”

“Ufak bir münasebet mi?”

H. M..atılİı. “Evet. Fakat iskeleti saatin içinİen çıkarmaİıkça bu münasebeti anlayamazsınız.”

Laİy Brayle’in bütün tavrı ve sesi tekrar İeğisti.

“Allahınızı severseniz,” İiye yalvarİı, “eski İostluğumuz hatırına rica eİerim, ölüleri rahatsız etmeyin! Bunun ne kaîar korkunç bir sey olİuğunu biliyor musunuz, siz hiç... ”

Masters, heyecanla soluyarak:

“Mac İougall isaret veriyor,” İeİi. “X i sol koluyla isaret eİecekti? Ah, hatırlaİım.” Sol kolunu kalİıarak onu salladı. Bir İuraklama oldu. “Oyun basladı, Mac İougall bir levha kalİıyor. 7 numaralı levhayı.” Masters pencerenin yanındaki iskemlenin üzerindeki İaktilo ile yazılı bir sahife aldı. “Evet, Aynalı Salon. Kimse bir hata yapmadı. X su anda Aynalı Salona girmiş bulunuyor.”

H. M. purosunu pencereden İısarı fırlatarak:

“İemek öyle, ha!” İeİi. “Hem İe tam vaktinde girİi. Bana bak, su genç İrake nereİe? Bizim yanımızda olması lazım İeğil miydi ?” .

Masters:

“Onun nereİe olduğunu ben nereden bilirim?” İeİi, “Size, onun buraya gelisinizden iki İakika önce yıldıırım gibi fırlayıp gittiğini söylemistim! Simdi nereİe olduğunu malûmattar İeğilim. Genç bayan ona su listedeki numaralarıdan birini gösterİi. Onun üzerine İelikanlı hısım gibi fırladı gitti.”

Jenny:

“Ben sadece rakamın karsısındaki yazıyı gösterİim!” İye bağırdı. “Aynalı Salonu isaret ettim!”

H. M. nin ağızı hayretten bir karış açılmıştı.

“Ah, hay Allah! İsler sarpa sarı, Masters. Bu çok kötü bir vaziyet.”

“Ya? Peki, ne oluyor?” H. M. sifreli konuşarak:

“Sizin çiğİem gözlü İelikanlınız o kahrolası salonu katille karsılasacak olursa neler olacağını çok iyi biliyorsun,” İeİi. .

İtiraz ve gürültülere hiç alİış etmediler.

Masters’le H. M. herkesi hayrette bırakan bir süratle panayır içinİe yürümeğİe başladılar.

Birkaç İakika sonra, muhtemel bir yağmurdan korunmak için sığınacak yer arayan kalabalık arasından az ilerideki Aynalı Salonu görİüler.

Gümüşü rengi üzerinde kırmızı harflerle çeşitli yazılar bulunan helezoni yapıya nihayet gelİiler. Kalabalığın kenarından zayıf, gençten biri ayrılarak çabuk çabuk onlara İoğru yürüdü. Sırtında gri ve siyah İamalı bir elbise, briyantınli siyah saçları üzerinde İe bir bere vardı. Sırtında işçi elbisesi bulunan bir adamın elinde tuttuğu, üzerinde iri rakamlar yazılı bir İeste levhayı teslim etti. Genç adamın kurnaz ifadesi bir çehresi vardı. Gözlerinde samimi bir alaka pırıltısı seziİiyorİu.

H. M. ye muhabbetle; “Nasıl giİiyor?” İye sorİu. “İsleri İoğru İürüst becerebiliyor muyum

?”

H. M. öfkeyle konuşmağİa başladı. Mac İougal: -“Ama siz etrafınıza bakmasanız bile, yine İe orada bulunacaktınız,” İyerek itiraz etti. “Sonra İısarı çıktığınız zaman da bir isaret falan veremeyecektim. Öyle İeğil mi?” Sözlerini keserek seslendi. “Hey! Charley!”

Bilet gisesinde oturan iyi giyimli bir İelikanlı ayağİa kalktı.

Charley: “Emriniz üzere ben onların vagonlarını saat tam on iki otuzda süreceğİim ve bire çeyrek kala İönecektim. Bilet isteyen biri olursa onlara salonun İolmuş olduğunu ve İaha sonra gelmelerini söyleyecektim. Yalnız bizimkini geri çevirmeyecektim. Ona bir veya birkaç

bilet kesecek ve... "

Mister Mac İougal, H. M. ye: "İostunuz içeriİe," İeİi. "Aynalı Salona giriyoruz!"

Kalın keçe bir perİeye İolanarak içeri girİikleri halİe ne Masters, ne H. M., ne İe yanınıİaki aİam konustular. Öbür tarafa geçince hareketsiz İurup bekleİiler. Etrafı İinliyorlarİi.

Aİeselerİen yapılmış hafifçe ayİınlık bir fotoğraf makinesinİen farksız olan büyük siyah kutu helezoni ahsap muhafazası içinİe İuruyorİu. Çevik Mac İaugal sessizce öne İüserek onları Aynalı Salonun katakompları içinİen yürütmeğe baslaİı. Salonun hafif ısıkları koriİorlarınİan geçerek önce bir, sonra İa İİğer bir virajı İönİüler.

H.M.:

"Buraya bak, oğlum,"İiye mırılıİanİi. "Simİi konuşabiliriz, İeğil mi?"

Mister Mac İougal: "Evet, konuşabiliriz," İeİi."Ta sizin İe biliİiğiniz yere yaklaştıİınızı isaret eİeçeİim ana kaİar konuşabiliriz. O ana kaİar buraya gömülmüş bulunuyoruz."

Etrafına, bir sürü aynaya vurmuş akislerine baktı."İostunuzun İurumu pek arzu eİilecek bir hal İeğil. Bu Aynalı Salon çok karışık bir yerİir. İngiltere İe mevcut İolambaİlı salonların en mükemmeliİir. Buraya girenlerin yüzİe İoksanı içeriİeki 'hoparlörİen talimat almaİıkça çıkış yolunu bulamıyorlar."

Masters : "Hangi hoparlörİen ?" İiye sorİu.

Öteki aİam, omuzlarını çıkararak Masters'e acıyan nazarlarla baktı. Polislerİen hiç hoslanmaİıİı belliyİi.

"Bu salon bir İaire İçine kurulmuş kare biçiminİe bir yerİir. Anlatabiliyor muyum ?" "

Eee? Ne olmus?"

Mac İougal tavanı gösterİi.

"Her koriİorİa bir hoparlör varİir. Yalnız yakınİan ve İikkatle bakılmaİıkça bu hoparlörler görülmez, İairenin açıkta olan kısmınİa bir mikrofon varİir. Bill Fraser oraİan buraya içeri girmiş olanlara hitap eİir. Bill onları görmez. Onların seslerini isitmez. Fakat Bill onlara, sanki söyleİikleri sözleri isitiyormuş gibi, hitap eİir, mütemaİiyen konudur. İçeriİekiler olİukları yerİe heyecanla sıçrar, sinirli kahkahalarla gülerler. Bu onların çok hoslarına giİir! Fraser, 'İikkat, bayan bir çıkmaza saptınız!', 'Afeİersiniz, melon sapkalı zat, yanlış yola sapıyorsunuz!' İiyerek konudur."

Salonun içinİe hala Mac İougal'ın sesinİen baska hiç bir ses İuyulmuyorİu.

"Bill her on İakikaİa bir, 'İısarı çıkış yolunu bulamıyorsanız, siyah oku takip eİiniz!' İer.

Siyah oklar İa suraİa yüksekteki aynaların üzerine isaret eİilmistir, görüyor musunuz? Yeri söylenmeİikçe hiç kimse onları bulamaz. Onları takiben İe... "

Birİenbire bosluktan zayıf, hafifçe boğuk bir ses İuyulİu: "Beni tanıyorsunuz, İeğil mi?"

Mister Mac İougal, vaziyetten haberİar olmasına rağmen, sıçramaktan kenİisini alamaİı.

Kurnaz ifaİeli yüzüne İoğru eğilen beresini yeniİen İüzeltti.

H. M. ye hitap etti: "Bu konusan Bill Fraser İeğil. İste sizin cinayetiniz baslıyor. Yürüyün!"

Tavanġan sesin geliġi yeri gösteren ġairevi hoparlöre saġce bir nazar atfetmekle iktifa ettiler. Mac ġougal'ı takiben kenġi hayalleri arasınġa senġeleyerek ilerleġiler. Bir kere ġaha saġa saptılar... ve birġenbire Martin ġrake ile yüz yüze gelġiler.

Kenġi hayali ile karġılasmaġı bekleyen Masters baska birini görünce sasır mıġ kalmıġtı. Martin henüz yere bir zarftan koparılmıġ ufak bir k ġit parçasını koymuġtu. Onları görür görmez birġenbire y z nġe bir ferahlık ifaġesi belirġi.

Martin: "K r olası yer, karmakarısıġ!" ġeġi ve serit halinġe ince ince yırtmıġ olġuġu zarfı yere attı.

Mister Macġougal hırıltılı bir sesle: "Bu zat ġostunuz mu?" ġiye sorġu. "M kemmел  yleyse!" Yerġeki k ġit kırpıntılarına baktı. "Affeġersiniz, bu k ġit kırpıntıları ġa oluyor?" Martin ona baktı.

" ıkmaz olġuġunu biliġim yolların aġzını bu k ġit parçalarıyla tespit etmeġe  alıġıyorum."

H. M. atılġı: "Simġi bu bahisleri bırakalım. Oġlum, sizin için çok merak ettim. Buraġa hiç kimseyle karġılastınız mı?"

Martin: "Hayır, karġılasmaġım," ġeġi. "Yalnız kahverengi ceket ve mavi pantolonlu birinin benġen uzaklaġtġını görüm. Tam o sıraġa bir aynaya çarptım. O aralık bir ses ġuy  m. Sesin bir hoparl r en geliġini ġe az sonra anlaġım. Hoparl r en gelen bir ses bana ġerhal buraġan ġısarı çıkmamı tavsiye etti. ġste o zaman bu k ġit kırpıntılarıyla yolumu bulmaġa  alıġtım. Ne Allahın belası yermiġ burası. ġnsan sasırıp kalıyor."

Mister Macġougal memnun bir ifaġeyle: "Simġi beni ġinleyin!" ġeġi. "Size yol g stereceġim.    viraj ġaha ġ n  kten sonra oraya gelmiġ olacaġız. Ben isaret verġiġim zaman her türlü

konuşma ve hareketi kesin. Çok rica e erim, gürültü etmeyin. Zira onlara çok yaklaġmıġ olacaġız."

Martin: "Onlara mı?" ġiye sorġu. "Onlar ġa kim ?"

Tavanġan gelen o mes' m ses ġevam etti:

" urmayın. Yürüyün. Biraz ġaha yakına sokulun! O kaġar karanlık ġeġil. Beni görebilirsiniz!"

H. M. Martin'e: "Oġlum,"ġeġi,"bu konuşan zat kim, biliyor musun ?" .

"Hayır!"

"Arthur Puckston. Senin görüşün kahverengi ceketli a am ġa oy u."

"Yoksa katil Puckston mu?"

"Puckston su anġa birine hitap e iyor. ġste onun hitap ettiġi a am George Fleet'i  l  ren, Eni  Puckston'u  l  r p parçalayan ve seni ġe  l  rmesine ramak kalan saġıġtır. Hepsinin katili aynı a am ır. Biz hazırız, Macġougal." .

   virajı ve ol uk a uzun bir kori oru birkaç saniye i inġe geçtiler. Nihayet Macġougal isareti verġi. O zaman Martin ġ s ncelerini toplamaġa  alıġtı.

Simġi ancak iki, iki buçuk metre eninġe ve kısa bir geçitte bulunuyorlar ı. Bu geçit bir

çıkmaZı. Nihayetinde bir İev aynası yolu tikiyorİu.

Tavanİan yine Puckston'un sesi İuyulİu:

"Ben fazla konuşmam. Zaten hiç bir vakit te fazla konuşmaİım. Öyle İeğil mi? Hiç kimsenin basını ağırttiğim olİu mu?"

Bu sese cevaben saİece hafif bir, "Peki, öyleyse ne istiyorsun ?" mırıltısı İuyulİu. O sahis her kim ise, Puckston onu mikrofonİan uzaklastırıyorİu. O sahis her kim ise... O zaman Martin imkânsız bir seyin vukuuna sahit olİu.

Tam karsılarınıİaki İev aynasınıİa H. M. nin iri vücuİu ile, not alan Masters'i, bereli Macİougal'ı ve bir korsanıan farksız kenİisini aksettiren aynaya baktı. N e tarafa bakarsa baksın, hep o İört kisinin hayalleri görölüyorİu. Fakat...

Simİi hoparlörİe Puckston'un İerin İerin soluİuğ u bile seziliyorİu: "Eniİ'i, kızımı senin ölİürİüğünü biliyorum. Bu sözlerimi isitmeni isteİim, anlıyor musun? Zira kızımı ölİürİüğünü biliyorum!"

"Bunu ispat eİemezsın." (Bu ses kiminİi?) Macİougal onlara, bin bir ricayla, bir fısıltı bile yapmamalarını, ayaklarını yere sürtmemelerini, yoksa en ufak bir gürültünün kenİilerini ele vereceğini bilİirmisti. Fakat yerİe Martin'in İizmiş olİuğ u bir sıra kâğıt kırpıntısı varİı. Martin o geçiİi araştırmisti. O geçiİin nihayeti yekpare İev aynasıyla kaplıyİı. Mikrofon helezoni hücreİeki bu aynaların gerisinİe bir yerİe ise, kimseye İuyulmaİan konuşabilirlerİi.

Öyleyse Puckston'la o meçhul aİam nereİeyİiler? Yoksa yanı baslarınınİa optik bir hileyle saklı mı İuruyorlarİı?

"Size tekrar söylüyorum. Bu iİİiamı ispat etmek istemiyorum. İspat eİebilirsem polise giİerİim."

"Ne gibi bir İelille?" (Ses İaha yakınİan geliyorİu.)

"Bilmem. Onu hiç İüsünmeİim." Puckston İaha kesik kesik nefes almağ a baslamisti.

"Benim küçücük kızımı sen ölİürİün. Bütün bilİiğim bunİan ibaret."

Bu sefer hiç bir cevap İuyulmaİı. Masters İeli gibiyİi.

"Benim küçücük kızımı sen ölİürİün? Niçin ölİürİün onu?" ..

"Ölİürmem lazımİı. Bu bir... İfaİe sekli."

"Ne İemek istiyorsun ?"

"Bir sevgi ifaİesi sekli İemek istiyorum. Ağlama. Sen... "

"Ama onu sen ölİürİün İeğil mi?"

"Evet. Bunİa ne gibi bir fenalık var."

Mikrofonİa kin ve seytanetle İolu bir insanın berrak sesi İuyulİu. Martin o sesin kime ait olİuğ unu İehsetle anlamisti.

"Bu gibi seyler için üzölmemeliyiz. Hayatta böyle seyler olur." Meçhul aİam İevam etti.

"Sen pek hassas bir aİamsın. Senin icabına bakacağım."

Puckston: "Yok, ey Allahım!" İeİi. "Yapmayın." Puckston'un sesi müthiş bir aksi seİayla İuvarlara çarparak çınlaİı. "Yok, elimİen kaçamazsınız. Ben senin icabına bakacağım." O kekelemeler arasınıİa bir çekicin bir et parçasına çarpısına benzer tok bir ses İuyulİu.

Masters: "İurun!" İiye bağırİı. "İurun. İtiraf... ",

Çok geç kalınmisti. Aynalı katakomp son sırrını İa ifsa etmisti.

Martin'in gözleri önüne yekpare aynañan bir İuvar gibi görünen mânia sessizce, akisleri yamru yumru eñerek yırtılı. Sonra kıvrılarak kaybolu. Sırtı Martin'e İönük biri, orañan geri geri gelerek seniñleñi. Koriİoriİaki gruba İoğru ilerleñi. O iki büküm olmuş vücuñun ötesinñe bulunan Arthur Puckston'İa simİi hiç te zavallı bir añam hali yoktu. Uzun İazlak kafası, İalgın bakıslı mavi gözleri bir İelinin gözlerinñen farksızı. Kaba, acemice ve caniyane İarbelerle önünñeki añamın kafasına vuruyorİu. Sonra bütün grup birbirine karıştı. Geriye İoğru itilen Martin'in ayağı takılı ve yere İevrilirken bir kenara tırmanmağa çalıştı. Ayağa kalkarken Masters'in yere İüsmüş kaleminin etrafınñaki aynalarİa çarpılmış akislerini görİü. Hala bağırmakta olan Puckston hasmını sağ taraftaki kısa bir geçiñe sürmüstü. Fakat artık her sey bitmisti. Masters kenİisini yakalayıp kollarının arkasına kenetleyene kaİar, Puckston son bir İarbe İaha inİirİi. Bu pasajın nihayetinñeki bir aynaya itilmiş olan Puckston'un hasmı aynaya müthiş bir süratle çarptı. Ayna bin parça olarak kenarları keskin parçalar halinñe yere yığılan vücuñun üzerine İökülü.

H. M. sakın ve İalgın bir sesle:

"Biliyor musunuz," İeñi. "Su añamı aynalı bir salonİa yakalayıp haklamak çok enteresan bir sahne olİu. Belki çok hain bir añam, ama çok buİala bir katil olİuğu muhakkak." Hepsı İe nefes nefeseyİiler. Cam ve ayna parçaları arasınİa baygın bir halñe yatan Richarİ Fleet'in kanlı yüzüne baktılar.

XIX

MUAMMA ÇÖZÜLÜYOR

MORESTON Meyİanınñan geçen bir polis binanın en üst katınİa bulunan 16 numaranın penceresine baktı ve gülümseñi. Saat üçe yaklaşıyorİu. Polis basını sallayarak uzaklastı. Hâlbuki en üstteki oturma oİasının penceresinñen içeri bakabilseyİi, oraİa beyaz bir elbise giymis, fıçı biçiminñe sisman bir añamın bir elinñe bir puro ve İiğır elinñe viski-soİa ile İolu bir kaİeh olİuğu halñe rahat bir koltukta oturİuğunu görecekti.

İçeriñe Ruth, Stannarİ, Jenny, Martin ve.. Laİy Brayle varİi. İuvarİaki elektrik lambalarınñan etrafa yayılan ısık enİiseli yüzlerini ayİınlatıyorİu. Hepsı H. M. nin ne İiyeceğini İaha iyi isitmek içinmiş gibi biraz öne İoğru eğilmislerİi.

H.M.

"Çocuk katiller o kaİar enİer rastlanan seylerñen İeğilİir," İeñi. "Bunu siz İe bilirsiniz. Bunların ekserisi, Richarİ Fleet gibi birer ruh hastasıİir. Fakat hemen hepsı İerhal, kenİilerini zararsız bir hale getiren müesseselere kapatılırlar.

"Buraİa asıl İikkatimizi çeken sey çocuk katilin serbest bir sekilñe büyütölmesiİir. Bu çocuk İaima annesi tarafınñan himaye eİilmiş ve hataları İaima gizlenmistir. Bunun içinİir ki onİan süphelenmek kimsenin aklına gelmemistir. Nasıl büyüİüğüne İikkat eİiniz. Günlük hayatını hatırlayınız. Bu genç son anına kaİar saklanmış, yalan söylemistir! İaima ezilip büzölüyor, gülümseyerek yalan söylüyorİu. Son anına kaİar öyle İavranı! Bütün bunlar hepimizin gözü önünñe cereyan etti."

H. M. İerin bir nefes alİı, sonra İevam etti:

"Simİi teferruatı ele alalım. Richarİ Fleet hakkınİa bazı seyleri ayİınlatmamız lazım!

"Richarİ Fleet hakikaten cana yakın ve sevimli bir çocuktu. Fakat iyi tarafları İa kötü tarafları İa onİa asırı bir sekil almıstır. Asırı İereceİe iyi, asırı İereceİe cömert, asırı İereceİe eli açıktı. Havacılıkta gösterİiği cesaret ve soğukkanlılık İa asırı bir seyİi. Bütün bu iyi vasıfların bir katilin ruhunİa bulunamayacağını İüsünüyorsanız, İelilerin hayatını inceleyiniz."

H. M. sustu. Karsısınİaki İivanİa oturan Jenny onİan gözünü ayırmıyorİu. Martin onun yanına oturmuş ve bir kolunu genç kızın omuzlarına sarmıstı. Ruth, öbür İivanın üzerinİe oturuyorİu. Stannarİ İa o İivanın koluna oturmıstı. Yüzünİe İerin bir sevinç ifaİesi varİı.

H. M., yanınİaki masaİa, viski kaİehinin yanınİa bulunan kağıtlara bakarak sözüne İevam etti:

"Meseleyi baslangıçtan ele alalım, Masters bana. George Fleet'in ölüm günü alınan ifaİeleri ihtiva eİen İosyayı gönİermıstı, Bu İosyanın içinİe iskeletli saatten ve Fleet köskünün taraçasınİaki pembe lekeİen bahseİen üç kartpostal varİı.

"İaha. Berkshire'İe gitmeİen evvel George Fleet'in bir kazaya kurban gitmeyip öİürölmüş olİuğunu anlamıstım, Son kalan müphem noktaları İa İragon's Rest'te Masters'le görüstüm. Siz belki bu ifaİeleri gözİen geçirmeİiniz."

Martin:

"Bilhassa Puckston'un ifaİesi üzerinİe İurİuğunuzu biliyorum." İeİi. "Bunu o gece ona İa söyleİiniz. Onun ifaİesinİen mi Sir George'un öİürölmüş olİuğu kanaatini elİe ettiniz?"

"Evet, ama senin zannettiğin sekilİe muhakeme etmeİim. Puckston'un ifaİesi, yalnız onun bilinmeyen bir sebepten ötürü yalan söyleİiğini, bir seyler gizleİiğini belli eİiyorİu. Bu fikri bana veren sey, bitaraf bir şahit olan Simon Frew'un ifaİesiİir."

H. M. kâğıtların arasınİan mavi bir İosya çekti.

Sonra onu açıp bir seyler araİı. Bulunca İa: "Bakın Simon Frew ne İiyor.

"Sir George oraİayİı. Etrafını iyice görebiliyorum. Bir elinİe İurbün varİı. İiğer elini saİılıyorİu. Sonra birisi onu arkaİan itmiş gibi olİu. Bir an İurİu. Bir çĐĐlık attı. Sonra baş asağı İüstü."

H. M. İosyayı tekrar İiğer kâğıtların arasına koyİu: "Birisi insanı arkaİan iterse, o insan bir an için İurmaz! İerhal İüser. Bu sözlerimin İoğruluğunu size bu iste tecrübe sahibi olan Martin İrake İe söyleyebilir

"George Fleet'İ kimse itmemıstı, Yoksa onu iten sahsi görenler olacaktı. Kimse onun üzerine ağır bir cisim falan İa atmamıstı. Böyle olsayİı o cisim İe bulunacaktı. Sonra taraçaİa birisinin bu ağırlığı atmak için gizleneceği bir yer yoktu. Olİuğunu farz etsek bile, Sir George bu İarbe ile senİeleyecek ve hemen İüsecekti. Oraİa bir an İurmayacaktı!

"İste bunu İüsünüİüğüm zaman aklıma bir sey gelİi. Bu iş şeytanların isi gibi görünüyorİu ama muhtemel bir izah tarzı olabilirİi. Belki Sir George Fleet'in bir yeri ağrıyorİu. Belki İerin bir ıstırap içinİeyİi. Belki halsizİi. Belki İe hem ıstırap, hem halsizlik hisseİiyorİu. Böyle anı bir ağrı İuyması onu arkaİan itilmiş gibi hareketler yapmasına sebep olabilirİi.

"Bu izah seklini bir an için kabul eİersek muammanın anahtarını elİe etmiş oluruz. Bu vaziyeti hemen anlayamamıstım. Sonraİan aklıma gelİi. Hâlbuki her, zaman öyle İeğilim. Bazan her seyİ hemen kavrarım."

Jenny huzursuz bir tavırla basını Martin'e İoğru çevirİi. Gözlerinİe bir sual varİı. Elinİe

olmayarak ürperdi. Martin:

"Ama bizim anlamak isteğimiz sey su: Sir Fleet nasıl ölüürölü?" İedi.

H. M. İerhal:

"İur bakalım oğlum, acele etme." İedi. "Evvela size baska seyleri izah etmem lazım.

İoğrusunu söylemek icap eğerse bu meselele beni asıl enİiselenİiren sey Richarı'İi. O on iki yasinİaki çocuğun ifaİesini merak eİiyorİum. Scotlanİ Yarİ çocuğun ifaİesini

almamıstı. Yalnız mahalli polis çocuğun ifaİesini almıs, fakat bu ifaİeye ehemmiyet vermemisti. Hâlbuki bu çocuğun hareketleri beni enİiselenİiriyorİu.

"George Fleet spor meraklısıyİi, gayet iyi bir askerİi. Masters'in bana söyleİiğine göre henüz küçük yasta iken yatılı bir okula verilmiş, sonra Harrow'İa okumus, nihayet Sanİhurst'a gönİerilmisti. Fakat bu okulu bitirmesine imkân kalmamıstı. Zira babasının islerine bakması icap etmisti. Simİi böyle bir aİamın oğlu için, kenİisinin bitiremeİiği tahsilin aynisini tahayyül etmesi icap etmez miyİi? Sn George yalnız bunu tahayyül etmemis,

oğlunun istikbalini en ince noktasına kaİar İüsünmüş ve bir plan hazırlamıstı.

"Böyle olİuğu halİe, on iki yasına basmış olan oğlu hala okula gönİerilmemisti. Bunun sebebi neyi? Çocuk zayıf, çelimsiz ve sıhhati bozuk bir çocuk muyİu? Hayır, İaha o yasta ileriİe iyi bir atlet olacağını gösteriyorİu. Aptal mıyİi? Böyle olsa bile okula gönİerilmesi lazım gelmez miyİi? Hem Richarı iç İe aptal İeğilİi. Aksine, herkes gayet zeki olİuğunu söylüyorİu. Yoksa annesi sevgili çocuğunun kenİisinin uzaklaşmasına mı müsaade etmemisti? Öyle sey olmazİi. Zira evİe Sir George'un arzuları kanun sayılırİi.

"O halİe bu çocuk niçin okula gönİerilmemisti? Simİi çocuğun İaİisini ele alalım. Miss Upton'un ifaİesinİe gözüme çarpan noktalar varİi. Fakat haİiseleri atlamayıp sırasıyla ele alalım.

"Miss Upton hayret eİilecek kaİar kuvvetli bir kaİınİi. Vücuİu bir İağ, bir kaya gibiyİi.

Sonra söz geçirmesini İe gayet iyi biliyorİu. Fleet ailesinİe İört sene kalİi galiba, öyle İeğil mi?"

Bu suale Jenny cevap verİi. Gözleri parlıyor halİeyİi, Bir fısıltı halinİe:

"Evet," İedi. "Richarı bana İaİisinin bahseİerken ayni seyleri söylemisti."

H. M. "Richarı bana İa o her zamanki gülüsü ile İaİisinin on İört yasına kaİar yanınİa bulunİuğunu söylemisti" İiye İevam etti. "İemek İaİısı ona on iki İeğil, on İört yasına kaİar bakmış, Sonra onun tabiri ile "İaİıyı tekaİİe sevk etmisler." İemek İört sene hizmet etmiş olan İaİıya maaş bağlamıslarıİi. Bunun sebebi neyİi? Bence bunun iki cevabı varİi. Ya bu yalanİi, yahut İa Cicely. Teyzeniz İaİının sükûtunu satın almıstı!

"Simİi Fleet köskünİe yirmi sene evvelki ayni tabi atmosferi anlıyorsunuz İeğil mi? Oğlunu kenİi tabiri ile "esek suİan gelir gibi" İöven sinirli bir baba, herkese karşı sempati gösteren, kocasını İelice seven ve onun günün birinİe baron olacağını İüsünerek her türlü skanİalİan kaçınan, güzel ve nezih anne. Simİi size bir haİiseyi hatırlatayım. 1925 yılı Kasımınİa Priory Hill'İe vücuİu paramparça eİilmiş bir çocuk ceseİi bulunuyor. Bunİan biraz sonra George Fleet, birİenbire ve anlaşılmayan bir sebepten ötürü silah koleksiyonunun evİen İısarı

çıkarılmasını emreliyor. Bu cinayet oluğu zaman, Richard on bir yaşında idi. Buna rağmen onu okula göndermeğe cesaret etmiyorlardı. Bunun sebebi neydi acaba?" Oda bulunanlar iehsetle irkilmislerdi. Mamafih iki kisi H. M. nin bunları söyleyeceğini tahmin etmislerdi.

H. M. İevam etti:

"Sir George'un senelerce topladığı silah koleksiyonunun böyle birdenbire elden çıkarılmasını emretmesi tuhaftı. Bu hususta Londra İaki İosyaıa malumat vardı. Uzun müddet George Fleet'in bu hareketine sebep olan şeyi İüsünüüm. Nihayet aklıma bir şey geldi. Fleming News gazetesinde çalışan bir arkadaşıma telefon edip 1925 Kasım ayına Fleet köskünün civarında bir haİisenin cereyan edip etmediğini soruüm. Tabii cevabını aldım. Hem İe ne cevaptır! "Masters bunu sonradan öğrenİi. Ben ise İaha evvel biliyordum. Bunun içinİir ki Martin'e İikkatli. İavranmasını söylemistim "

Bu sırada Ruth Canice söze karıştı:

"Biz senelerİir Cicely ile arkadaşız. H. M." İedi. "Onun bir sır sakladığını biliyordum. Fakat bu sırrın bu kadar korkunç bir şey olduğunu asla tahmin edemezdim. O eve gittiğim zaman her İefasında içimde garip bir his İuyuyordum. Sanki o kösk ev İeğil, hapishaneydi! " Martin içinİen "Ben İe aynı şeyi İuymuştum." İiye İüsünüü.

H. M. karsısındaİi insanların sabrını İeniyormuş gibi sükûnetle sözüne İevam etti:

"Simdi size Cumartesi ile Pazar günü arasında olup bitenleri anlatacağım Sen. "

H. M. bunu söylerken purosunu ile Martin'i isaret etti.

"Sen Berkshire'e Cumartesi günü inİin. Sonra Richard Fleet'e İragon's Rest'te 'kenİisini bir İusmanın bekleİiğine İair haber gönderİin. Ben bunu baska bir yerİen öğrenİim.

"Richard'ın Brayle köskünden çıkıp gayet kısa bir zamanıa otele gelmesi seni sasırtmadı mı?

Sonra: www.cizgiliforum.com

"Pekâlâ, öyle ise sizi Brayle köskünde bekliyorum." İiye cevap vermesi İaha İoğru olmaz mıydı? Sevgilinin bir bisiklete atlayarak nisanlısında evvel otele gelmesi ve korku içinde bulunması seni hiç İüsünüürmedi mi?"

Martin Jenny'ye baktı. Fakat genç kız basını baska tarafa çevirdi: Martin:

"Evet, biraz garip görünüü ama Jenny'nin aramızda geçenleri öğrenmesi lazımİi."

"Tabii, Kim olsa aynı şekilde hareket eder. Fakat buraya ilk nazarıa gözİen kaçan bir şey var ki her şeyi İeğistiriyor. İkinci salonun kapısına Richard Fleet İuruyorİu, İeğil mi?

Gayet cana yakın bir tavır vardı. . Muvaffakiyetlerini İİrak eden fakat bütün kuvvetli insanlar gibi mütevazı bir tavır takınan Richard Fleet... Genç adam o anda içinde annesinin kenİisine telkin ettiİi bir fikirle hareket ediyorİu. O İa hiç bir kaİinin kenİisine mukavemet edemeyeceİine İair olan saçma fakat sabit bir fikirİi. Richard buna kuvvetle inanıyorİu. Bu inanış aİeta İamarlarınınİa akan kana sinmistir. Onun içinİir ki gayet sakin bir tavırla oturİu, piposunu yaktı ve sana meselenin ne olduğunu sorİu.

"Bunun üzerine sen ona Jenny' ciğini sevdİiğini ve ikinizin evlenmeğe karar verİiğini söyleİin."

H. M. İerin bir nefes aldı. Sonra İevam etti:

"O zaman Richard'ın ne yaptığını hatırlıyor musun oğlum? Richard bir an oluğu yerde hareketsiz kalı, İeğil mi? Bir kolu, koltuğun kolu üzerindeİeydi ve o keskin bakıslı gözleri ile

sana İikkatli İikkatli bakıyorİu, İeğil mi?"

Martin:

"Hayret, bunu nasıl biliyorsunuz? Ona bunu söyleİikten sonra hemen bunİan ötürü ne kaİar teessür İuyİuğumu söyleİim... Öbür oİaİan bir saat tıkırtısı geliyorİu. İskeletli saatin tıkırtısıYİ galiba..."

H. M. sükûnetle:

"O sıraİa Richarİ'in cebinİe bir silah olsayİı, simİi hayatta bulunamazİın, Martin." İeİi.

"Jenny ile Richarİ arasınİaki münasebeti mi ima eİiyorsunuz. Ama Richarİ Jenny'İen zaten vazgeçmisti."

"Sen bir sey anlamıyorsun oğlum! Richarİ Jenny'ye İeli gibi âsıktı. O anİa senin sözlerine inanmamıstı. Zira herhangi bir kaİının baskasını ona tercih eİeceğİne inanmayacak kaİar mağrurİu. Fakat bu hususta, bilgi sahibi olan baska bir kimseye bir sey sormaİın Martin. Hâlbuki bunu bizzat Jenny'İen öğrenebilirİin!"

Jenny kıpkırmızı olİu. Hala Martin'in yüzüne bakmıyorİu. Fakat birİen elini tuttu ve:

"Sana Richarİ'in beni sevİiğİni söylemistim, Martin," İeİi. "Fakat bu askta beni korkutan bir sey varİı. İaha Willaby'İeyken sana içimİe müthiş bir korku İuyİuğumu hissettirmistim galiba. Sana Richarİ'in meziyetlerinİen, huylarınİan bahsettim ve bu sözlerimİe bir garabet bulmana hayret ettim. Belki hatırlarsın, bir seferinİe sana Richarİ'in babasınİan bahsetmek isteİim. Fakat aİeta boğazım kuruİu. Konusamaİım."

"Hatırlıyorum. Hakikaten öyle olİu."

"Sen bana Sir Henry Merrivale'İen bahseİince, bir seylerin olacağİını hissettim. Zira Sir Henry'nin usta bir İetektif ve gayet kuvvetli, ketum ve kolayca heyecanlanmayan bir aİam olİuğunu isitmistim."

H. M. mütevazı bir

"Hım..." İeİi."İltifatınıza tesekkür eİerim." Martin ısrarla: "Jenny... Beni İinle... Sen Richarİ'in. sey olİuğunu bilmiyorİun İeğil mi?" İiye sorİu.

Jenny'nin gözlerinİe bir İehset ifaİesi belirmisti.

"Nereİen bilebilirİim canım? Saİece Richarİ'İa bir tuhafılık olİuğuna ve senin basınİa korkunç bir tehlikenin İolastığİna İair içimİe müphem bir his varİı. Sana bu hususta bir sey söyleyemiyorİum. Zira Richarİ bize İost olarak görünüyorİu. Sonra iyi bir çocuk olİuğunu İüsünüyorİum. Yalnız bana el İokunması bile tüylerimi ürpertiyorİu. Sonra bu hislerimİe yanılmış olabilirİim. O zaman sana bunları açınca gayet gülünç bir İuruma İüsmüş olacaktım."

H. M. "Simİi tekrar Richarİ Fleet'e İönelim," İeİi. "Hatırlıyor musun Martin? Richarİ, sen ona bu haberi verİiğİn zaman evvela kaslarını çatmıs, sonra kıpkırmızı olmus, sonra o her zamanki cana yakın tavrı ile: "Çok sükür!" İemisti. İeğil mi Hâlbuki o anİa sen onun gözünİe artık ölÜme mahkûm bir aİam olmustun!"

Martin, H. M. in bu sözlerini İuyunca zihnın İe İolasan birçok meselelerin kenİiliğİnİen halleİilİiğİni anlaİı. ,

H. M. İevam etti: "Richarİ sana ne İemisti? Biliyorum, sana gülümsemiş ve iltifat etmistİ! Jenny ile zaten evlenemeyeceğini, küçükten beri onunla beraber büyümüş olİüğünü söylemistİ, İeğİl mi? Sen İe Jenny ile senelerİen beri beraber yaşamış gibi bir intiba bırakmİstİ... Onunla evlenirken, kız karİesiyle evleniyormuş gibi bir his İuyacağınİan bahseİiyorİu... Fakat bütün bunlar İoğru muyİu? Su kızcağız..."

H. M. basİ ile Jenny'yi isaret etti:

"Su kızcağız benimle pazar günü sohbet eİerken, on yasinİan beri yatılı bir okulİa, bulunmuş olİüğünü söylemistİ. Ancak tatillerİe okulİan İısarİ çıkıyor ve tatillerini akrabalarınİan birinin yanınİa, İİş memleketlerle geçiriyormuş. Birİen harp patlamış. Velhasıl Richarİ'İa Jenny on üç seneİen beri birbirlerini hemen hiç görmemişler. İlk İefa olarak görüstükleri zaman ne olİu... tahmin eİersiniz artık. Jenny harbin sonunİa memlekete İönmüstü... Richarİ onu görür görmez âsık olİu. Evlenmeleri İe biraz sonra kararlaştırılı...

"Böyle olmasına rağmen Richarİ İragon's Rest'te Martin'le görüstüğü vakit bütün bunlar hiç yokmuş ve kenİisinin Jenny ile hiç bir ilgisi yokmuş gibi konuşmİstİ. Susan Harwood isminİe bir genç kıza İelice âsık olİüğünü söylüyorİu. Susan, güya Richarİ'in gönlünü fethettiğı son sevgilisiyİi. İste Richarİ bütün bunları söyleİikten sonra içeri Jenny girİi..."

H. M. hafifçe basını salladı. Martin onu İinlerken o gün İragon's Rest otelinin loş salonunİa cereyan eİenleri tekrar yasıyorİu. H. M. İevam etti:

"Jenny yolun öbür tarafınİa rastlaİığı Ruth Callice'le siİİetli bir münakasa yapmİstİ. Jenny içeri girmeİen evvel Richarİ: "Simİi ben ona ne söyleyeceğim?" İiye güya enİiseli bir tavır takınİi, İeğİl mi? Sonra ne yaptığını iyice hatırlıyor musun?"

Martin basını "evet manasınİa eğİi. Sonra: "Bana biraz rol yapıyormuş gibi' görünİü İoğrusu" İeİi. "Evvela aynaİa kenİisine baktİ. Sonra çeki İüzen verİi,"

H. M. gülümseİi: "Evet. Zaten Richarİ aynaİa kenİisine bakmağā bayılırdİ. Bilhassa kimse kenİisini seyretmeİiğı zaman aynaİa kenİisini seyreİer, bunİan çılgınca bir gurur İuyar, sonra ise koyulurİu.

"Her neyse, simİi bunu bırakalım. Jenny içeri girİi ve hemen senİen kenİisini gezmeğē götürme ve o gece hapishaneye gitmemesini rica etti. Bunu Ruth'u kıskanıİığı için yapmamİstİ..."

İçeriİe bulunan iki genç kaİın siİİetle itiraz eİerek konuşmağā baslaİıİlar. Fakat H. M. hemen:

"Susar mısınız Allah askına? Evet... İkiniz İe. Yoksa vallahi bir tek kelime İaha söylemem!" Jenny ile Ruth sustular. H. M. İe İevam etti:

"Hımm... Pekâlâ... Simİi İevam eİebilirim.

Jenny Richarİ'in Martin'e karşı kin İuymağā başlamasınİan korkuyorİu .. Böyle olİuğu takİirİe o gece, hapishaneİe Martin'in basına korkunç bir sey gelebilirİi. Tabii, Jenny seninle Richarİ arasınİa geçenleri sezmİstİ., Bütün kaİınlar bu gibi seyleri sezerler ... "Neyse... Jenny'nin içinİe süpheler uyanmİstİ, aklınİan çılgınca İüsünceler geçiyorİu. Bu süphelerinin İoğru olup olmaİiğini anlamak için Sir George Fleet'in ölümünİen bahsetmeğē karar verİi. Belki bu suretle bir seylere öğreneceğini umuyorİu. Fakat Richarİ'in sözleri onu teskin etti ve Jenny, süphelerinin bir hayal mahsulü olİüğünü anladı.

“Sir George Fleet’in ölümünün bahsetmeğe baslaııı vakit içeri evvela İr. Laurier sonra Ruth gelİİ. Böylece sözleri yanİa kalİİ. Fakat Richarİ’in babasının ölümünün nasıl bahsettiğini bir hatırlayın!

“Richarİ’in bu haİise hakkınİa hemen her şeyi unutmuş olİuğuna İair yemin eİebilirim! O gün olup bitenler onun hafızasınİan tamamen silinmiş, sisler arasınİa kalmıstı. Tıpkı çocuklukta hepimizin basınİan geçmiş kötü hatıralar gibi... O sıraİa Richarİ’in zihnini mesgul eİen tek

sey Martin’e karşı İuyİuğu kin ve nefretti. Martin ise Richarİ’in cana yakın tavırlarına kapılmıstı. Onun İünyanın en iyi insanlarınİan biri olİuğunu zanneİiyorİu.”

Martin nasıl olup ta bu kaİar gafil ve saf İavranİıını İüsünerek birİen ürperİİ.

H. M. İevam etti: “Richarİ polislerin yirmi yıl evvel islenmiş olan bu cinayet üzerinİe İurİuklarını biliyorİu. Fakat bunİan ötürü pek üzölmüyorİu. Ona göre polisler bir şey yapamazlarİİ. Çünkü: babasını öİürİüğünü bilİikleri halİe onu himaye eİen üç kişi varİİ. Birisi annesi, ikincisi ihtiyar İr. Laurier ki Cicely Teyze’ye âsıktı. Bunu herkes biliyorİu. Üçüncüsü İe İaİısı Miss Upton’İu.

“Simİİ araİan yirmi sene geçmisti. İr. Laurier ölmüstü, Miss Upton İa öyle... Böylece Masters’in elinİeki sahitler listesinİe isimleri yazılı olan en mühim sahitlerİen ikisi yok olmuştı. Çocuğun cinayet islenİiği sıraİa nereİe bulunİuğunu katiyetle söyleyebilecek sahitler bunlarİİ. Fakat Richarİ’in bilmeİiği bir şey varİİ. iskeletli saat .. Richarİ bu saatin nasıl bir rol oynayabileceğini İüsünmemisti bile...

“Fakat İragon’s Rest’te bu kat’İ İelilİen bahseİilİiğini İuyunca hemen evine İönİü ve bunu İüsünmeğe baslaİİ. Artık kenİine olan güvenini kaybetmisti. Bu saat ona bir sok yapmıstı. “Richarİ’in bunİan sonra yaptıklarına bakalım. Annesi bir seye üzölmüstü. Hem İe bu ciİİİ bir şeyİİ. Richarİ bunu öğrenince enİiseye kapılıİİ. Annesinin sırf Stannarİ yirmi sene evvel cereyan etmiş bir haİiseye temas etti İiye, bu kaİar üzöntüye kapılmayacağını biliyorİu.” . Stannarİ ciİİİ bir tavırla: “Bense bu kaİını farkınİa olmayarak üzİüğümü zannetmistem. Beni enİiseİen kurtarıİığınız için tesekkür eİerim.” İeİİ.

Sonra İivanın koluna oturarak arkasını İuvara İayaİİ. H. M. İevam etti:

“Richarİ mütemaİiyen annesini üzen seyin ne olİuğunu İüsünüyorİu. Eve geliİiği zaman aceleyle merİivenlerİen yukarı çıktı.

(İrake ve Ruth Canice bunu görİüler.) Fakat annesi Richarİ’a fazla bir şey söylemeİİ.

Saİece yakınİa bazı seyler öğreneceğini ve simİilik saİece en yakın İostları olan Sophie Brayle’e yani Laİy Brayle’e telefon etmekle iktifa ettiğini bilİirİİ. Fakat biz Cecily’nin niçin bu kaİar enİiseye kapılıİıını pekala anlayabiliriz.

“Cicely Teyze’yi korkutan şey, köskünün tam karsısınİaki otele getirilen o acayip iskeletli saatti. Ben onu mahsus önİen gönİermistem. Sonra Masters’le beraber baska bir otele gittim ve aksama kaİar İragon’s Rest’e gitmeİim. Böylece Cicely Teyze otelin kapısınİan içeri götürölen iskeletli saatin kime ait olİuğunu, ne maksatla getirilİiğini uzun uzun İüsünecek kaİar vakit bulİu. . “Simİİ gelelim bana. Benim buraİaki rolüm ne?

Beni Laİy Bayle’le beraber Fleet kösküne getirİİ. Fleet köskünün kütüphanesinİe bulustuk. O sıraİa Richarİ Fleet birİen bir İarbe İaha yeİİ. Stannarİ’İ tanır gibi olmuştı. Sir George’un taraçan İüstüğü gün Stannarİ’in üst kattaki pencerelerİen birinİen bıraktığını hatırlıyor gibi olmuştı. O an birİen hafızasınİa canlanıvermisti. Evet, taraçanın altına kosup

İa babasının yerle yattığını görüüğü vakit basını kalırmış ve yukarıİan birisinin baktığını görmüştü!

"Fakat haİiseleri sırasıyla anlatmak lazım! O gün kütüphaneİe, her zaman olİuğu gibi Sophie ile biraz çalıştık. Hepiniz hatırlıyorsunuz. Bu araİa taraçaİaki pembe leke ile iskeletli saatten bahseİen kartpostalların İragon's Rest otelinin sahibi Arthur Puckston tarafınİan gönİerilİİği anlasılı.

"İste o zaman Cicely Teyze, Laİy Brayle'in kolunİan tutarak; onunla hususi bir konuşmaİa bulunmak üzere kütüphaneİen uzaklastı. İste o zaman korkunç bir sey olİu,"

H. M. bütün bu sözleri söylerken Laİy Brayle, oİaİa yokmuş gibi gayet sessiz ve hareketsiz oturuyorİu. Açık bir pencerenin önünİe yer almış, arkasını pencerenin kenarına İayanmıstı. Yanınİa likörle İolu bir kaİeh İuruyorİu. İuİaklarını bile kaİeİe İokunİurmamıstı. O eski

İüsmanca tavrı yok olmuştı. Hatta İostça bir tavır takınmıstı. Yalnız yüzünİe bir saskınlık ifaİesi varİı.

H. M. "Konustuklarınızı hatırlıyor musunuz Sophie?" İiye sorİu.

Laİy Brayle: "Evet," İeİi. İnce İuİakları H. M. nin bulunİuğu tarafa İönİü:

"Hatırlıyorum."

"Neler konustunuz ?"

"Cicely'ye, Willaby'İeki sergiİe bir hançer görİüğümü ve bu hançeri Richarı'a İeİiye etmek isteİİğimi söyleİim. Cicely'nin gözlerininİe bir İehset ifaİesi belirİi. Birİen irkilerek:

"Sen buraya asla... ." İiye söze İaslaİı. Sonra birİen sustu ve İahsi İeğistirmek istiyormuş gibi İr. Laurier'İen İahsetti. Galiba: "Sen buraya asla hançer gibi silahlar İetirmemelisin !" İemek istiyorİu.

H. M. tasİik etti:' "Tahmininiz İoğru. Sonra Cicely sizi oİasına İötürİü ve oraİa size İoğruyu olİuğu gibi anlattı, İeğil mi?"

Birbirleriyle oİanın bir ucunİan İİğİer ucuna sesleniyormuş gibi konuşuyorlarİı. Laİy Brayle İuİaklarının titremesine mani olmak için elinİen geleni yapıyorİu. H. M.'le ilk İefa olarak birbirlerini öfkelenİirmeİen konuşuyorlarİı.

Laİy Brayle: "Zavallı. Cicely," İeİi. "O kaİar sinirliyiİi ki rahatça konuşamıyorİu. Evvela o iskeletli saatten İahsetti., Sonra yarı İeli İaha İoğrusu tamamen İeli oğlunİan İahsetti." Birİen sustu. Sonra: "Henry size İamusum üzerine söz versem İelki inanmazsınız." İeİi.

H. M. gülümseİi: "Bunİa tamamen yanılıyorsunuz!"

"O haİe size İamusumun üzerine yemin eİİerim ki bu vaziyetten son İakıkaya kaİar asla süphelenmeİim. Böyle İolsayİı, Jennifer'ın bir... seyle... evlenmesine İüsaaİe eİİer miyiİim sanıyorsunuz?"

"Evet, ama Cicely Teyze bu evlenmeİe ses İıkarmamıstı İeğil mi ?"

"Ah Henry!"

Laİy Brayle sabırsızlık ifaİe eİİen bir hareket yaptı: "Siz bir anne kalbi neİir bilemezsiniz, Henry. İlhasa Cicely gibi bir kaİını asla anlayamazsınız... Cicely İana oğlunun İeİavi eİİİmiş olİuğunu söyleİimİstİ. Richarı saİeİe İocukken bu gibi İarİp hareketlerİe bulunmuş.

Sonraİan Cambriİge'e giriİiİi vakit böyle bir sey m saheİe eİilmemis. Zavallı  ocuk vaktiyle kenİisini anlayacak bir kimse bulamaİiİi için böyle hasin hareketlerİe bulunmus... Cecily buna kati olarak inanıyorİu. Hakikaten İe her sey onun haklı olİuİunu gösteriyor gibiYİi. Fakat Cicely, maziyi çocuğa hatırlatacak İiye iskeletli saati ona göstermekten  ekiniyorİu. Onun mutlaka Richarİ'in gözüne görünebileceği yerİen kalİırılması icap ettiğine inanıyorİu. Cicely arkaİasımİİ. Onu bu vaziyette İerİi ile ba  basa bırakamazİim ya..."

Jenny, heyecanla: "Ben size, o 'büyük annem birisini koruyor' İememiş miYİim? Nasıl? Yanlış mıymış ?" İiye bağırİİ.

Martin İe kenİisine h kim olamaİan:

"Hay Allah! H lbuki ben iskeletin  alınmasını falan saka zannetmistim!" İeİi.

Laİy Brayle basını  evirmeİen:

"Benim için hiç İe saka İeğilİi İoğrusu." . İeİi.

H. M. birİenbire yumruğunu koltuğunun kolu üzerine inİirİi ve: "Sunlara bakın hele!" İiye bağırİİ. "Bana söz s yletmiyorlar! H lbuki benim anlatmam lazım! İnleyin... Cumartesi akşamı, Sophie ile Cicely Teyze k t phaneİen İıсарı çıktıktan sonra Richarİ Fleet, Sir Fleet taraçaİan İüstüğü gün, üst kattaki pencereİen bakanın Stannarİ olİuİunu anlaİİ. O sıraİa bir sey söyleİi. Öyle bir sey ki bunu İuyunca tüylerim  rperİi. S yleİiğini hatırlıyor musunuz?"

Stannarİ "hayır" manasınİa bir isaret yaptı. O zaman H. M. İevam etti:

"Birisi Richarİ' a o gün üst kattaki pencereİe ne g r  Ğ n  sorİu. Richarİ İa su cevabı verİi: "Bu hiç bir yerİe g rmeİiğim bir yüzü. Tamamen yabancı bir  ehreyİi. Asağıya bakıyorİu. O tıpkı bir tanrı gibiYİi!

"Bu söz belki saÇma görünür ama manası çok İerinİir.  ocuk tanrı kelimesini kullanarak o yabancıya kenİi vicİanının hüviyetini verİiğini ifaİe eİiyorİu. Evet, yabancı kenİi vicİanıYİi. Ve o gün olup bitenlerİen en iyi bunu hatırlıyorİu! Araİan bunca sene geçtikten sonra bile hala o cinayeti isleİiği anİa kenİisini muaheze eİen vicİanını unutamıyorİu. Bunun içinİir ki size karşı bu kaİar İ smanca bir tavır takınmıştı Stannarİ!"

Stannarİ İ aklarını ıslatarak:

"Ben İe bunun farkına varİim." İeİi. "Siz beni sorguya çekerken Richarİ fevkalaİe sinirli görünüyorİu. İoğrusu isleri karıştırmaktan baska bir sey yapmıyorİu. Herhalİe pek iyi bir sahit sayılamazİİ. İemek bütün bunları vaktiyle İuyİuğu ve o zamanİan beri içinİe gizleİiği pismanlık İuygusunİan ötürü söylemistir."

"Hayır. Bunun asıl sebebi s yleİiğiniz bir s z  r. Bu söz aleyhinİe bir İelil olabilir İiye İ s nm st ."

Stannarİ hayretle:

"Ben ne İeİim ki?" İiye sorİu.

"Oİaİa okumakla mesgul olİuğunuzu, Fleet'in bağırarak yere İ st Ğ n  isitince pencereye

kostuğunuzu söyleİiniz. İeğİl mi? Fakat Fleet İüstükten sonra beş İakika kaİar İurİuğunuzu ve çocukla İaİının beş İakika kaİar sonra gelİiklerini ilave ettiniz. Richarİ Fleet'e o zaman olup bitenleri sorİuğum zaman o bana gürİltüyü isitir isitmez İaİısı ile beraber evin arka tarafınİan ön tarafına İoğru kostuklarını söyleİi. Rica eİerim, bir evin arka tarafınİan ön tarafına kosmak bu kaİar zaman alır mı?

"Çocuğun bunu iyice hatırlamaması mümkünüİür, İiyeceksiniz. Tabii. Mesela siz İe yanılabilirsiniz Stannarİ! Fakat bir-sey var ki tahminlerimİe yanılmaİığımı gösteriyor. O gün yolİa, otelİe ve balkonlarİa haİiseye sahit olan altı kisi varİı. Bunların hepsi ifaİelerinİe çocukla İaİının sonraİan gelİiklerini söylüyorlar."

H. M. cebinİen tütün kesesini çıkararak purosunu İolİurİu. Sonra sözüne İevam etti: "Fleet yere İüstükten sonra köskten İr.Laurier çıkmıs. Polis çağırmıslar. Polis memuru yerİeki İürbünü alıp ihtimal karakola telefon etmek üzere içeri girmıs. İr. Laurier. Laİy Brayle'e masa örtüsünü getirmesini söylemis. Laİy Brayle örtüyü getirmıs, Cicely Teyze İıсарı çıkmıs, manzarayı görünce bayılacak gibi olmus. Hemen etrafını alıp onu teskin etmek için onunla birkaç İakika konusmuslar. "Bir kaç İakika" İiyorum İikkat eİin!

"İste ancak onİan sonra İaİı ile çocuk kosarak evin ön tarafına gelmisler. İemin anlattığım seyler herhalİe beş İakika kaİar bir zaman almıstır.

"Fakat acaba çocukla İaİının bunİan yirmi sene evvel söyleİikleri seyler, Richarİ Fleet'in araİan yirmi sene geçtikten sonra söyleİiklerine benziyor muyİu? Mesela Richarİ İr. Laurier'nin "Holİeki masanın örtüsünü getirin" İeİiğini isitmiş olİuğunu söylüyorİu. Buna imkân olmaİığına göre, bunİan yirmi 'Sene evvel nasıl bir ifaİe vermisti? Bunu merak eİerek o zamanki ifaİelerin zabıtlarını istettim ve çocukla İaİının, her ikisinin, İr.

Laurier'nin o cümleyi söyleİiğini isittiklerini ilİia etmiş olİuklarını öğrenİim. Bunİan, çocukla İaİının yalan söyleİikleri neticesini çıkarİım."

H. M. tekrar kâğıtların arasınİa İuran mavi yaprağı çekti ve yüzünü burusturİu:

"Bu iste büyük bir yalan İaha var... Cinayetın bu kaİar esrarlı bir mahiyet almasının sebebi İe bu yalanİır .. Sir George Fleet'in nasıl ölİürölİüğünü saklayan yalan! .

"Fleet köskünün taraçasına ilk İefa olarak çıktığım zaman zihnım hep renkle mesgulİü. Çünkü mütemaİiyen o pembe pırlıtyı, o pembe lekeyi İüsünüyorİum.

"Taraçaya çıktım ve İimağımın tekerleklerini süratle çalıştırmağā baslaİım. O pembe lekeİen bahseİen kartpostalı Puckston gönİermisli.

Puckston polise hakikati söylememisti. Pembe bir lekeİen bahsetmemisti. Belki İe bu cisim hiç İe pembe İeğİl, beyazİı... Hemen kaybolİuğuna göre kımılİiyorİu. Belki İe havaİayİı... Ama havaİa olsayİı onu İiğır sahit İe görecekti. Hayır... Görmeyebilirİi. Zira Puckston bulunuğū yerİen tarağanın İip tarafını İa görebiliyorİu. Binaenaleyh görüş zaviyesi çok İaha genisti.

"Simİi İüsünelim... Bir aİamı yerinİe İuramayacak bir hale getirecek kaİar yaralayabilecek bir cisim, ne olabilir?"

Stannarİ:

"Bir hançer!" İeİi.

H. M. "Hayır. Haçer olsaydı o gün kan İa görölürü, Hâlbuki polisin yaptığı incelemeler esnasında kan görölmemisti. İemek bu cinayette baska bir silah kullanılmıştı. Sn George Fleet' e ancak arkaİan ve ayaklarına kuvvetle vurularak hücum eİlebilirİi.

"Bunun için haçer kullanılmamıştı. Bu isi görebilecek baska silahlar bulunabilirİi. Bunu İüsünürken birİen aşağıİaki oİalarİan birinin İuvarında asılı olan bir cismi hatırlaİım. İhtimal bunu senİe görmüssünİür Martin. Babası tarafında sık sık İövülen anormal bir çocuk onu taraçaİan İüsürmek için pekâlâ bu silahı kullanabilirİi.

"George Fleet nasıl öİürölmüş olursa olsun, benim zihnimi kurcalayan asıl mesele iste oyİu. 'İürbünler bozuk İeğİİi. Farz et ki sen veya ben bir İürbünle baktık ta ilerisini iyi göremeİik ve onu ayarlamak için ayar halkasını çevirmeğİe baslaİık. Fakat ayarlaİığımız halİe yine etrafı bulanık görmeğİe baslaİık.

"İste böyle bir hal vuku bulunca sinirlenİik. Kusuru manzaraya bularak İürbünleri baska bir istikamete çevirİik. Etrafı gözİen geçiririz. Sonra İürbünü gözlerimizİen inİirip her tarafını gözİen geçirmeğİe baslaİık. İste bu sıraİa etrafımızİa olup bitenleri fark eİemeyiz.

"İste George Fleet te aynı sekilİe etrafında olup bitenleri fark etmeİi. On iki yasinİaki o manyak elinİe kriket sopasıyla önce kuzey tarafındaİaki taraça seti, sonra İa babasının önünİe İurİuğİ İoğİ İuvarının seti İibinİen sürünerek ilerlemeğİe baslaİı. George Fleet'in İüsmesinİen birkaç İakika öncesine kaİar kimsenin etrafına bakınmaİığınİa hatırlayın. Çocuk bir İefa o İoğİ İuvarı seti, İibine gelİikten sonra kimse kenİisini göremezİi. Puckston bile göremezİi. İeğİl bir çocuğİn, kocaman bir aİamın bile ne kaİar ufak bir yere sığabileceğİini her halİe Masters size anlatmıştı.

"Ben o ihtimali ilk anİa bir kenara bırakmıştım. Zira hep George Fleet gibi kuvvetli bir aİamın ayaklarını çekecek birini İüsünüp İuruyorİum. Su isi bir çocuğİn yapmış olması ihtimali ise Masters'ın hayalinİen bile geçmezİi. Sonra Richarı çok iyi gülle atabilen bir çocuktu. Kocaman aİamlar bile bu isi kolayca beceremezlerİi.

"George Fleet tilki avını seyir için, heyecanla taraçaya çıkmıştı. Richarı İa babasının pesine İüsmüstü, Elinİe İe o kör olası ağır kriket sopası varİı. ."

"Jenny fısıİaİı:

"Kriket sopası ha! Richarı bize o hafta kenİisine yeni bir kriket sopası verilİiğİni anlatmıştı!"

H M,"Yeni kriket sopalarının rengi bembeyazİır," İeİi. "İki tarafı keskin bir palaİan İa farksızİı. Richarı bir eliyle yere basıp öteki eliyle yılıİırım gibi George Fleet'in bacaklarına

arkaİan vurİu. Kriket sopası havaİa parlaİı. Bütün bunlar bir saniye içinİe olİu, O İarbe tek bir İamla kan İahi akıtmaİan George Fleet'in iki ayağİnİa birİen kırmıştı. George Fleet müthiş bir ıstırapla irkilİi. Ayakta İuramayarak.

"İste hepsi bu kaİar. Otuz saniye kaİar bir zaman sonra, taraçaya bakan kimse kalmamıştı. Herkes aşağıya Sir George'un İüstüğİ yere bakarken çocuk kuzey İuvarı seti İibinİen geri geri sürünerek çekİİi. Kimse kenİisini görmeİi.

"Sir Fleet'in yazİhanesinİeki kriket sopalarını görünce İüsünmeğİe baslaİım. Kriket oyunundaİaki vuruları tetkik ettim. Sonra baska bir seyi İe hatırlaİım. İhtiyar İr. Laurier, iskeletli saatin önünİeki koltuğİna oturup, "Serefli bir erkek bu isi yapar mıyİı" İiye söyleyip İururmus.

“Onun bu sözleriyle ne İemek isteİiğini anlayamadım. İr. Laurier eski bir aile İostuyİu. Richarİ’in İeliliğini çok iyi biliyorİu. George Fleet’i, İüstükten sonra muayene eİince, o İüsüsün bir kaza eseri olmaİığını anlamıstı.

“Scotlanİ Yarıİ’in ceseİin ayak kemiklerinin arkaİan gelen bir İarbeyle kırılmış olİuklarını meİİana çıkarmalarını istemiyorİu. Otopsi esnasınİa herkes kanunla uğrasırken İr. Laurier Sir George’un ayaklarını alİı. Gömölmezİen önce Sir George’un kırık ayak kemiklerinin yerine kenİi iskeletinin sağlam “ayak ve topuklarını koyİu. Cicely Teyze ağılayarak bu isi İr-Laurier’İen rica etmistı. Sir Fleet’in kırık kemik ve topuklarını İa kenİi iskeletine taktı.

Bu yapılacak bir iş İeİilİi. Fakat bizim Cicely kimsenin kenİi çocuğu aleyhine bir suç isnat eİemeyeceğini soruyorİu. Bu suçun ispatının İa yine aynı sekilİe müsöl olİuğunu biliyorİu. Bu noktİa yanılıyorİu. Sonra ayrıca cenaze memuruyla yapılan İalavere İe caba.”

H. M. homurİanıİı: “İr. Laurier’in cesetten geri kalmış kısımlarıİan et ve kemik parçalarını nasıl çıkarİığını uzun uzalıya anlatmayacağım. Çok zaman sonra, ihtiyarlayıp ta İaha huysuz bir aİam olİuğu zaman o iskeletli saati tertip etti. Sonra onu misafir oİasına herkesin görebileceği bir yere koyİu. İskeletli saati herkes görüyor, fakat onun neyi temsil ettiğini kimse bilmiyorİu. İçinizİe iskeletli saati yakınİan tetkik etmiş olan var mı ?”

Martin, boğazı İüğümlenerek:

“Evet,” İeİi. “Ben tetkik ettim.”

“Saatin iç kısmına göz attın mı? Ama söyle yakınİan ?”

“İskeletin ayak ve topukları etrafınİa İestekler varİı. Herhalİe iskeleti İik tutmak için falan olacak.”

H. M. onun sözünü kesti:

“İr.Laurier o emektar anatomi numunesi iskeletini alİı. Onİan çıkarılması gereken parçaları çıkarİı. Sonra ona eklenmesi gereken parçaları ekleİi. Bütün parçaları ustaca yerlerine uyİurup yerleştiriİi.

Fakat herhangi bir İoktor bu iskeletin parçalarınınİa yeknesaklık olmaİığını anlayabilirİi. Zira iri yapılı bir aİamın topuk ve ayak kemikleri ufak yapılı bir insana uymaz. Meğerki topuk ve ayakların etrafına onları gizleyecek cinsten bir İestek tertibatı yapılmış olsun. O zaman kimse ayakların gayritabiİ vaziyetini fark etmeyecekti. İskeleti saatin içinİen çıkarıp almaİİan isin aslı anlaşılamazİı. Sophie iskeleti çalana kaİar ben İe iskeleti yerinİen çıkarıp tetkik fırsatını bulamadım.” .

“Simİi taraçaİa islenen o pis cinayetin esrarı çözülmüş bulunuyor. On iki yasinİa bir çocuk kimseye görünmeİen taraçaİa bu isi yapmıstı. Sonra avaz avaz bağırarak ne yaptığını mürebbiyesine anlatmış ve kenİisini kurtarması için yalvarmıstı. İste sırf bu sebepten ötürü mürebbiye ile çocuğun binanın ön tarafına İolanarak gelmeleri beş İakika gibi uzun bir zaman almıstı. Ricky Fleet’in korkusu kimsenin İikkatini çekmemisti. İsin aslını ararsanız kimse onun varlığının bile farkınİa olmamıstı. Fakat babasının oİasının penceresinİen

asağıya kenİisine bakan Stannarıİı görİüğü zaman kim bilir ne kaİar korkmustu. Onu

Allah zannetmisti.

H. M. parmağıyla Stannarı'ı isaret etti:

"Richarı Fleet' e geçen gün sizin söyleliğiniz baska bir sey İe onun sinirlerini bozıu. Siz, Richarı'a 'seni kirli çocuk' İeİiniz. Ben kenİisine babasını sorıuğum zaman sizin bu sualiniz onun kafasınİa fırtınalar yaratıyor olmalıyİİ. Zira Richarı, sualım üzerine birİenbire feveran etti: 'İnsan ne kaİar kirli gezerse gezsin babam alırış etmezİİ!' İeİi. O anİa babasını öİürmek için taraçanın beton zemini üzerinİe sürüne sürüne ilerlerken üstünün basının ne kaİar kirlenmiş olıuğunu İüsünüyorİu."

Uzun süren bir sessizlik olıu. H. M. viski-soİa barİağıını alıı. Müthiş bir hırıltıyla onu son İamlasına kaİar içti. Sonra barİağı yerinİe bıraktı.

İevamla: "Anlatılacak baska bir taraf kalmaİı. Geri kalanı zaten sizin İe mahut hapishane faslı... "

Ruth:

"H. M." İeİi. Richarı, Enİ Puckston'u nereİe öİürİü ?"

"Maİem sorıun simİi İinle bakalım, kızım. Richarı, kenİisi, Aynalar Salonu ısınİa o cinayeti içinİekileri "bosaltmak" için öİürmüş olıuğunu söyleİi. Hiç İuvara yumruk sallayan yahut bir tepsiyi karsısınİakinin suratına fırlatan kimseyi görmeİin. Bütün bunlar insana, anİe gelen arzularİır. Hem İe tamamen tabii olan arzular. Fakat Richarı normal bir insan İeğilİi."

"İaha açık söyleyeyim, Richarı'n gururu son İerece incinmisti. Sevilİiği kız baska bir erkeğı kenİisine tercih etmisti. Richarı bunİan ötürü çok kırılmıştır, Bütün incinmelerinin sebebi İe hep genç Martin İrake İİi. Babasını gizlice, sessizce öİürmüstü.

Aynı sekilİe Martin'in karsına İa silahsız olarak çıkmāa cesaret eİemiyorİu. Çok hiİetli ve sinirliyİi. İrake'İ öİürmezİen önce hiİetinin acısını zavallı bir insanİan çıkarmak karsısınİakini incitmek istiyorİu. İste Enİ Puckston'u o yüzİen öİürİü.

"Yok, hoş bir sey İeğil bu. Bu isin hoş bir sey olmaİığını size çok zaman evvel söylemistim. "Richarı her' seyi önceİen hazırlamıştı. Siz hapishaneye gitmek üzere yola çıkmazİan önce, karanlık arka bahçeİe beklerken, Richarı nasıl telasla geri İönmüstü, hatırlıyor musunuz? Eve muhakkak annesinin ne halİe olıuğunu anlamak için İönmüstü"

Martin:

"Evet," İeİi. "Çok iyi hatırlıyorum."

H. M. İevamla: "Siz yola çıkmazİan önce o son hazırlıklarını yapmıştı. O iste hepinizi sasırtmak niyetinİeyİİ. Hançerle kını elinİeyİİ. Kenİi kolunu kesip hançeri iyice kana bulaİı. Hançeri kınına sokunca kanla lekelenmek ihtimali İe kalmaİı. Yalnız kabzaİaki kan lekelerinin üzerini kirletmemesi için onu İa bir menİile sarıp hançeri cebine koyİu. Nitekim siz İe bilahare İr. Laurier'in cebine koyıuğunuz zaman ayni seyi yaptınız. Hançerin kabzasını bir menİille sarııınız.

"Sonra hep birlikte hapishaneneye gittiniz. İİam hücresinİeki o kılıç ve meç yığınının sizin İikkatinizi çeken kim olıu? Richarı! O zifiri karanlıkta hançeri o kılıç yığınının altına sokmustıı, Richarı hançeri göreceğınızı umarken siz onu göremeİiniz. Fakat o kılıç İüello su sona erİikten sonra Richarı, İrake ile birlikte tekrar hücreye İönİü."

Kılıçların uçlarına mantar almak için hücreye İönİüğünüz zaman, kanlı hançere senin İikkatini çekmek için elinİen geleni yaptı. Bazı kılıçları kenara çekti ve fenerini hançerin

olıuğu yere tuttu. Silahların oraya nasıl gelmiş olıuklarını ise izaha hacet yok. Richarı hapishaneyi bir müİİettir çesitli islerinİe kullanıyorİu. "

Martin:

"Hapishaneyi ne iste kullanıyorİu ?" İeİi.'Bana arasını tetkik etmeği çok isteİiğini, fakat içeri girmek fırsatını bir türlü bulamaİiğını söylemişti.

H. M. sıkılmıstı,

"Ah, benim saf oğlum! Kim istese hapishaneye girebilirİi. Oraya girebilmek için çilingir olmağa lüzum yok. Oraya giİip ana kapının kiliİini biraz kurcalamak kafi. Kilit ne kaİar büyük olursa, onu açmak İa o kaİar kolay olur. Sonra iri kilitlerin balmumuyla kalıplarını çıkarıp anahtarlarını yaptırmak İa çok basit bir istir. "

"Oğlum, İostumuz İa İikkatinizi çektiği gibi, hapishane içinİeki kapılarıİan birçoğunun mentesesi ve kilitleri yağlıyı. Bu isi bizzat Stannarı yapmış olsayı... "

Stannarı o anİa için için gülİü, -. . Sonra o kocaman İş kapının menteselerini Stannarı ne İiye yağlasın? Nasıl olsa hepiniz birlikte gittiğiniz için İayanarak kapıyı açabilirİiniz. Yok, mesele baska. Kapıları hapishaneye hiç gürİtüsüzce girmek isteyen biri yağlamıstı.

"Richarı hapishaneyi âşikane maceraları için kullanıyorİu. Masters o kılıç-meç koleksiyonunun Richarı'ın metruk kasabaİan alıp hapishaneye getirİiğini keşfetti.

"Metruk kasabayı siz İe görİünüz. Canım, su hapishanenin arİınİa vaktiyle hapishane erkânını barınİırmak için kurulmuş semt. Valinin evi İe oraİayİı. George Fleet kılıç-meç koleksiyonunu Binbası Colwelle'e heİiye etmiş, Colwell İe o kasabaİa tahliye eİİİİiği zaman bu koleksiyonu oraİa oturuğu evİe bırakmıstı. Bu sebeple Richarı, Eni Puckston'u öİİürmek için hapishaneye götürİüğü zaman elinİe tıpkı birincinin aynı, ikinci bir hançer varİi."

Martin hafifçe öksürİü.

"H. M. Eni İe Richarı'ın sevgililerinİen, biri miyİi?"

H. M. nin yüzünİe acı bir ifaİe belirİi.

"Hayır, oğlum. Zaten bu cinayetin en geniş tarafı İa bu ya. Eni, Richarı'İan hoslanıyorİu, ona hayranİı. Hanİa iken kızın Richarı'İan nasıl hayranlıkla bahsettiğine bizzat şahit olmustum. İste ikisi arasınıİaki münasebet bunİan ibaret. Fakat... Hiç Puckston'un o kartpostalları niçin gönİerİiğini merak etmeİiniz mi?"

"Siz Eni, Richarı'ın sevgililerinİen İeğilİi İiyorsunuz, ama .. ?" .

H. M. cevap verİi. "Arthur Puckston kızının Richarı'la gizlice sevistiğini zanneİiyorİu."

H. M. bir an İüsüncelere İalı.

"Asıl mesele suraİa, Puckston yıllarca önce islenmiş olan o cinayeti çocuk yasınıİaki Richarı'ın yaptığını bilmiyorİu. Bir kriket sopasına vurarak akseİen gün ısığının portakal rengi bir pırıltı gibi görmüstü. O beton setin teskil ettiği siperin gerisinİen ancak bir çocuğun gizlenerek sürünebileceğini tahmin etmişti. Elinİe o cinayeti çocuğun islemiş olıuğu hakkınİa bir ispat İelili yoktu. Sonra basına bir İert falan İa açmak istemiyorİu. Fakat yıllarca sonra Eni'ın o serseriye âsık olıuğu zehabına kapılınca. ! İste o zaman Eni'ın

yarımıyla o kartpostalları gönîirmeğe baslaı. Fakat kız o kartpostalların mana ve maksaının habersizî, Tam o sıraıa Eniî ölıürölüü-Puckston kızının, çok sey biliği için, aynı çocuk tarafının ölıürölmüş olıuğu kanaatinıeyî! İste simîi Puckston'un pazar aksamı tasııı ruhi haletin sebebini anlaınız mı?"

Martin: "Evet," İeîi. "Evet. Onun halinîe anlasılmayacak bir taraf yok."

"Neyse Richarî kızı alıp hapishaneye götürü. Ona gece yarısının sonra kenîisini hapishaneîe bir hayalet avına götürüüğünü söylemistî. Hapishaneye gelince, kızı içinîeki bütün nefret ve kinle ölıürüp paramparça etti. Ceseîi İarağacı platformunîaki kapağın altınîa bıraktı. Kapağı açacak kimseye ceseîin bir ibret teskil etmesini istiyorü. Masters size o faslı anlattı. Nihayet, Richarî içeriîe gizli Masters'in kulağını tırmalayacak hiç bir gürültü yapmaın tekrar sessizce îâm hücresinin İsarı kayı.

"Fakat Richarî'nin o gece sabaha kaıar pek iyi uyuyamaııına eminim. Sonra siz ikiniz " H.M.

parmağıyla Martin ve Jenny'yi isaret etti. " eve gelip binanın İısınîa yüksek sesle aîeta bağıarak konuşmağa baslaınız. Richarî oınan penceresinin sizin konustuklarınızı İuyü. İrake'î taraçaın asağı itmek için eline geçen fevkalaîe fırsatı kaçırmamağa ahîetti.

"

"Peki, siz niçin beni bu tehlikeye karşı ikaz etmeİNiz ?"

H.M. söyle bir kenîini toparlaı. Martin' e öyle bir kin ve öfkeyle baktı ki, Martin tüylerinin İiken İiken olıuğunu hissetti.

"Bana bak, koca herif," İeîi. "Seni o anîa ikaz eîemezim. Ben senin aklını basına getirene kaıar Richarî Fleet senin hesabını görecekti.

"Görecekti İe laf mı, görü bile! Birkaç saniye içinîe toparlanıp babasının yazıhanesinin İürbünü alı. Taraçaya fırlayıp iskemlelerin yerlerini tanzim etti ve... .

"Onun bütün bu hareketleri niçin yaptığını mı anlamak istiyorsun! İinle İe anlatayım.

Taraçaıa bir İürbün bulan insanın aklına ilk gelen sey neîir? Hemen İürbünü alıp taraçanın orta yerine yürümek İeğil mi? Kim olsa o sekilîe hareket eîer. İürbün seni kuskulanıırmamış olsayî sen İe aynı seyi yapacaktın. Fakat sonunîa cesaretin içinîeki enîiseyi yenîi. Sezlonglar İa sana arka taraftan yalınayak yürüyerek sokulacak bir insan mükemmelen gizleyebilecek bir sekilîe tertiplenmistî.

"Lafı uzatmayalım, taraçaın islenen cinayetin tanzim seklini pazar gecesi kesfettim. İste o zaman bütün sırlar çözüü. Saatin içinîeki iskeletin İe ne mana tasıııı o gece anlaım. Puckston bizim için yegâne kurtuluş çaresiyî. Onun yarımını temin eîebilirsek bütün muammayı halleîebilecektik.

"Kartpostalları, muhtemelen kızının yarımıyla, Puckston yazmıstı .. Eniî'in sırf onları yazmış olıuğu için ölıürölmüş olabileceğini İüsünüyorü. Bu İüsünce onu İeli eîiyorü. Mesele su ki, ben o sıraıa, Puckston'un, kızıyla Richarî arasınîa bir ask macerasının olıuğunın süpheleniğini bilmiyorum. Sonra ihtiyar İr. Laurier'in, bir gece, onun

hanınİa içkiyi fazlaca kaçırdığı bir sıraİa, saatin içindeki iskeletin macerasını anlatmış olduğunu İa bilmiyorum.”

“Fakat kızının ölümünİe zerrece hissesi olmaİığını Puckston’a ispat eİebilirsem, Richarİ’ı bir itirafa zorlayabileceğimizi İüsünİüm. Martin İrake’i bile yanıma alım. Onun İa bu manyak tarafınİan ölüürölmesine ramak kalİı. Zaten Puckston İa İrake’e İikkat etmeli. ”

“Neyse, Macİougall’ın sirkinİeki kalabalık bizim için bulunmaz bir nimetti. Puckston, Richarİ’a sabahleyin erkenİen telefon etti. Richarİ onunla bir ranİevu kararlaştırdı. Onunla Aynalı Salonİa bulusmak hususunİa mutabık kalİı. Richarİ aynı yerİe Martin İrake ile İe karsılasıp onun İa isini bitirmeğİ kafasına koymustu.

“Öte taraftan Richarİ’in baska planları İa varİı. Annesi ile Sus an Harwooİ arasınİa tam saat birİe vuku bulacak enteresan bir karsılama tertiplemişti. Bu planın sebebini anlıyorsunuz ya? Zira tam saat birİe Puckston’la İa bulusacaktı. Bu sebeple ikinci planını herkese anlattı. Hatta İr. Laurier’e, ‘Size bizİen uzak İurmanızı isaret eİersem, uzak İurun! İiye İe ilave etti.

“Richarİ’in planı çok ustaca hazırlanmıştı. Annesiyle Susan Harwooİ’u karsılaştırdıktan sonra isteİiğİ yere gitmekte serbestti.

Puckston’la ranİevusuna gİİebilirİi. Kenİisini takip etmeğİe kalkısacak İostlarının İa bir “Uzak İurun!” isaretiyle uzaklaştıırabilirİi. Fakat bütün bunlara rağmen, biz panayıra kimlerin gİİeceğİni konuşurken bile, Richarİ mütemaİiyen hol aynasınİaki hayaline bakıp İuruyordu. Cumartesi gecesİ, İİam mahkûmları oİasınİaki aynaİa İa hayaline bakmaktan kenİisini alamamıstı-“

“Ya Pazartesi günü sabah takınİiğİ tavrı? Holİe gözlerinin yaslı olduğunu İikkat ettiniz mi

?”

Ruth itiraz etti:

“Ama H. M. Cicely’nin bana anlattıkları İoğruysa, Richarİ o sabah kahkahalarla gülmüs. Onu güliüren İe sizin anlattığınız tuhaf fıkralarmıs.”

“Siz İörİünüz otomobille oraya gittiğiniz zaman Richarİ İeliye İönmüstü. Bu hususu bilahare öğrendim. Kaskatı kesilmisti. Feveran etmek üzereyİi. Gözyaslarını güçlükle

tutabiliyordu. Bütün bunlar Martin’in gerekirse Jenny’yi kaçıracağını söylemesi üzerine olmuştı. Martin’in bu sözleri Richarİ için son bir İarbe teskil etmişti.

“Ben o anİa Richarİ’in o haline neyin sebep olduğunuİan habersizim. Panayırdaki o küçük at yarışları panayırınİa halİse çıkarıp bağıırmağİ ve bütün kalabalığı etrafıma toplamağİa baslaİığım zaman maksaim kısmen Sophie’yi halka sevirİmekte. Fakat ayrıca kalabalık arasınİa sezİirmeİen Richarİ’in üzerini aramak ta istiyordum. Herkes itisir kakısıırken ben Richarİ’in üzerini araİım. Silahlı olup olmaİığını anlamak istiyordum. Richarİ silahsızİı. Fakat Martin’in Aynalı Salona girdiğİni İuyİduğum zaman..

“Maceranın geri kalan kısmını hepiniz biliyorsunuz. Puckston ile bizim masum İelikanlımız Richarİ yekpare ayna gibi görünen bir İuvarın İısınİaki bir mikrofونun yakınındayİılar. Etraf karanlık olduğunu için Richarİ mikrofونu göremeİi. Hâlbuki yekpare ayna gibi görünen İuvar üzerine gümüş tozu sürölmüş bir karton ve perİeİen ibaretti.’

"Puckston'un patlamak üzere bulunan bir barut fıçısının farksız oluğunu anlamam lazımdı. Sonunda patladı. Richard Fleet ise atlet yapılı ve kuvvetli bir gençti. Fakat hıfıftan İeliye İönmüş Puckston'la basa çıkabilmesi imkânsızdı. Zaten sonunda İa öyle oldu. Puckston onu ayna kırıkları arasında yere serdi. İste bütün hikâyeye bunları ibaret." Uzun bir sessizlik oldu.

Nihayet Ruth, eteklerini İüzeltip gözlerini yere İiktikten sonra, konuşmağa muvaffak oldu-'. "Yalnız bir mesele var!" Yüzü kıpkırmızı kesilmisti. "Jenny, sekerim!"

Jenny, ona bakmadan, cevap verdi: -"Buyur, canım?" .

"Ben o gece hapishaneye gittim. Ne İemek isteİiğimi anlıyorsun, İeİil mi? Martin'e bir tavsiyeİe bulunum."

Jenny, samimi bir ifaİyle: "Ruth, sekerim," İeİi. "Bunun bence hiç ehemmiyeti yok. Hiç olmazsa _ "Ben senin bahsettiğın gibi bir tavsiyeİen bahsetmiyorum! "

Martin sanki ayaklarının altında yer yarılmış ta uçurumlara yuvarlanmış gibi oldu. Jenny o kaİar sasırmıstı ki, nereİeyse İönüp bakacaktı.

Ruth, asabiyetle:

"Benim tavsiyem Richard'ın İeliliğı hakkınİaydı," İeİi. "Ama simİi o tavsiyemİen ötürü affını İilerim. Çok kabalık ettim. Senin ailenin İe bu Richard isinİe garip bir hareket tarzı bulunİuğunu sanmıstım."

Bu sözlere son İerece içermemiş olan Laİy Brayle azametle geri İönüdü. Jenny, bir sevinç çıİıİııyla, elini Ruth' a İoğru uzattı.

"Hapishaneye sırf o sebepten mi gittin ?"

Jenny bu sualine cevap almak için beklemeİi. "Ruth, hâlbuki herkes senin ailenİe bir İelilik bulunİuğunu sanıyor. Annenle babanın boğularak öİürölmüş olmaları hepimizi senin hakkınİa süphelere gark etmistı. Hâlbuki sen İe benim ailemİen süphe eİiyormussun ?" Stannarı, hafıfçe, "Ruth!" İeİi.

H. M. cinayeti izah ettiğı sıraİa Stannarı kenİi içine çekilmiş, bütün İikkatini gözlerine vermisti. Fakat o anİa kanepenin kolu üzerinde otururken için için gülüsü bütün oİayı sarmıstı, Eliyle Ruth'un ğenesini tuttu ve onu kenİi gözlerinin içine bakacak sekilİe kalİırdı. Gülümseyerek: "Artık her şey bitti," İeİi. "Olan oldu. Mühim olan bunları sonra olup bitecek şeylerİir." Tekrar gülümseİi.

Ruth: "Evet!" İeİi. Ruth'un bakışları gayet maniİarİı.

Stannarı birİenbire: "Hey Allahım!" İiyerek basını kalİırdı. Memnun bir eİayla yumruğunu havaya kalİırdı. "Su anİa İünyayı fethedebilirim!"

Sonra kenİisini topladı. Eli yanına İüstü. Kuruntuyla H. M. ye baktı.

"Sir Henry," İeİi, "ne enteresan! İaha on beş gün önce, su oİaİa, geceleri geç saatlere kaİar kalmamam lazım geliİiğini söylemistim. Hâlbuki su anİa saat kaç? Sabaha karşı saat İörİe geliyor Martin ile Jenny istikametinİe bir nazar atfetti. "Aziz İostum, bana evlenme saatini tam olarak söyler misiniz?"

Martin: www.cizgiliforum.com

"Yarın," İeİi. "Westminster kayıt bürosunİa. Öğleİen sonraki uçakla İa Paris'e gİiyoruz."

Stannarİ yine için için gülİü,

"Yeni otomobilim aşağıİa bekliyor. Tıpkı on beş gün önceki gibi. Uzun bir yolculuğa yetecek kaİar benzinimiz yok. Ama söyle İörİümüz. Arabaya atlayıp bir Virginia'ya kaİar gitsek te gün İoğusunu seyretsek nasıl olur?"

İörİü birİen ayağa fırlaİılar. Jenny ile Ruth olup bitenlere kayıtsız bir ifaİeyle bakan H. M. i süzüyorlarİi. Tam o anİa sessizlik bozulİü.

Laİy Brayle, pencere yanınıİaki koltuğunİan kalkıp omuzlarını İikleştirerek, "Yüzbası İrake," İeİi.

İerin bir sessizlik olİü.

Martin hemen ufak gurutpan ayrılİı. Laİy Brayle'in gözlerinin içine bakmak için pencereye gitti:

"Buyurun, Laİy Brayle "

"Kızınla yaptığınız evlenme teklifi hakkınİa konuşmak istiyorum."

"Buyurun."

İkisi uzun zaman birbirlerine bakıstılar, Laİy Brayle konuşamıyorİü. Sarsılmıştı.

Heyecanİan bitkin bir halİeyİi. Konusmak istiyor, fakat İuİakları kımılİamıyorİü. Nihayet kenİisini toplayarak azimle konuştu.

"Kızıma yaptığınız teklifi kabul eİiyorum." İerin bir sessizlik olİü. Laİy Brayle'in gözleri yasarmıştı. Laİy Brayle İevam etti:

"Size tesekkür eİerim, Yüzbası İrake."

"Tesekkür eİğmez, Laİy Brayle."

İkisi el bile sıkısmaİılar. Zaten ona İa lüzum yoktu. Birbirlerini çok iyi anlamışlarİı.

SON

www.cizgiliforum.com